

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHELLE BLISS & BRENDA ROTHERT

*a filthy
spy novel*

Dirty SECRET

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KİRLİ SIR

CHELLE BLISS

BRENDA

ROTHERT

İÇİNDEKİLER

Kirli Sır

1. [Kennedy](#)
2. [Phoenix](#)
3. [Kennedy](#)
4. [Phoenix](#)
5. [Kennedy](#)
6. [Phoenix](#)
7. [Kennedy](#)
8. [Phoenix](#)
9. [Kennedy](#)
10. [Phoenix](#)
11. [Kennedy](#)
12. [Phoenix](#)
13. [Kennedy](#)
14. [Phoenix](#)
15. [Kennedy](#)
16. [Phoenix](#)
17. [Kennedy](#)
18. [Phoenix](#)
19. [Kennedy](#)
20. [Phoenix](#)
21. [Kennedy](#)
22. [Phoenix](#)
23. [Kennedy](#)
24. [Phoenix](#)
25. [Kennedy](#)
26. [Phoenix](#)
27. [Kennedy](#)

Kirli İşler Gizli Bölüm

1

Bölüm 2

Chelle Bliss Hakkında

Brenda Rothert

Hakkında Teşekkür

KİRLİ İŞ şimdi hazır.
DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA ROMANTİZM
Bir Kirli Siyaset Romanı
[DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN](#)
[BURAYA TIKLAYIN](#)

CHELLE BLISS & BRENDA ROTHERT

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitap sadece kişisel zevkiniz için lisanslanmıştır.

Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayıncı © HEA Inc. 17 Ocak 2017 Lisa A.

Hollett tarafından düzenlenmiştir

Redaksiyon Taylor Bellitto Düzeltme Fiona Wilson Kapak

Tasarımı © Sara Eirew

Chelle Bliss tarafından biçimlendirildi

Kapak Fotoğrafi © Sara Eirew

KENNEDY

Aynada çene hizasındaki küt saçlarımı düzeltirken, uzun siyah saçlarımı bu renge boyatmayı düşünüyorum.

"Parlak mavi saçlarla harika görünüyorum," diye mırıldanıyorum peruğa hayranlıkla bakarken. Oda arkadaşım Olivia küçük banyomuza girerken alay ediyor.

"Her renk saçla harika görünüyorsun, sevgilim," diyor, dar siyah deri pantolonunu aşağı çekmeye çalışırken.

"İsviçre'de çikolataya biraz sert mi vurdun?" Sırıtarak soruyorum.

"Sikeyim hayır." Pantolonu indirmek için kıpırdanıyor ve sonra işlemek için oturuyor. "Bu pantolon tenime yapıştı. Kırk saattir falan giyiyorum."

"Ameliyatınla ilgili bir sorun mu var?"

Derin bir iç çekiyor. "Öyle de diyebilirsiniz. Ama ihtiyacım olanı aldım." "Güzel."

"Hiç yemeğimiz var mı? Uçaktaki o boktan fıstık torbası sayılmazsa, uzun zamandır bir şey yemedim."

"Dün akşamdan kalan Çin yemeği var." "Güzel. Duş aldıktan sonra içime çekeceğim."

Oturma odamıza giriyorum ve kısa siyah eteğimi çoraplarımın dantelli üst kısımları görünecek şekilde ayarlıyorum. Koyu renk üstüm üç çeyrek kollu ama dar ve dekolteli, göğüslerimin yuvarlaklığını ortaya çıkarıyor.

"Topuklu mu yoksa fahişe botu mu?" Olivia'ya sesleniyorum.

Oturma odasına girdi ve bana baktı. "Botlar."

Ben oturup siyah deri botlarımı giyerken, o da kendi botlarını tekmeleyerek çıkarıyor.

"Vay anasını, bunları çıkarmak iyi geldi," diyor bir ayağının tabanını ovuşturarak. "Hem bizim ekonomi sınıfında uçmamız da neyin nesi? İstihbarat bilgileri için kığımızı tehlikeye atıyoruz, hükümetimiz en azından bizi birinci sınıf uçurabilir, böylece düzgün bir yemek yiyebiliriz."

"Gerçekten boktan bir yolculuk geçirdin, değil mi?"

İnliyor. "En boktanıydı. Bir güvenlik görevlisi tarafından yakalandım ve o da yumurtalıklarımı tekmeleyerek boğazıma soktu."

"Beni daha sonra yakalaman gerekecek," diyorum çantamı kaparken. "Ofise gitmem gerekiyor." "İyi şanslar," diyor Olivia koyu sarı saçlarındaki tokaları çıkarırken.

İkimiz birbirimizi sadece bir yıl önce akademide eşleştirildiğimizden beri tanıyoruz, ama sanki daha uzunmuş gibi geliyor. Bir kara operasyon istihbarat teşkilatı olan Greenlight için saha ajanı olma eğitimi bizi çabucak bir araya getirdi. Nasıl dövüşüleceğini, silah kullanılacağını, birkaç dili fena sayılmayacak şekilde konuşmayı ve insanları gizlice gözetlemeyi öğrendik.

Greenlight tarafından işe alınmamış olsaydım muhtemelen sahip olacağım sıkıcı masa başı işinden çok daha iyi. Bunun için kayınbiraderim Jude'a teşekkür etmeliyim. Senato istihbarat

komitesindeki bağlantıları aracılığıyla bu iş için beni o önerdi. Ne yaptığımı sadece Jude ve kız kardeşim Reagan biliyor.

gerçekten yaşamak için yapıyorum. Ailemin ve arkadaşlarımla geri kalanı, zorlu ve çok özel bir yöneticinin kişisel asistanı olarak çalıştığımı düşünüyor. Çılgın saatler boyunca çalışmamı ve yaptığım iş hakkında konuşamamamı bu şekilde açıklıyorum.

SoHo'daki çatı katımızın önündeki kaldırıma adımımı atar atmaz bir kadın bana doğru bakıyor. Gizli bir ajan olarak dikkat çekmek mantığa aykırı görünüyor, ancak akademide saklanmanın en iyi yolunun öne çıkmak olduğunu öğrendim.

Ve bu konuda çok iyiyimdir.

Bu gece, menajerim Rae ile buluşacağım ve ardından Loft'a gideceğim, büyük bir yeraltı operasyonu olan popüler bir gece kulübü. Yeraltı dediysem, *kulübün bodrum katından* bahsediyorum. Orada yüksek dolarlık uyuşturucu anlaşmaları yapılıyor, yasadışı silahlar alınıp satılıyor ve her gece poker oyunlarında çoğu insanın bir yılda kazandığından daha fazla para yatırılıyor.

Bir keresinde Alex Hassan ile oraya gitmiştim, kokain ve üçlü seks seven bir silah tüccarı. Orospu çocuğu beni öperken dudak halkamı ısırды ve neredeyse koparıyordu.

Bir taksi çağırıyorum ve beklerken şortlu ve tişörtlü birkaç erkek öğrenci tipi yanımdan geçiyor. "Hey, bebek, bu gece yalnız mısın?" diye soruyor içlerinden biri.

"Siktir git."

"Orospu," diye mırıldanıyor.

"Pislik herif," diyorum yüksek sesle, bakışlarıyla buluşmak için dönerek.

Tam o sırada bir taksi yanaştı ve şoföre şehir merkezindeki bir barın adresini vererek taksiye bindim.

Neden erkekler her zaman kadınların bir erkek aradığını varsayıyor? Gerçek bir ilişkim olamaz çünkü kimseye işimden bahsedemem. Ama bu işi kabul ettiğimde bunu biliyordum ve bununla iyiyim. Daha 23 yaşındayım. Zaten evcilleştirilmem gerektiğini de sanmıyorum.

Şehir gece için ışıklandırılıyor. Her şeyin olabileceği ve olduğu bir yerde yaşamayı seviyorum. Greenlight konumum olarak New York'u seçtiğim için şanslıyım.

Taksi şoförü bara yakın bir yere park ederken bana "Burası tamam mı?" diye soruyor. "Elbette." Ona bir yirmilik uzattım ve arabadan kayarak indim.

Barın yanındaki ara sokağa giriyorum ve Rae'yi bir çöp konteynirinin gizlediği tuğla duvara yaslanmış halde buluyorum. Etrafta kimse yok ama yine de tetikte olmalıyız.

"Saçını beğendim," diyor, neredeyse gülümseyerek. "Teşekkürler."

"Yakında büyük bir silah anlaşması yapılacağına dair söylentiler var. Bir şey duyarsanız hemen bana bildirin."

"Anladım."

"Alex'ten haber aldın mı?"

Omuz silkiyorum. "Geçen gece saat ikide bana mesaj attı. Tam bir seks çağrısı. Cevap vermedim." "Güzel. O tamamen kovalamaca peşinde."

Ona bir bakış attım. "Sen hiç..."

Rae alçak sesle, tek bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Hayır, ama ağabeyini tanıyorum. Ona karşı dikkatli ol. Hassan'lar acımasız bir gruptur."

Başımı sallıyorum, kalbim küt küt atıyor. İşe başladığım altı ay boyunca Rae benim idarecimdi ve beni hiç kimse hakkında uyarmadı. Besleyici bir tip değil. Neredeyse iki metre boyunda, zayıf, fit ve heybetli bir güzelliğe sahip. Uzun sarı saçları her zaman at kuyruğu şeklinde arkaya doğru

toplanmış, yeşil gözleri keskin ve bilmiş.

Rae iki yıl öncesine kadar Greenlight'ın en iyi ajanıydı. Ofisteki biri bana, görevdeyken yaralandığında her görevde kış tekmelediğini ve isimleri aldığını söyledi. Silahlı bir adam

bir bankada ateş açarak yedi kişiyi öldürdü ve kendini vurmadan önce çok sayıda kişiyi yaraladı. Rae bacağından vuruldu ve kalıcı bir topallama ile sahada çalışamaz hale geldi.

"Phoenix adını hiç duydun mu?" diye soruyor bana.

"Anka Kuşu mu?" Başımı sallamadan önce düşünüyorum. "Hayır."

"O bir siber hırsız, ama çok büyük çapta. Geçtiğimiz yıl Avrupa'da elli milyon dolardan fazla para çaldığını düşünüyoruz. Şu anda burada olduğuna dair söylentiler var."

"Neye benziyor?" "H-A-F."

"H-A-F?"

"Çok seksi ama izlerini iyi saklıyor. Büyük miktarlarda paranın çalındığını veya aklandığını duyduğunuz her şeyi rapor edin."

"Yapacağım."

"Bu gece Loft'ta çalışan başka bir ajan daha var. Yardıma ihtiyacın olursa sinyal ver." Kaşlarımı çatıyorum. "Neden? İşimi yeterince iyi yapmıyor muyum?"

"Orada sadece bir menajer için çok fazla şey oluyor, Goaltender."

Rae sadece telsiz çağrı işaretimi kullanır, gerçek adımları asla. Sokakta bir aşağı bir yukarı bakıyor ve sonra yakın karanlıkta gözlerimle buluşuyor.

"İrtibatta olacağım."

Bu benim ayrılma sinyelim. Her zaman buluşmalarımızdan önce benim ayrılmamı ister, böylece beni takip eden biri olup olmadığını görebilir. Topal ya da değil, Rae asla bulaşabileceğim biri değil. O Ukraynalı ve tanıdığım tüm erkeklerden daha çelik.

Sokaktan çıkıyorum ve beni Loft'a götürmesi için bir taksi çağırmadan önce bir blok yürüyorum. Yaklaşık üç mil uzakta ve oraya vardığımda, bir blok boyunca uzanan bir kuyruk görüyorum.

Kendime en çok güvenen ifademi takınarak kulübün ön girişinin yanındaki uzun boylu, iri yarı adama doğru yürüyorum.

"Eva," diyor başını sallayarak. "Hey, Paul."

Beni içeri almak için girişi engelleyen ipi açıyor ve sıradaki birkaç kişi inliyor ya da tiksintiyle mırıldanıyor.

Loft'a haftada en az birkaç gece geliyorum ve buradaki herkes beni "Eva" olarak tanıyor. Hiçbir zaman soyadım veya geçmişim gibi daha fazla ayrıntı vermek zorunda kalmadım, çünkü burada kimse umursamıyor.

İlk durağım her zaman bar olur. Limonlu martini sipariş ediyorum, ilk ekşi yudumumu alırken kalabalığı tarıyorum. Buradaki diğer Greenlight ajanının kim olduğunu merak ediyorum. Desteğe ihtiyacım olmadıkça öğrenemeyeceğim, bu yüzden aslında bunun bir sır olarak kalmasını umuyorum. Ama yine de kulüpte başka birinin benimle aynı işi yapıyor olması ve muhtemelen bütün gece benim gibi içki içiyor olması ilgimi çekiyor.

Buraya her girdiklerinde kalpleri hâlâ benimki gibi heyecanla çarpıyor mu? İmzayı attığımda bu işin heyecan verici olacağını biliyordum. Bu heyecan daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor ama beraberinde ağır bir sorumluluk duygusu da getiriyor.

Hayatlar topladığım istihbarata bağlı. Eğer bir şeyi gözden geçirirsem -ya da daha kötüsü, yanlış bir şey yaparsam- önlenebilecek suçlar meydana gelebilir. İnsanlar yaralanabilir.

Bir de kendi k çımın 7/24 tehlikede olduğu gerçeği var. Loft'un bodrum katını sık sık ziyaret eden bu tip insanlar, bir Őeylerin ters gittiğini düŐündüklerinde beni kafamdan vurmak için uykularını ka ırmayacaklardır.

Gözden düşmüş eski bir senatörün gayrimeşru kızı olan beni kim  zler ki? Ailem  zler tabii ama ben Reagan ve Abby gibi değilim. Babamın meŐru kızları parlayan yıldızlar. Ben kendimi hep uyumsuz bir yıldız gibi hissettim, s n p yere düŐmenin eŐiėindeydim. Kardeşim Chris

hala yolunu bulmaya

alışıyor. "Eva."

Arkamdaki derin ses omurgamdan aşağı bir rpteri gönderiyor. Bu Alex Hassan ve eğer buradaysa beni aramasını bekliyordum ama beni bu kadar çabuk bulmasına şaşırdım.

"Alex," diyorum, dudaklarımda bir

gülümseme beliriyor. "Geçen gece beni

görmezden geldin."

Omuz silkiyorum. "Ben kimsenin ganimet çağrısı değilim."

Alex'in kara gözleri gülerken daha da kararıyor. "Gel," diyor elimi tutarak.

Dışarıdan soğukkanlıyım ama nabzım çılgınca atıyor. Alex dans etmez. Aslında kulübün ana katında hiç vakit geçirmez. Ve beni dans pistinin yanından, oturma alanından geçirip mutfağa giden bir koridora götürüyor.

Güzel. Mutfak bodrumun girişidir. Alex mutfak kapısını iterek açar, içeride çalışan kulüp personeline bakmaz bile.

Burada mutfak işleri için gerekenden yaklaşık iki kat fazla insan var ve sanırım bunun nedeni yarısının güvenlik için olması.

Alex bir kod girip asansörün kapıları açılırken kimse gözünü kırpmıyor. Avucunu kııma koyarak ilk adım atmam için beni cesaretlendiriyor.

Biniyorum, sonra o da biniyor ve duvardaki bir panele bir dizi numara daha tuşluyor. Asansör inerken karanlık bakışları bedenimde bir aşağı bir yukarı kayıyor.

"Görmezden gelinmekten

hoşlanmıyorum" diyor. "Gecenin

ikisinde aranmaktan hoşlanmıyorum."

Kaşlarını attı. "Bir dahaki sefere daha erken

ararım." "O zaman seni görmezden gelmem."

Alex'in tipini bilirim. Güçlüdür, her şeyin ve herkesin kucağına düşmesine alışkındır. Onunla gerçekten yakınlaşmanın yolu ona meydan okumaktır. Ona karşı umursamaz tavrım beni onun yatağından da uzak tutuyor ki bu iyi bir şey. Onunla yatmak zorunda kalırsam, yatarım ama yatmak istemiyorum.

Asansörün kapıları açılır açılmaz yavaş ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Burada olabildiğince çok ayrıntıyı yakalamalı ve mümkün olduğunca çok konuşmayı dinlemeliyim, tüm bunları yaparken de Alex'in boş, ilgisiz kol şekeri gibi grnmeliyim.

Martini'nden küçük bir yudum alıyorum, keşke hepsini iebilseydim. Alkol şu anda sinirlerime iyi gelirdi. Ama zinde kalmalıyım.

Girmek üzere olduğumuz kapının her iki yanındaki iki metanetli adamın kallarındaki silahlar bana buradaki risklerin ne kadar yüksek olduğunu hatırlatıyor. Gizliliğimi korumak için Eva *olmak* zorundayım.

Alex bir elini kapının koluna koyuyor ve sonra durup bana bakıyor.

"İyi kızların buraya girmesine izin verilmez," diyor bana, bakışları sert ve

delici. Boğazımın altından bir eğlence notası mırıldanıyorum. "Ben onlardan

hiçbirini tanımıyorum, ya sen?"

"Hadi, Nix. Bu iyiliği benim için bir kez yap."

Carlito yalvarırken acınacak halde, ama bu beni etkilemeye yetmiyor. Onu iki yıldır tanımama rağmen hâlâ ona güvenmiyorum. "Bu çok riskli."

Carlito yıllardır bu işlerin içindeydi, ben Loft'a girdiğimde artık iyice yerleşmişti. Çalıntı mal ticareti yaptığı biliniyor ama uzmanlık alanı genellikle devasa silah zulaları. Sadece silahlar değil, büyük şeyler de -AK'ler, bomba atarlar ve hatta uçaksavar bokları. Mümkün olduğunca ondan uzak durdum. Benim gibi suçluların bile geçmekten hoşlanmadığı sınırlar vardır ve Carlito genellikle benim çizdiğim hayali sınırın dışına çıkar.

"Senin gibi bir profesyonel için değil," diyor ve ben sinirlenmeye başlıyorum. "Bu basit bir banka işlemi." Kalın İspanyol aksanı, arkaya taranmış kahverengi saçları ve eski tarz gangster filmlerinden fırlamış gibi duran kirli beyaz takım elbisesiyle dikkat çekiyor.

"Basit diye bir şey yoktur Carlito. Bizim dünyamızda değil." İçkimi ellerimde çevirip soğuk çelik masaya desenler çiziyorum, konuşmadan sıkılmış bir halde. "Bu çok fazla insanın yaptığı bir hata."

"Senin korkak olduğunu hiç bilmiyordum, Nix." Korkak dediğinde, daha çok puh-say gibi çıkıyor. "Ne istersen düşün. Neden gidip Grim'e sormuyorsun? Fazladan para arıyor."

"Çoktan yaptım." İki orta parmağını yalayıp gür siyah kaşlarının üzerinde gezdiriyor ve odayı tarıyor. "Sanırım gidip Freckles'a soracağım. O her zaman meydan okumaya hazırdır."

Gözlerim Çilli'yi bulmak için kalabalığı tarayarak onu takip ediyor. "Kolay olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Sizin için çocuk oyuncağı olabilir ama başkası için..." Kabinden kayarak çıkarken sesi kesilir. "Sonra görüşürüz, Nix. Hiçbir şey için teşekkürler."

Onu el sallayarak uğurluyorum ama o salonda ilerlerken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Kalabalığa laf atıyor, el sıkışıyor ve dikkatleri üzerine çekiyor. Klasik Carlito. Buradaki çoğu insan göze batmamak ister ama o öyle değil. O tanınmak istiyor. İnsanların onu sevmesini istiyor. Onu serbest dolaşırken her gördüğümde, görülme ihtiyacı yüzünden parmaklıklar ardında olmamasına şaşıyorum.

Herhangi bir vampire rakip olabilecek kadar kana susamış bir adam olan Icepick'e hızlıca bir selam verir ve yoluna devam eder. *Akıllıca bir hareket.* Icepick, birini ortadan kaldırmayı içermediği sürece bu iş için uygun bir adam değil.

Freckles'ın masasının önünde durup birkaç kelime söyledikten sonra bana doğru bir bakış atıyor ve Freckles dönüp bana bakıyor. Göz kırıyorum ve o da Carlito'ya dönmeden önce bana hınzırca gülümsüyor. Freckles ve ben birkaç kez işbirliği yaptık ama onun silah tüccarlarıyla ya da kendisinden başka kimseyi olumsuz etkileyebilecek herhangi bir şeyle sorunu yok. Tek derdi güçlü dolarlar ve başka hiçbir şey umurunda değil.

O konuşurken ellerini çılgınca sallayarak onu ölçüp biçiyor ve omuz hizasındaki kıvrık saçlarını işaret parmağının etrafında döndürüyor.

Takma adı sevimli olsa da yetenekleri hiç de öyle değil. Kötü şöhretli bir hırsızdır, ama bir dehası vardır.

bilgisayar becerilerine sahipti ve güvenini kazanırsa ona yardımcı olabilirdi. Eliyle yanındaki koltuğu işaret ederek Carlito'ya küçük bir gülümseme veriyor ve en azından teklifini duyacağını sinyali veriyor.

Kabinde arkama yaslanıyorum, bir kolumu arkaya koyuyorum ve Louis XIII Konyak bardağını dudaklarıma götürüyorum, yavaşça yudumluyorum ve her damlanın tadını çıkarıyorum. Wolf görüş alanıma girdiğinde hâlâ onları izliyordum. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu dostum. Oturabilir miyim?"

Başımı salladım. Wolf bir ayı aşkın süredir kayıptı ve tutuklanıp teslim edildiğini düşünmüştüm. Normalde Loft'tan biri ortadan kaybolursa şüphelenmezdim ama Wolf, bir mesaj bile atmadan kaybolamayacak kadar bana yakındı. "Nerelerdeydin?"

"Burada ve orada." Bana kocaman, dişlek bir sırıtış atıyor ve garsona el sallıyor. "Nasıl olduğunu bilirsin." Omuz silkerken başı sallanıyor.

"İstiyorum," diyorum çünkü onun sadece ulaşılmaz olduğuna inanmak istiyorum ama bu geceki davranışında bir tuhaflık var.

Wolf'u üç yıldır tanıyorum. Küçük bir zaman dilimi ama bizim dünyamızda bu bir ömür demek. İnsanlar gelir ve gider, ölüm ya da hapis nedeniyle ortadan kaybolur ve zaman genellikle yıllar yerine haftalarla sayılır. Sektörümüzün en iyileri radarın altında kalmanın yollarını bulur ve tıpkı benim gibi Wolf da bir yolunu buldu. En azından ben öyle sanıyordum, ta ki iz bırakmadan ortadan kaybolana kadar.

Alnında belli belirsiz bir ter çizgisi var ve onu siliyor. "Peki yeni ne var? Üzerinde çalıştığın bir şey var mı?"

"Yok bir şey. Mola verdim." Üzerinde dinleme cihazı olmadığına ya da Federaller için çalışmadığına ikna olmadım, bu yüzden ona hiçbir şey vermedim. "Peki ya sen?"

"Lanet olası Hassan beni denizaşırı bu saçmalık üzerinde çalıştırıyor."

Alex Hassan asla radarın altında çalışmaz. Asla. Ancak cebinde ABD ve Orta Doğu'daki politikacılara para ödeyecek kadar parası var ve bu da onu neredeyse dokunulmaz kılıyor. Yıllardır isyancı ordulara silah satıyor ve çoğu insanın taklit edemeyeceği bağlantılara sahip.

"Oraya mı gittin?"

"Evet." Başını sallıyor ve yanaklarını bir balon balığı gibi şişirerek nefes alıyor. "Orası berbat bir yer. Varlığından bile haberdar olmadığım yerlerime hâlâ kum yapışmış durumda."

Görevde olduğunu ve federallerle çalışmadığını bildiğim için biraz daha rahat nefes alıyorum. Basit bir konuşmayla kolayca kontrol edebileceğim bir şey. Hassan şehirde olduğu her gece kolunda yeni bir kışla mutlaka buraya gelir. Bu piç Hugh Hefner'dan daha çok seks yapıyor. O adamın Playboy malikanesi ve Grotto'su olmayan Orta Doğu suçlu versiyonu.

"Sana oranın bir bok çukuru olduğunu söyleyebilirdim."

"Fark etmez." Garson kız yaklaşırken bana el salladı. Wolf ona gülümsüyor, göğüslerine baktıkça geniş sırıtışı daha da büyüyor. "Ne kadar da güzel görünüyorsun, Popcorn?"

"Hey, yabancı. Sonsuza dek gittiğini sanıyordum. Federallerin sonunda seni yakalamış olabileceğini düşündüm." Yumuşak bir kahkaha atıyor, başını geriye doğru eğdiğinde ve tepedeki ılık yüzüne düştüğünde koyu renk gözleri parlıyor.

"Ben bunun için fazla iyiyim."

Bildiğim bir şey varsa o da hiç kimsenin bunun için *fazla iyi* olmadığıdır. Bir hata ve her şey bitebilir. Bu hepimizin her gün yaşadığı bir gerçek. Bu kadar basit ve asla unutmadığım bir şey. Hayatta çoğu insan gibi yürümüyoruz; yasaları çiğnuyoruz, sınırda yaşıyoruz ve bununla birlikte gelen özgürlüğü kucaklıyoruz. Her birimiz her şeyin bir anda sona erebileceğini biliyoruz.

"Sana ne getireyim Wolfy bebeğim?" diye soruyor elini saçlarında gezdirirken.

Elini file çoraplı kalçasından yukarı kaydırıyor. "Senden bir parçaya ne dersin?" diye cevap veriyor ve dudaklarını yalıyor.

Elini şakacı bir şekilde tokatlıyor ve kıkırdıyor. "Belki başka zaman."

"Bana buzlu bir votka getir, bebeğim."

Wolf'a küçük bir göz kırpmıyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Bir tane daha ister misin,

Nix?" "Elbette. Bir tane daha alacağım."

Hızlıca başını salladıktan sonra, kalçalarını çılginca sallayarak ve ona bir gösteri sunarak uzaklaşıyor. "Tam bir baş belası," diye mırıldanıyor adam, kızın performansından gözlerini alamayarak. "Zar zor giyinen Amerikalı kadınları görmek güzel. Oradaki erkekler bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Orada bir sürü göz gördüm ama başka bir şey görmedim. Ben okuldayken rahibeler daha çok şey gösterirdi."

Sağlam bir terbiye almış olması beni biraz şaşırttı. Gümüş kaşıkla doğmuş bir çocuğun görgü ve ahlakına sahip değil. "Katolik okuluna mı gittin?"

"İkinci sınıftan hemen önce devlet okulundan atıldım. Ailem özel okulun bana bir şeyler yapabilmem için odaklanma olanağı sağlayacağını düşündü." Gülüyor ve başını sallıyor.

"İşe yaradığını gördüğüme sevindim." "Wolf," diyor tanıdık bir ses.

Gözlerim konyağımın kenarında geziniyor ve siyah deri diz üstü çizmeler ile ekstra kısa bir eteğin altından görünen dantelli simsiyah çoraplara takılıyor. Yanında son fethi ve yakında bir çöp parçası olacak olan Hassan duruyor.

"Hassan," diye selamlıyor Wolf onu. "Oturmak ister misin?"

"Teşekkür ederim." Elini kaldırıp kadını Wolf'un yanına yerleştirdikten sonra yanımdaki kabine geçti. "Nix." Elini masanın diğer tarafına uzattı ve benim de uzatmamı bekledi.

Carlito dışında burada en az sevdiğim insanlardan biri. Hiçbir anlaşmadan kaçmaz ama onda beni her zaman rahatsız eden bir şey var. Belki de insanları, özellikle de kadınları kullanıp sonra da bir kenara atmasıdır. Ona karşı hissettiklerime rağmen yine de elini sıkıyorum ve sonunda bakışlarımın masanın diğer ucundaki konuğa kaymasına izin veriyorum.

Hassan fark eder ve sırtır. "Beyler, bu Eva."

"Hanımefendi." Başımı eğiyorum ama başka bir şey söylemiyorum. Hassan güzel kadınlarla birlikte olmasıyla tanınıyor ama Eva'da onu diğerlerinden ayıran bir şey var.

"Ah, Eva. Senin hakkında çok şey duydum." Wolf'un gözleri son kurbanını takip eden aç bir aslan gibi Eva'nın üzerinde geziniyor. Ama hepimiz biliyoruz ki Hassan'ın malına dokunmayacak, ellerini ya da aletini korumak istiyorsa dokunmayacak.

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum." Dudakları hareket ettiğinde alt dudağındaki gümüş halka parılıyor ve ben gözlerimi kaçıramıyorum. "Ülke dışında olduğunu duymuştum."

Ağına, konuşurken dudaklarının hareket edişine ve ışığın çemberde nasıl dans ettiğine çekiliyorum. Dili dışarı çıkıp halkaya vuruyor ve sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Evet. Hasan burada-" Wolf çenesini ona doğru kaldırıp yüzünü buruşturdu "-beni Suudi Arabistan'ın kum tepelerine götürdü."

"Orayı sevdin. Seni kandırmasına izin verme Eva."

"Saçmalık," diye öksürüyor Wolf ve Eva onların şakalaşmasına gülüyor.

Popcorn içkilerimizi masaya koyuyor ve Hassan'a boktan bir bakış atıyor, gözlerini Eva'ya çevirip hırslıyor. Ancak Eva ve Hassan, Popcorn'un küçümsemesinden habersiz görünüyor.

Bu yerde Hassan'ın fethedip kızdırmadığı bir kadın var mı? İçlerinden birinin onu polise ihbar edecek kadar kıskanması ne kadar sürer? Hepsini incelenmiş ve güvenilir bulunmuş olsa da, herkesin bir kırılma noktası var.

Hassan dönüyor ve kişisel alanımı işgal ediyor. "Seninle konuşmayı umuyordum-"
"Hassan-" Sözünü kestim çünkü bir sonraki cümlenin karışık bir ortamda söylenmesini istemiyordum. "Eğer sen

"Benimle konuşmak istiyorsan, özel olarak konuş." Bunu daha önce de konuşmuştuk ama kimin önünde konuştuğunu umursamıyor gibi görünüyor.

Bir yabancınn önünde herhangi bir şeyi tartışmayı reddediyorum, güzel bir yabancınn bile. Eva bir yabancı. Wolf'un önünde konuşmak bile beni geriyor. Bir iş görüşmesi yaptığımda, ilgili taraflar dışında tanık istemiyorum ve buna Eva ya da Wolf dahil değil.

"Eva, aşkım. Gidip bize içki getirebilir misin?" Hassan soruyor ama bu bir soru değil.

İkimiz arasında bir bakış atıyor, gözleri öfkeyle parlıyor ama sonra hemen kayboluyor. "Tabii. Her zamankinden mi?" Kabinden kayarak çıkıyor ve parmak uçları neredeyse onunkilere değecek şekilde masanın kenarında duruyor.

Karnıma yerleşen küçük bir kıskançlık acısı var. Bu hayatı ben seçtim ama bazen keşke bunu paylaşabileceğim biri olsaydı diyorum. Eva, Hassan için öyle biri değil. Paylaşmak istediğı tek şey onun amcığı ve doyduğunda onu yeni biriyle değiştirecek.

"Lütfen." Nazıkçe onun bakımlı elini tutuyor ve dudaklarına götürüyor. Gözlerini kapatıyor, narin tenine en hafif öpücüğü kondurmadan önce tenini içine çekiyor.

Gözlerim onun gözlerinde çünkü ona değil bana bakıyor. Elektrik mavisi perçemleri sert, kömür gözlerinin üzerine sarkıyor. "Ne istersen Hassan," diyor gözleri sadece ve sadece bendeyken. Hassan onun teninin hissinde o kadar kaybolmuş ki ona hiç dikkat etmediğini fark etmiyor.

Bir an için, konuşurken dudaklarının hareket edişine ve parlak kırmızı dudağındaki piercingin ışıltısına takılıp kalıyorum. Hassan gibi bir adamla birlikte olması ne büyük kayıp, ama görünüşe göre o bile bu kızda özel bir şeyler olduğunu biliyor. Ona öyle bir yapışıyor ki, iddiasını açıkça ortaya koyuyor.

Sonunda kızın elini bırakıyor ve kışına küçük bir şaplak atarak onu başından savıyor. "Sadece bir dakika sürecek." Başını sallıyor, bara doğru yürüyüp bizi yalnız bırakmadan önce nihayet onunla göz teması kuruyor.

"Seninle konuşmak istediğim konu..." Hassan söylüyor ve ben cümleinin devamını duyamıyorum çünkü Eva barın üzerine eğilip bana kalçalarının üst kısmını mükemmel bir şekilde göstererek arkasına bakıyor ve omzunun üzerinden bana gülümsüyor.

Barmen Kyle onunla konuşurken daha da eğiliyor ve kışını dışarı çıkarıyor. *Sikimle dalga geçiyor.* Sadece birkaç santim daha ve çoraplarının üstündeki dantelden daha fazlasını görürdüm.

"Sen ne düşünüyorsun?" Wolf beni tekrar konuşmanın içine çekerek soruyor.

Gözlerimi tekrar masaya, önümdeki iki sefil pisliğe çeviriyorum. "Bir kez daha tekrarla."

Hassan sinirlenerek altın rengi Dunhill çakmağını masaya vuruyor. "Eva'nın güzel olduğunu biliyorum Nix, ama tam bir baş belası." Cebinden bir puro çıkararak burnunun altına yerleştiriyor ve Eva'nın elini kokladığı gibi kokluyor. "O güzel bir varlık, tıpkı bu puro gibi. Benim zevkim için ve sadece kısa bir süreliğine kullanılacak. Seninle konuşmaya çalıştığım şey hayatını herhangi bir güzel amcığın değiştirebileceğinden çok daha fazla değiştirebilir, bu yüzden bu sefer dikkatini ver."

"O senin tipin değil, Hasan," diyorum ona, fetihleri konusunda her zaman olduğundan daha açık sözlü davranarak.

am.

"Bunun için beni çok fazla uğraştırıyor. Her zaman sahip olamayacağım şeyleri istediğimi biliyorsun."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldanıyorum, Eva'ya doğru bir bakış daha atıp onun mükemmel yüzüne bakıyorum.

Görmekten zevk aldığım en yüksek siyah çizmelerin üzerinde dengede duran kum saati figürü.

Hassan'ın kolu benimkini dürtüyor. "Bir daha tekrarlanmayacağım."

"Ben meşgul bir adamım. Dinleyelim bakalım." Tüm dikkatimi Hassan'a verdim.

"Suudi Arabistan'dan Afganistan'a bir ürün taşıyorum. Parayı transfer edecek birine ihtiyacım var.

ve izlenemez hale getir. Var mısın?"

Yapmayacağım. Yıllardır anlaşma yapmadık. Hassan'la çalışmak kemiklerimi ürpertiyor. Silahlarla ve Orta Doğu'yla ilgili her şey yapmayacağım işler listemde. Hiçbir para bana böylesine muhteşem bir hayat veren ülkenin ulusal güvenliğini tehlikeye atmaya değmez. Teröristlere yardım etmeyeceğim. "Neden hep aynı adamı kullanmıyorsun?"

"Bu iş onun üstesinden gelemeyeceği kadar büyük ve ben farklı birini istiyorum. Bu işi halledemeyecek kadar benim işime karışmış durumda. Wolf senin adını verdi, ben de ilk sana geleyim dedim."

Gözlerim Wolf'a dikildi. Arkadaş olsun ya da olmasın, suçlular suçludur ve kendi kışkırtıcılarını kurtarmak için birbirlerini sırtlarından bıçaklarlar. "Bilmiyorum, Hassan." Başımı sallıyorum ve Louis'in sürahisini önüme çekiyorum. "Oldukça doluyum."

"Senin için on milyon dolar. Eminim bu kadar para için zaman bulabilirsin," diye ekliyor Wolf. "Bu miktarın iki katı için bile zaman bulamazdım."

Hassan purosunu yakarken beni inceliyor, birkaç nefes çekip önümde küçük bir bulut oluşturuyor. "İyi." Arkasına yaslandı ve okunamayan bir yüzle bana baktı. "Sana yirmi beş milyon veririm ama bir kuruş fazlasını vermem."

Dumanı ve teklifi elimle savuşturuyorum. "Bunu yapamam."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Nix. İlgileneceğini düşünmüştüm."

"Teklifiniz için teşekkür ederim, ancak Orta Doğu'da bir silah anlaşmasına dahil olmakla ilgilenmiyorum."

"Değerli bir amaca gidecekler." Purosunu dişlerinin arasında sallanıyor ve kelimeleri bozuk çıkıyor. "Bu konuda sizi temin ederim."

"Güvence verdiğiniz için teşekkür ederim ama cevabım hâlâ hayır." Dudaklarımı bardağın etrafına sararak konyanın boğazımdan aşağı kaymadan önce dilimin üzerinde süzülmesine izin veriyorum. Alex Hassan ve teklifiyle işim bitti ve o da bunu biliyor, kabinden kayarak çıkıyor ve beyaz gömleğinin manşetlerini kayıtsızca çekiyor.

"Eğer fikrini değiştirirsen, başka birine sormak için yirmi dört saat bekleyeceğim." Ben ona zamanını boşa harcamamasını söyleyemeden Eva'ya doğru uzaklaşıyor.

"Sen lanet bir aptalsın," diyor Wolf ve dirseklerini masaya dayayıp başını ellerinin arasına alıyor. "Saçma sapan bir ahlak kuralına dayanarak geri çevirmek için çok fazla para bu."

Bakışlarımla onu kısıtıyorum ve dişlerimi sıkarak konuşuyorum. "Terörist bokuna bulaşmayacağım, Wolf. Bunu sen de biliyorsun. Bir daha benim adımla bu işlerle ilgili bir yerde anma, özellikle de ona. Anladın mı beni?"

"Evet, dostum. Ama o kötü bir adam değil."

"Hepimiz kötü adamları. Bunu unutmayın." Loft'un etrafına bakıp çevremizi inceliyorum. Burada tek bir dürüst insan yok, sadece kendileri ve bir yığın para için çalışan insanlar var.

Boş bardağı masaya çarpmadan önce votka bardağını deviriyor. "Ben yokum. Bu gece yapmam gereken bir iş var. Kendine iyi bak, Nix. Kafanı kışkırtıcıdan çıkardığında bana haber ver." Ben cevap vermeden ayağa kalkıp Hasan ve Eva'ya doğru ilerliyorum.

Eva'nın gözleri Hassan'ın yanından benimkilerle buluşuyor ve kararıyor. Dili dışarı fırlıyor, dikkatimi çeken dudaklarının etrafındaki metalle oynuyor. Tek düşünebildiğim, parmaklarımı saçlarına doladığımda, her itişte boğazının arkasına çarptığımda ve kızışmış bir orospu gibi inlemesini dinlerken aletimin nasıl hissedecekti.

Ama Hassan'ın aksine, ben yabancıları tüm geçmişlerini bilmeden yatağıma kabul etmiyorum.

Ne kadar muhteşem olursa olsun, bir kafa yüzünden hayatımın geri kalanını hapiste geçirmeye niyetim yok.

WOLF bara yaklaşır ve Alex onu incelerken yarı omuz silkmektedir.

"Fikrini değiştirmeyecek," diyor Wolf. "Ama tavsiye edebileceğim başka adamlar tanıyorum." Alex alay eder. "Diğer adamlar baştan savma iş yapıyor. Ben Phoenix'i istiyorum. Bu anlaşma risk almak için çok büyük."

"Onun fikrini değiştiremem. O bunun bir parçası olmak istemiyor."

"Denemeye devam et," diyor Alex karanlık bir sesle. "Ahlaklı olsaydı oyunun zirvesinde olmazdı."

Onlar konuşurken kafamın içinde notlar alıyorum, söylenen her kelimeyi ve cümleyi hatırlıyorum. Bunu yapmayı Greenlight akademisinde öğrendim. Üniversitede kullanışlı bir beceri olabilirdi, ancak Greenlight'a üniversiteden mezun olduktan altı ay sonrasına kadar katılmadım.

Odanın diğer ucundaki Phoenix ayağa kalkar ve telefonuna bakarak kapıya doğru yürür.

Alex'e "Tuvaleti kullanmam gerek," diye mırıldanıyorum. Hâlâ Wolf'la konuşmasına odaklanmış, bana bakmıyor bile.

Omuzlarımı geride tutuyorum ve bir amaç uğruna yürüyorum. Bu yürüyüşte erkeklerin her zaman fark ettiği bir şey var. Nix de bir istisna değil.

"Hassan'ın bir pislik olduğunu anladığın için mi kaçırıyorsun?" diye soruyor bana, telefonunun ekranından başını kaldırarak.

Bir an şaşırıyorum, çünkü Nix'in şu anda onunla yalnız olduğum için ağır, sıcak ve ezici hissettiren bir yoğunluğu var. Kahverengi gözleri masada yudumladığı içkinin koyu kehribar rengiyle çevrili ve kalın, siyah saçları çok seksi bir şekilde asi.

"Tuvalete gidiyorum," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Ve şu anda kimin hakkında çene çaldığını biliyor musun?"

"Alex Hassan," diyor, ses tonu güven dolu. "Ailesi kendisinden çok daha güçlü olan uluslararası silah tüccarı. Kokainman. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında gerçekten sadece şımarık bir zengin çocuğu."

"Burada yeni misin?" İnanamayarak sordum.

"Düşündüğünüz kadar yeni değilim. Birkaç yıldır buralardayım."

"Peki sizi New York'a getiren nedir? Belirgin bir ölüm arzusu dışında mı?"

Gülümsemesi rahattır. "İş. Ve ben Hassan'dan korkmuyorum. Ya da bu konuda başka birinden." Bir kalp atışında ifadesi ciddileşiyor. "Peki *seni* buraya getiren nedir Eva?"

"Sanırım ben sadece vahşi tarafta yürümeyi

seviyorum." "Bana saçmalama."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Buraya gelmedim. Burada

Alex'le birlikteyim." "Ondan hoşlanmıyorsun bile."

Kısa bir kahkahadan sonra, "Kimden hoşlanıyorum o zaman?

Seni mi?" "Sevseydin çok şanslı olurdu."

Bakışlarının yoğunluğu kalbimin gergin bir şekilde çarpmasına neden oluyor. En azından

hissettiğimden daha sakın görünmek için kendimi zorluyorum.
"Evet, yapardın. Ama dediğim gibi, burada Alex'le birlikteyim."

"Asla poker oynama. Her şeyi biliyorsun."

Şüphecililiğimi mırıldanıyorum. "Çok havalısın."

"Bunu gözlerinde görebiliyorum. Adama tahammül bile edemiyorsun. Ondan hoşlansaydın, gözlerin geniş ve hülyalı olurdu. Ama onlar hesapçı."

"Hesapladığım tek şey tuvalete olan uzaklık," diyorum kısaca. "İyi geceler, Phoenix."

Banyoya doğru yürürken derimden fırlayacakmışım gibi hissediyorum. Ben bir sahtekârım ve Phoenix içimi görebiliyor. Numara yaptığımı anlayabiliyorsa, başkaları da anlayabilir mi? Hayatım, çevremdeki herkesi kim ve ne olduğumu söylediğime ikna etme yeteneğime bağlı.

Güvenli bir şekilde banyoya girdiğimde duvara yaslanıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum.

Beni aşıyor. Bu iş benim için her şey demek ama kendimi öldürtürsem dünyayı daha iyi bir yer haline getiremem. Greenlight ofisinde başlamalıydım ama hayır. Düşüncesiz, korkusuz Kennedy sahada çalışmak *zorundaydı*.

Kendimi toparlamak için bir dakika ayırdıktan sonra bile kulüpte kalamayacak kadar sarsılmıştım. Alex'e yorgun olduğum için eve gideceğimi yazıyorum ve o bir grup insanla konuşurken yanından geçip gidiyorum. İçeri girdiğimde asansördeki korumalar bana hiçbir şey söylemiyor.

Eve yürümeyi düşündüm ama Nix'in sözleri kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu, onun yerine taksiye bindim. Şu anda insanların bana bakmasını istemiyorum. Genelde kurşun geçirmezim ama şüphe ara sıra sinsice içeri sızıyor.

Daireme güvenli bir şekilde girdikten sonra botlarımı çıkarıyorum ve mavi peruğu kafamdan kaydırıyorum. Olivia uyuyor, muhtemelen yolculuktan yorgun düşmüş. Koltuğa yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes veriyorum.

Greenlight saha ajanı olmak için Rae gibi biri gerekir. Zihinsel ve fiziksel olarak çelikten yapılmış biri. Bir yorumla sarsılıp utanç içinde kaçan ve hem Hassan'dan hem de Phoenix'ten değerli bilgiler kaçıran biri değil.

Kendimden şüpheye gömüldüm. Ama çok geçmeden uyku bastırınca endişelerim yumuşuyor ve kayboluyor.

Ertesi sabah telefonumun zil sesi beni uyandırıyor. Gözlerim kamaşmış ve ağzım pamuk doluymuş gibi hissederek doğruluyorum. O kadar sersemlemişim ki zil sesinin iş telefonumdan mı yoksa kişisel telefonumdan mı geldiğini anlayamıyorum.

Mutfak tezgahından telefonu aldıktan sonra bile, dün gecedan kalma iş telefonumun hala çantamda olduğunu henüz fark etmemiştim.

"Alo?"

"Kennedy, seni uyandırdım mı?"

"Oh, hey, anne. Hayır, zaten uyanmıştım." "Nasılsın tatlım?"

"Oh, bilirsin..." Dün gece aklıma geliyor ve inliyorum. "Ben iyiyim." "Sesin yorgun geliyor. Patronun seni yerden yere mi vuruyor?"

"Hayır, ben sadece..." Ruh halim için nasıl bir bahane bulabilirim? Ona gerçeği söyleyemem.

"Evet, belki biraz."

"Baban yeni bir iş bulmana yardım edebilir, biliyorsun. Hâlâ etkisi var."

Babam, geçen yıl bir metresi ve gizli bir ailesi olduğu ortaya çıkan, gözden düşmüş emekli bir senatör. Şu anda annemle açık açık birlikte. Ben onun iki gayrimeşru çocuğundan biriyim. Onu hala seviyor olsam da, ondan iyilik istemiyorum. Onun kızılarından biri olarak geçirdiğim 22 yıl

ağzımda kötü bir tat bıraktı.

"Ben iyiyim anne. Gerçekten iyiyim."

"Polis Koşusu için eve geliyorsun, değil mi? Gelecek hafta sonu." "Kahretsin, unutmuşum."

"Kennedy." Annemin sesi uyarıcı. "Jeff Amca öldüğünden beri hiçbirini kaçırmadın."

"Biliyorum."

Her hafta sonu çatı katında çalışmakla görevlendirildim. Bundan kurtulmamın hiçbir yolu yok.

Ama bunu ona söyleyemem. Bir yöneticinin özel asistanı olduğumu sanıyor.

"Onu böyle onurlandırıyoruz." Sesi kırıldı. "Seni gerçekten orada istiyorum." Boğazımda bir yumru hissediyorum. "Anne, özür dilerim. Orada olmak istiyorum ama olamam." "Neden? Bundan daha önemli ne var?"

"Bu önemle ilgili değil. Sadece çalışmak zorundayım."

"Hafta sonu mu?"

"Evet."

Telefonda iç geçiriyor. "Ona kaçıştan bahsedemez misin?"

"Keşke gelebilseydim anne, ama... orada olamam. Jeff Amca'nın adına bir bağış göndereceğim." "O zaman gitmene izin vereceğim."

Sesindeki acı kalbimi parçalıyor. Telefonu kapattığında başımı sallıyorum ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırarak yatak odama geri dönüyorum.

Jeff Amca annemin tek kardeşiydi. O bir polis memuruydu ve benim için babamdan daha fazla bir baba figürüydü. Babam zamanını iki aile arasında bölüştürdüğünden ve aynı zamanda yoğun bir senatör olduğundan, pek ortalıkta görünmüyordu. Büyük tatillerde bile. Ve orada olduğu zamanlarda bile bizimle dışarıda görünmemeye dikkat ederdi.

Ortaokuldayken beni baba-kız dansına götüren Jeff Amca'ydı. Kardeşimin yavrukurt lideriydi, softbol takımına koçluk yapmıştı ve her Noel'i güneş doğduktan hemen sonra bir çanta dolusu hediyeyle gelerek ve tüm gününü yeni oyuncaklarımızı bir araya getirip bizimle oynayarak neşeli bir hale getirmişti.

Ancak sekiz yıl önce, hız yaptığı için bir sürücüyü durdurdu ve açık olan sürücü tarafındaki cama yaklaşır yaklaşmaz vurularak öldürüldü. Sürücünün arabasının bagajında piyasa değeri 100.000 dolardan fazla olan kokain vardı.

Yatak odamın kapısını kapattım ve şifonyerimden Jeff Amca ile benim gümüş çerçeveli fotoğrafımızı aldım. Fotoğraf çekildiğinde on yaşında gülümseyen bir çocuktum, yıllık yaz kampı gezimizde yakaladığım balıkla heyecanlanmışım. Jeff Amca gururla gülümsüyordu.

Maryland'deki memleketimde düzenlenen ve amcamın adına burs fonu oluşturan Polis Koşusu'nu kaçırarak olmak beni derinden yaralıyor. O gün her yıl sadece onun içindir.

Keşke anneme *neden* kaçırdığımı söyleyebilseydim. Aslında talepkar bir yönetici için değil, yasadışı silah ve uyuşturucu akışını durdurmaya çalışan bir kara operasyon ajansı için çalıştığımı.

Akademide eğitim alırken Jeff Amca'yı düşünürdüm. Dövüşmeyi öğrenirken her yumruk yediğimde, tekmelendiğimde veya yere düştüğümde onu düşündüm ve kendimi daha çok zorladım. Atış poligonunda, omzumun üzerinden baktığını ve bana sadece yapabileceğimi değil, *sahip* olabileceğimi de hatırlattığını hayal ettim. Ve yaptım, sınıfımı birincilikle bitirdim.

Onu kurtaramasam da başkalarını kurtarabilirim. Alex Hassan gibi adamları durdurmak amcamı onurlandırma şeklidir ve bunu yapmak için hiçbir şeyden kaçınmayacağım.

Oturma odasından telefonum çalıyor ve yanaklarımdaki gözyaşlarını silip fotoğrafı yerine koyuyorum ve çantamdan iş telefonumu çıkarıyorum.

Rae'den gelen bir mesajdı. Mesajda "*Yakında görüşürüz*" yazıyor.

Mesaj, buluşma noktalarımızdan biri olan bir kafede benimle en kısa zamanda buluşmak istediği anlamına geliyor. Temsilci olduğumdan beri ilk kez böyle bir mesaj alıyorum. Ne olduğunu merak ederken midem gergin bir şekilde çalkalanıyor.

Dün gece kulüpten ayrıldığımı biliyor olmalı. Bunu ona nasıl açıklayacağım?

Hemen kot pantolonumu ve siyah tişörtümü giyip saçlarımı taradıktan sonra beyzbol şapkamı takıyorum. Çantamı aldıktan sonra kapıdan çıkıyorum ve Rae'ye mesajını aldığımı söylemek için mesaj atıyorum.

Metroyla kafeye gitmem yaklaşık yirmi dakika sürüyor ve gittiğimde Rae dışarıda duruyor.

"Hey," diyor selamlarken. "Hadi yürüyelim."

"Dün gece için özür dilerim," diyorum alçak bir ses tonuyla. "Kendimi kaybetmiş gibiydim. Sanki Phoenix içimi görebiliyordu."

Rae bana endişeli bir bakış attı. "Onu buldun mu?"

"Evet, oradaydı. Ama Alex Hassan'dan gerçekten hoşlanmadığımı düşündüğünü söyledi ve... Bilmiyorum, beni sinirlendirdi. Ben de ayrıldım."

Rae, "İçgüdü, sahada sahip olduğumuz en iyi araçtır" diyor. "İçinizdeki sesi dinlediyseniz doğru şeyi yaptınız demektir. Seni kulüp görevinden almamı ister misin?"

"Hayır." Kararlı bir şekilde söyledim. "Ben halledebilirim. Hassan Phoenix'ten yapmayacağı bir şeyi yapmasını istedi. Hassan tekrar düşünmesini istiyor ama düşünecek gibi görünmüyor."

"Bugün bana tam bir rapor getirin." Rae devam etmeden önce yanımıza ve arkamıza bakıyor. "Senin için operasyonel bir görevim var."

"Tamam," diyorum içimde bir heyecan dalgası hissederek. Olivia'ya sık sık operasyon görevi veriliyor ama şimdiye kadar bana sadece Loft'u izleme görevi verildi.

"Bir istihbarat teşkilatında istihbarat bilgilerini sattığından şüphelenilen bir yazılım mühendisi var. Onun ofisine girmeni ve çantana koyduğum bellekteki programı çalıştırmanı istiyorum."

Önce çantama sonra da ona bakıyorum. "Çoktan yaptın mı?"

"Çoktan yaptım."

Kendimi gelmiş geçmiş en kötü casus gibi hissederek çantamı vücuduma yaklaştırıyorum.

Rae devam ediyor. "İşin püf noktası şu. Bu mühendis, Thomas, bilgisayarını retina taramasına ve ardından oturum açmak için şifre girişine ayarladı. Bu şifre kırılmaz. Sizin için bilgisayara giriş yapmasını sağlamalısınız. Ve bilgisayarla oynadığınızdan şüphelenmemeli."

Başımı sallıyorum ve derin bir iç çekiyorum. "Tamam, yani beni ofisine götürmesini, bilgisayarda oturum açmasını ve sonra da bilgisayara bir şey yüklediğimi fark etmemesini mi sağlamam gerekiyor?"

"Ve binadan çıkarken size eşlik etmek zorunda. Güvenlik tek başına girmene ya da çıkmaya izin vermez." "Bu bir intihar görevi," diye mırıldandım.

"Bunu Olivia'ya vermemizi mi istiyorsun?"

"Hayır," diyorum hemen. "Ben hallederim. Yine de dosyayı incelemek ve onu araştırmak için biraz zamana ihtiyacım var, böylece içeri girmenin bir yolunu bulabilirim. Ne kadar zamanım var?"

"En fazla beş gün."

Başımı salladım. "Peki ya çatı katı?"

"Sana mümkün olduğunca çok ihtiyacımız var. Hem Phoenix hem de Hassan'la çalışmaya çalışın ama önceliğimiz Phoenix. Fotoğraflara, ses kaydına ve alabildiğiniz kadar istihbarata ihtiyacımız var."

"Tamam."

"Gelişmeler için bana mesaj atın." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cevap vermek üzereydim ama Rae çoktan on adım uzaklaşmış, başını kaldırmış yan sokakta yürüyordu.

Sanki hiç tanışmamışız gibi.

Kendimden emin olmadığım için daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. K1ç tekmelemenin ilk adımı yapabileceğinize inanmaktır. İkinci adım ise ev ödevinizi yapmaktır. Şu anda buna başlıyorum.

Kapı çalındı. "Nix."

Masamın üzerindeki saate bir göz atıyorum ve günün büyük bir kısmını boşa geçirdiğimi görüyorum. "İçeri gel," diyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp kaslarımı esnetiyorum.

Coco içeri giriyor, masama doğru yürürken gülümsüyor. Başının üstündeki dağınık topuzdan düşen saç telleriyle oynuyor. "Üzgünüm, bugün geç kaldım."

Coco'yu dört yıl önce sokaklarda yaşarken buldum. Cebimi karıştırmaya çalıştı ama onu suçüstü yakaladım. Bileğini tuttuğumda far ışığına tutulmuş bir geyik gibi görünüyordu. Daha ilk kelimeyi söyleyemeden gözleri yaşlarla dolmaya başlayınca ona bağırarak cesareti kendimde bulamadım.

Saçları kirliydi, kıyafetleri yırtıktı ve her şeyi evsiz olduğunu haykırıyordu. Onu polise teslim etmek yerine, ona öğle yemeği ısmarladım. Yemeğini yerken bana hayat hikayesini anlattı ve bitirdiğinde onu öylece bırakamayacağımı biliyordum.

Annesi masaya yemek koyma zahmetine bile girmeyen bir uyuşturucu bağımlısıydı ve babası o daha hatırlayamadan ayrılmıştı. Coco on dört yaşındayken annesi evlerini kaybetti ve Coco onunla kalmak yerine kendi başına yola çıktı. Kendisi de bir bağımlı olmadan annesinin sık sık gittiği uyuşturucu batakhanelerinde yaşayamazdı. Ancak gidecek yeri olmayan çoğu genç gibi o da evsiz kaldı ve hayatta kalmak için suça başvurdu.

İlk başta, onun da bir bağımlı olmadığından emin olmak için benimle yaşamasını sağladım - bu tür şeyler ancak bir süre saklanabilir. Yeterince tatmin olduğumda, onu resmi olarak Ash Holdings'in bir çalışanı olarak işe aldım. Reşit olduğunda da onu sokağın aşağısındaki bir daireye yerleştirdim. İyi temizlendi ve hayal ettiğimden daha zeki çıktı.

"Sorun değil. Seni bu saate kadar beklemiyordum. Ne var ne yok?" Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum ama aklım iş ve Eva arasında gidip geliyor. Ama çoğunlukla Eva'nın ağzı kazanıyor.

Coco'nun parmak uçları maun masamın kenarlarında geziniyor ama koyu renk gözleri benimkilerle buluşmuyor. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Bakışını biliyorum. Bir şey istiyor ve naz yapmaya çalışıyor, ama ben daha iyi biliyorum. On altı yaşındayken nasıl davranıyorsa öyle davranıyor.

"Kahretsin." Hemen hayır deme dürtümle savaşıırken işaret parmağım dudaklarımın çizgisinde geziniyor. Coco asla çok şey istemez, ama istediğinde de genellikle büyük bir şey ister.

"Şey," diyor ve karşıma oturuyor. Koyu renk, dar kot pantolonu, ofisim için özel olarak tasarladığım ultramodern beyaz deri sandalyeyle tam bir tezat oluşturuyor. Gözleri arkamdaki pencerede gezinirken dudağını çiğniyor ama benimkilerle asla buluşmuyor. "Uzun zamandır seninleyim ve artık hazır olduğumu hissediyorum."

"Hazır olduğunu hissediyor musun?" Konuşmanın gittiği yerden nefret etmeye başlamıştım bile. Kendimi ondan sorumlu hissetmemin ya da onun evlat edinilmiş küçük bir kız kardeş gibi olmasının hiçbir önemi yoktu - kan olsaydı da farklı hissetmezdim. Kimsenin, özellikle de bir kızın dünyamın bir parçası olmasını istemezdim.

"Asistanın olmak harika bir şey ama senin için çalışmaya başlamamın sebebi bana işi öğretmeni

ummaktı." Parlak pembe dudaklarını eliyle kapatarak kıkırdamaya başladı. "Kafiye yaptım."

Bir an için dudaklarımda bir gülümseme belirliyor, çünkü bir zamanlar tanıdığım o korkmuş küçük kız gözümün önüne geliyor. "Henüz hazır olup olmadığını bilmiyorum Coco."

Hazır olmayan benim. Coco bir kız kardeşe sahip olabileceğim en yakın şey ve onun benim dünyama karışması isteyeceğim son şey.

"Nix, ya sana bir şey olursa? Tüm operasyonun sona erer. Beni mirasını devam ettirmenin bir yolu olarak düşün."

Kaşımı kaldırıyorum çünkü saçmalıyor. "Bana bilmediğim bir şey mi olacak?"

Başını sallayarak kahverengi saçlarından birkaç parçanın daha omuzlarına dökülmesine neden oluyor. "Hayır." Sonunda gözlerini benimkilere diyor ve kısıyor. "Ama bazı şeyler olur ve bir yedeğin olması iyidir. Eminim ölme ihtimaline karşı bir vasiyetin vardır ama sana bağlı olan onca insana ne olacak? Eğer işinizi ben devralmazsam, tanımadığınız biri devralacak ve işinizi devam ettireceklerini garanti edemezsiniz."

"Devam ettirilmesi gereken bir mirasım olduğunu bilmiyordum."

Pislik gibi davranıyorum ama Coco'yu daha fazla işin içine sokmak onu daha fazla riske atmak anlamına geliyor. Benim kişisel asistanım olmak bir şeydir - eğer tutuklanırsam ya da sorgulanmak için kışına tekme atılırsa hala inkar edilebilirliği vardır - ama onu daha derine sürüklemek ikimizi de riske atar.

Kazağından bir parça tiftik koparıp bana doğru fırlatıyor. "Hıyarlık etme, Nix." Hayal kırıklığıyla kollarını kavuştururken gözlerindeki bakış hiç de dostça değil. "Bu işi yapabilirim. Buradaki yerimi hak ettim ve düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

Sandalyeyi masama yaklaştırarak üst tarafa doğru eğiliyor ve ellerimi birbirine kenetliyorum. "Bana bildiklerini anlat."

Coco'ya cesareti için mükemmel bir puan veriyorum. Pek çok insan benimle onun gibi konuşmaz ama o beni herkesten daha iyi tanıyor. Yıllardır benim sağ kolum oldu, her isteğimi yerine getirdi ve her şeyimi bir arada tutmamı sağladı. O olmasaydı, her şey dağılırdı.

Ukala bir sırıtışla başını öne eğiyor. "Senin için bir liste yapmamı ister misin?" "Benim *işim* hakkında ne bildiğinizi düşündüğünüzü merak ediyorum."

"Puh-lease," diyor ve gözlerini deviriyor. "Takviminden daha fazlasını biliyorum. Her zaman buradayım. Çalışırken seni izliyorum, konuşurken seni dinliyorum ve ne tür insanlarla çalıştığını biliyorum. Aptal değilim. Borsacı olmadığını biliyorum. Seninle çalışmaya başladıktan bir ay sonra bu fantezim suya düştü."

Şok olmadım. Ondan hiçbir zaman bir şeyler saklamadım, ama tedbirli olmaya çalıştım. Ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. "Bunu yaparsan ve işler kötü giderse hapse girebileceğinin ya da daha da kötüsü ölebileceğinin farkındasın değil mi? Bu riske girmek istediğin bir şey mi?"

"Aşırı korumacı ağabey olmayı bırak," diye sızlanıyor. "Bu sana yakışmıyor."

"Ben her zaman öyle olacağım Coco. Seni bu kadar uzun süre korudum, bu öylece kapatabileceğim bir şey değil."

Onu korumak için her şeyi yaparım. Hayata o kadar boktan bir başlangıç yapmıştı ki, onun hayatını daha iyi hale getirmek için her şeyi yapardım. Başka bir hayat bilmiyordum. Bu dünyada büyüdüm.

Babam ben daha ilkokula bile gitmeden bana bilgisayar öğretmeye başladı. Ortaokula gittiğimde, yanımda o varken dünyanın en büyük şirketlerinden bazılarını hackledim. Coco'ya verdiğim gibi bir seçim şansım hiç olmadı. Kimse de beni vazgeçirmeye çalışmadı. Bu benim içine doğduğum aile işiydi, ancak yaşamamı kolaylaştırmak için her şeye kendi yorumumu kattım.

"Ailem yok, erkek arkadaşım yok, çocuğum yok. Ben gidersem beni kim özler?" Nefes veriyor, yere doğru bakıyor ve yüksek topuğunun arkasını yere vuruyor. "Bunu yapmamak için gerçekten hiçbir nedenim yok."

"Yirmi bir yaşındasın ve önünde hala koca bir hayat var. Çocuklar ve bir erkek arkadaş için bolca zamanın var. Para için hepsini bir kenara atma. Bana hiç seçenek sunulmadı ama bunu sana veriyorum çünkü seni öz kardeşim gibi seviyorum."

Yanakları pembenin en parlak tonuna dönüşür. "Bana ne olacağını umursamanı takdir etsem de Nix, ben sadece bir şey olması durumunda ne yapacağımı öğrenmek istiyorum. Beni çırağın olarak düşün. Bana bildiklerini ve nasıl yapılacağını öğret, ben de sadece bana ihtiyacın olduğunda olaya dahil olayım."

İfadesini düşündüm ve bunun iyi bir fikir olmadığını anladım. En azından onun için. Ama bir yanımda onun haklı olduğunu biliyor. Her an etrafımdaki duvarlar yıkılabilir ve uğruna çok çalıştığım her şey aniden sona erebilir. Desteğim yok. İmparatorluğumu teslim edebileceğim ikinci bir komutanım yok.

Ben ona bakıyorum ve o da bana bakıyor, ben bir sonraki kelimelerim üzerinde düşünürken o ifadesinde tereddütsüz.

"Tamam, ama birkaç şartım var."

Minik bedeni sandalyede zıplamaya başlıyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Aman Tanrım, gerçekten mi? Ne oldukları umurumda değil... Yapacağım. Seni gururlandıracam, Nix."

Parmaklarım burun kemiğime batıyor ve şimdiden evet dediğime pişman oluyorum. "Gururlu olmak için endişelenmiyorum. Seni hayatta ve hapisten uzak tutmak için endişeleniyorum."

"Turuncu benim rengim değil zaten."

"Coco, bir saniye ciddi ol." Ses tonum onunki kadar şakacı değil. Sırtını dikleştirdi ve ayıldı. "Evet, efendim."

"Yavaş ve benim hızımda gideceğiz. Bu işleri aceleye getiremezsiniz. Sana vereceğim görevlerden bazıları sıradan ve önemsiz görünecek ama her biri hayati önem taşıyor. Anladınız mı?"

Başını sallıyor ve yanağının içini ısırırken dudakları bükülüyor. "Pazartesi günü başlayacağız."

"Daha üç gün var," diye sızlanıyor ama ben ona ters ters bakınca başını sallıyor. "Peki."

"Bunun gerçekten istediğin şey olduğundan emin olmak için hafta sonunu değerlendir ve eğer hâlâ devam etmek istiyorsan, gelecek hafta yeni bir başlangıç yaparız. Ve Coco," diyorum, sesimin kesilmesine izin vererek.

"Öyle mi?"

"Bu hafta sonu dışarı çıktığınızda, etrafınızdaki dünyaya bir göz atın. En sevdiğiniz yiyecekleri tadın ve onlarsız yaşayıp yaşayamayacağınızı düşünün. En sevdiğiniz yerlere git ve onları bir daha görmeden yaşayıp yaşayamayacağını gör. Benim dünyama girdiğin anda hayatla ilgili sevdiğin her şey elinden alınabilir."

"Yapacağım. Benden ne yapmamı istersen yaparım Nix."

"Şimdi fikrimi değiştirmeden defol git buradan." Arkama yaslanıyorum ve masanın üzerinden ona bakıyorum. "Mutfak tezgahının üzerine yapman gereken işlerin bir listesini bıraktım. Bugün onları benim için halledebilirsen çok memnun olurum."

Masamın etrafından koşarak yanıma gelirken topuklu botları yere vuruyor. Öne doğru eğilip yanağımı öpmeden önce "Teşekkür ederim," diyor. "Beni dünyanın en mutlu kızı yaptın."

Gözlerinin içine bakıyorum ve benden ne istediğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. "Hâlâ fikrini değiştirebilirsin." Umarım biraz bakış açısı ve üç gün, kaybedecek çok şeyi olduğunu anlaması için yeterli olur.

"Yapmayacağım," diyor, yavaşça geri çekiliyor ve adımıyla küçük bir sıçramayla kapıya

doğru ilerliyor. "Pazartesi günü görüşürüz."

Başımı sallıyorum ama cevap vermiyorum.

"Nix." Kapının eşiğinde bekliyor. "Ben de seni seviyorum."

Tam cevap verecekken kapıyı kapattı.

Sadece ona inanacak birine ihtiyacı var. Güvenimi kıracak hiçbir şey yapmadı ve onu kimsenin, özellikle de bir çocuğun asla yaşamaması gereken bir hayattan kurtardığımdan beri beni memnun etmek için elinden geleni yaptı. Onu işime daha fazla dahil etmek benim için iyi değil, ancak hayatta kalmaya çalışan masum insanlardan para çaldığı bir hayata geri dönmek yerine bir ticaret öğrenmesi daha iyi olur.

Coco bunu bilmiyor ama ben ölürsem, her şey hemen onun adına geçecek. Hayal ettiğinden çok daha zengin olacak. Güvenebildiğim tek kişi o ve benim onun yanında olduğum kadar o da benim yanımda oldu.

Çatı katının kapısını kilitlerken koridordaki güvenlik kamerasından onu izliyorum. Büyüyüp güzel bir kadın olmuş ve çocukluğundan kalma bir yara izi yok gibi görünüyor. Yüzü ve vücudu güzelce dolmuş; artık pislik ve yırtık pırtık kıyafetler içinde bulduğum sıska çocuk değil. Boyu kısa ama hayatının çoğunu yeterli yiyecek olmadan geçirmek insana bunu yapabiliyor. Onun artık bir yetişkin olduğunu ve öyle davranılması gerektiğini unutmamalıyım.

Dünyama katılması beni ne kadar korkutsa da, onu sonsuza kadar koruyamam.

THOMAS DANCEY bütün akşam taşaklarına kadar içime girmenin hayalini kurdu. Bakışları şehvetle dolu ve terlediği için gömleğinin yakasını çekiştirip duruyor.

"Bir içki daha, Sally?" diye soruyor bana, kaşlarını kaldırarak.

Tom hakkındaki araştırmamın başlarında "Sally" kişiliğimin onu yemlemek için mükemmel olacağını biliyordum. Koyu renk bir kalem etek, kahverengi okuma gözlükleri ve soluk pembe bir hırka giydim. Dudak yüzüğümü çıkardım ve saçımı yüksek, gevşek bir topuz yaptım. Hırkamın altına göğüslerimi gösteren dar bir bikini giyiyorum. Erkekler Sally'nin sürtük kütüphaneci görüntüsü karşısında kendilerini kaybediyorlar.

"Gerçekten yapmamalıyım," diyorum dudağımı nazıkçe ısırarak. "Ofisinizi göremeyecek kadar çakırkeyif olmak istemiyorum." "İyi olacaksın." Barmene bir içki daha vermesini işaret etmek için parmağını kaldırıyor.

Tom'un karısı yedi ay önce onu terk etti ve o zamandan beri bir kadınla birlikte olmadığı izlenimini edindim. Uzun boylu ve geniş omuzlu, ama bilgisayar ineği tarzında garip biri. Taranmış saçları ve sarı dişleri de pek yardımcı olmuyor.

"Bana çıkma teklif ettiğine hâlâ inanamıyorum," diyorum kirpiklerimin arasından ona bakarak.

"Genellikle senin gibi güçlü erkekler benim gibi birini fark etmez."

Şok içinde ağzı açık kalır. "Buna inanamıyorum, Sally. Sen çok güzelsin. Sorduğumda evet dediğine inanamıyorum."

Hafifçe gülüyorum. "Evraklarımı bir sakar gibi yere döktüğümde bana yardım ederek tam bir centilmen oldun."

"Benim için bir zevkti, gerçekten."

Barmen içkilerimizi koydu. Tom kendisi için soda sipariş etti, muhtemelen daha sonra pantolonuma girmeye çalıştığında sekiz silindirin hepsinde çalışıyor olmak istediği için. Kadınları seks için gevşetmek amacıyla alkole boğan erkeklerden nefret ediyorum.

"Görünüşe göre yaptığın iş çok... tehlikeli," diyorum elini uzatıp dokunmak için. "Çok cesur olmalısın."

Omuz silkiyor ve gülümseyerek bana ciddi şekilde lekelenmiş dişlerini gösteriyor. "İstihbaratta çalışan herkes ortalamadan biraz daha cesur olmak zorunda."

Bir nefes çekiyorum ve gözlerimi açıyorum. "Ve sen cesursun, bunu söyleyebilirim. Keşke ben de öyle olsaydım." "Olabilirsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor ve içkisini yudumluyor. "Kesinlikle. Benimle kal, evlat."

Bana bu şekilde hitap etmesi çok uygun. Tom kırk dokuz yaşında ve ben onun çocuğu *olabilirim*. Yaşını biliyorum çünkü araştırmam sırasında doğum belgesini almıştım. Bana kırk bir yaşında olduğunu söyledi. Aletin boyutunu sormasam iyi olur.

"Yani gerçekten çok gizli bilgilerle mi ilgileniyorsun?" Konuşurken Tom'a doğru eğildim.

Bir o yana bir bu yana bakıyor. "Sss. Bu konuda konuşmamam gerekiyor. Ama evet, istihbaratı

şifreliyorum."

"Vay canına." Elimı kalçasına koydum ama hemen bıraktım. "Özür dilerim. Sadece biraz...

heyecanlıyım."

"Özür dileme." Bakışları göğüslerime kilitleniyor. "Bana istediğin her yerde dokunabilirsin."

Ona utangaç bir gülümseme veriyorum. "Ofisinde yalnız kaldığımızda bu teklifini kabul edeceğim. Yani... eğer orası güvenliyse. Kameralar olacak mı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Benim bölümümde gözetlemeye izin verilmez."

Güzel. Ofisine girdiğimizde hareketlerimi kaydeden bir kamerayla uğraşmak zorunda kalmayacağım. "Güzel," diyorum avucumu tekrar kalçasına koyarak.

Dudaklarını yalıyor. "İçkini bitirir bitirmez gidebiliriz."

Barın üzerindeki cam bardağı elime alıyorum ve birkaç uzun yudum alarak geri deviriyorum. Tom'la burada buluşmadan hemen önce alkolü daha iyi tutmama yardımcı olması için yemek yemiştim. Tom'un bana ısmarladığı iki içkiyi de bitirmedim, yani hâlâ kontrol bende.

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım," diyerek bardağı bardağın üzerine bırakıyorum.

Beni barın otoparkındaki arabasına götürüyor ve ofisine doğru giderken kalbim gergin bir şekilde çarpıyor. Kendimi sakinleştirmek için onunla flört etmeye odaklanıyorum.

Bunu yapabilirim. Tom onunla seks yapmakla ilgilendiğimi düşündüğü sürece, gardını indirmeyecektir. Bunun için eğitildim. Ben bir profesyonelim.

Kendime söylediğim hiçbir şey gergin enerjimi azaltmıyor. Tom kimlik kartını birkaç kapıdan geçirirken, ki bu kapılardan geçtiğimizde hepsi tekrar kilitleniyor, bu operasyonun aslında Loft'taki işimden daha tehlikeli olduğunu farkındayım.

Kulüpte tek yapmam gereken özentili bir belalı rolü oynamak. Burada, birçok güvenlik katmanı olan başka bir istihbarat teşkilatından çalışıyorum.

İki korumanın olduğu bir kontrol noktasından geçmemiz gerekiyor. İkisi de bana bakıyor ama Tom'la birlikte olduğumu görünce umursamaz bir tavır takınıyorlar. Daha sonra asansörle binanın altıncı katına çıkıyoruz ve Tom ofisinin kapısını açmak için kimliğini okutuyor.

Küçük bir yer, masanın üzerinde kullanılmış strafor bardaklar ve şeker ambalajları var. Fotoğraf ya da kişisel dokunuşlar yok çünkü Tom'un işi onun hayatı.

"Sonunda yalnızım," diyor, kırımı tutup bana doğru eğiliyor, açık ağzı bana bir balığı hatırlatıyor.

Nefesi gerçekten kötü kokan bir balık.

"Demek işinizi burada yapıyorsunuz?" Dönüp bilgisayara bakıyorum. "Bu inanılmaz, Tom."

"Evet, biliyorum. Başka ne inanılmaz biliyor musun?"

"Hmm?"

Elimi tutup kasıklarına götürüyor ve inliyor. Elim çekmemek için kendimi zor tutuyorum. "Oh, çok *sert*," diyorum nefes nefese.

"Senin yüzünden, Sally. Barda bana dokunmak istemiştin ve işte sana fırsat."

"Sabırsızlanıyorum. Ama önce... Biraz şampanyadan bahsetmemiş miydin?"

"Oh, doğru."

Tom masasına doğru yürür ve bir çekmece açar. Bir şişe ucuz şampanya çıkarır ve etrafta bardak arar.

"Gidip dinlenme odasından birkaç bardak alacağım," diyor ve kapıya doğru yürüyor.

Acelesi var. O kapıdan çıkar çıkmaz, koyu renk kalın topuklu ayakkabımı çıkarıyorum ve topuğun altındaki küçük bölme kaydırarak açıyorum. Beyaz hapi çıkarıyorum, bölme kapatıyorum ve hapi avucumun içine koyuyorum, yerinde tutmak için rahat bir yumruk yapıyorum.

Tom döndüğünde ayakkabımı yeni giymiştim.

"Gergin görünüyorsun," diyor kaşlarını çatarak.

"Sadece... heyecanlıyım." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Güzel." Masanın üzerine iki strafor bardak koyar ve şampanya şişesinin kapağını açar.

"Sunucularımızdaki yükseltmeleri tamamladığımızda bunu içmeyi planlıyordum ama bu çok daha iyi," diyor kaşlarını bana doğru sallayarak.

"Çok daha iyi," diye kabul ediyorum.

İçkiler doldurulur doldurulmaz benimkine uzanıyorum, sonra heyecandan nefesim kesiliyor. "Bu diplomada Georgetown yazıyor mu?"

Tom duvara bakıyor ve ben de onun dikkati dağıldığı anda hapı bardağına atıyorum.

"Evet." Gergin bir şekilde boğazını temizliyor. "Ben, uh... üniversiteye genç gittim. Bilirsiniz, çünkü bir dahi olarak görülüyorum."

"Bu çok seksi."

Bardağımı elime alıyorum ve fokurdayan içecekten bir yudum alıyormuş gibi yapıyorum.

"Oh, bekle," dedim aniden. "Önce kadeh kaldıralım." Fincanımı havaya kaldırıyorum. "Yeni maceralara." "Şerefine," diyor Tom, fincanı dudaklarına götürerek.

Tanrım, umarım büyük bir içki alıyordur. Greenlight ofisindeki ilaç uzmanı bana o ilaç her neyse işe yaraması için fazla bir şey gerekmeyeceğini söyledi ama bu sadece gerçekten içerse geçerli.

"Mmm, çok güzel," diyorum. "Sen sevmedin mi?" Bir yudum daha almak için fincanı yukarı kaldırıyor. "Uh-huh."

"Bir erkeğin ağzındaki alkolün tadında çok ateşli bir şey var."

Bunun üzerine büyük bir yudum aldı. Sonra bardağı bırakıp bana yaklaştı. "Gel de tadına bak, Sally."

"Oh, yapacağım." Parmak ucumu göğsünde gezdiriyorum. "Ama önce, seni işte görebilir miyim?" Şaşkınlıkla alnını kırıştırıyor. "Biz de oradayız."

"Yani... bilgisayarının başında. Bilirsiniz, teknik ve tehlikeli bir şeyler yapmak."

"Şu anda öyle bir şey üzerinde çalışmıyorum."

"Oh." Omuzlarımı çökertiyorum ve hayal kırıklığına uğramış görünüyorum. "Sorun değil. Sadece bunun beni gerçekten ıslatacağını biliyorum."

"Islak mı?" Tom'un gözleri şişer. "Yani, bir şeyler bulabilirim. Sadece... burada bir şey bulacağım." Oturuyor ve bir retina taraması daha yaptırıyor. Zihinsel olarak rahat bir nefes alıyorum. "Şampanya çok sert olmalı," diye mırıldanıyor. "Başın mı dönüyor?"

"Bunun sadece sana çok yakın olmaktan kaynaklandığını sanıyordum."

Eteğimi yukarı kaldırıyorum ve kucağına kayıyorum, ona biniyorum. Şimdi hızlı çalışmalıyım. "Oh, Tom. Seni çok istiyorum."

İnliyor ve başını sallıyor. "Ben de, Sally."

Hırkamın düğmelerini açıyorum ve tişörtümü aşağı çekerek göğüslerimin üstünden çıkmasına izin veriyorum. "Ah, evet," diyor Tom usulca.

Göğüslerimi yüzüne koyuyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum. Kıçımı sıkıyor ve tenimde ağır bir nefes alıyor. "O şampanya," diye mırıldanıyor. "Her şey dönüyor."

"Beni becerir misin, Tom? Tam burada, çok seksi ve önemli işler yaptığın bu masanın üzerinde? Eteğimi yukarı çekip beni hemen arkadan becerir misin?"

"Oh, evet. Ben-"

İşaretlerini doğru okuyabildiğimi umarak geri çekilip kucağından iniyorum. Eteğimi kalçalarımın yukarı çekip masasının üzerine eğilmemi izlemeye çalışırken açıkça baş dönmesiyle mücadele ediyor.

"Aynen böyle Tom," diyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Sally, ihtiyacım var... İhtiyacım var..." Sandalyeden kalkıp masaya uzanıyor ama eli kayıyor.

ondan uzaklaşır ve bir çuval tuğla gibi yere düşer.

Rahatlayarak nefes verdim ve eteğimi tekrar aşağı çektim, sonra göğüslerimi tekrar tulumumun içine soktum. Tom'la bundan daha ileri gitmek zorunda kalmak istemiyordum.

Hızla hareket ederek diğer ayakkabımı çıkarıyorum, bölmeyi kaydırarak açıyorum ve Greenlight'taki teknik departmanın bana verdiği atlama sürücüsünü çıkarıyorum. Teknolojiyle aram pek iyi değildir ama tek yapmam gereken onların talimatlarını takip etmek. Sürücüyü Tom'un bilgisayarına takıyorum ve birkaç komut yazıyorum.

Birkaç dakika sürüyor ve Tom'un yerde yatan cansız bedeniyle bilgisayar ekranı arasında gidip gelerek programın daha hızlı çalışmasını diliyorum. Sonunda bitiyor ve atlama sürücüsünü topuğumdaki bölmeye geri koyup kaydırarak kapatıyorum.

Tom'un yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde gergin adrenalin hâlâ içimde dolaşıyor. Kemerini ve pantolonunu çözüp kalçalarından aşağıya doğru çekiyorum. Bu en zor kısmı olacak. Yanaklarını okşarken ve adını seslenirken ilk ameliyatımın son ameliyatım olmaması için dua ediyorum.

Çok uzun sürüyor. En az yirmi dakika yanaklarını okşadıktan sonra hafifçe kıpırdanıyor.

"Tom?" Endişeli numarası yaparak söylüyorum. "İyi misin? Konuş benimle, Tom."

Gözlerini açması bir dakika daha sürüyor ve açtığında şok içinde bana bakıyor. "Az önce ne oldu?" Hırkamı avuçluyor ve ben de ona şok olmuş bir bakış atıyorum. "Sen iyi misin?"

Bana iyi olduğunu söyle! 911'i arayayım mı?"

Elleriyle kendini oturur pozisyona itiyor. "Neden yerdeyim?" Gevşek sikine bakıyor ve çılgınca puantiyeli boxer şortunu yukarı çekiyor.

"Seks yapıyorduk ve sen... bayıldın." Ses tonuma duygu yüklüyorum. "Kalp krizi geçirdiğini sandım! Çok endişelendim. Neredeyse 911'i arayacaktım ama burada şampanya içtiğimiz için aramalı mıydım bilemedim."

"Şampanya."

Tom ayağa kalkıyor, pantolonunu bağlıyor ve şişeyi eline alıyor. Üstünü kokluyor ve sonra bana şüpheci bir bakış fırlatıyor.

"Ne yaptın sen?"

Gözlerimi açtım. "Ne demek istiyorsun? O *senin* şampanyandı."

"Evet, ama..." Şakağını ovuşturuyor ve bilgisayar ekranına bakıyor. "Kahretsin. Bilgisayarımda mıydın? Ne yaptın sen?"

"Seninle birlikte yerdeydim!" Derinlere daldım ve gözyaşlarımı tutamadım. "Öldüğünü sandım."

"Bu çok kötü." Başını sallıyor. "Bu yüzden işimi kaybedebilirim."

"Hasta olduğun için mi? Tom, senin için endişeleniyorum. Sanırım bir hastaneye gitmemiz gerek." "Hayır." Tekrar şakağını ovuyor. "Bunlardan kimseye bahsedemezsin, tamam mı?" "Asla söylemem. Sadece senin için endişeleniyorum."

"Gitmemiz

gerek."

"Hastaneye mi?"

Başını sallar ve bilgisayarı kapatır. "Hayır, sadece... buradan gitmemiz gerekiyor." Kapiya kadar geldik ama durdu ve kapıyı açmadan önce yüzünü bana döndü.

"Sally, seni aramam gerek."

"Beni aramak mı?"

Başını sallıyor. "Kim olduğunu bile bilmiyorum. Ofisimden bir şey almadığınızdan emin olmalıyım."

Ona kızgın bir bakış attım. "Başından beri seninle yerdeydim."

"Kıpırdamadan dur."

Beni tepeden tırnağa yokluyor, göğüslerimi sıkmak için gereğinden fazla zaman harcıyor. Getirdiğim küçük çantayı alıp masanın üzerine bırakıyor ve içindeki ruj tüpünü ve cep telefonunu inceliyor. Hatta o kadar ileri gidiyor ki telefonun bataryasını çıkarıp gizli bölmeleri arıyor.

"Eee?" Talep ediyorum.

"Özür dilerim. Sadece anlamak zorundasın-"

Eşyalarımı çantama geri koyarken gözlerimde sahte yaşlar birikiyor. "Bana güvenmiyorsun. Sorun değil. Sadece gitmek istiyorum Tom."

Ağır bir iç çekişle beni güvenliğin yanından geçirip ön kapıdan çıkardı. Kaldırıma çıktığımızda bileğimden tutup yüzümü ona çevirmeye çalışıyor.

"Sally, ben-"

"Hayır."

İlk ameliyatımı tamamlamış olmanın coşkusuyla kaldırımda tepiniyorum. Tom beni takip etmiyor.

Onun görüş alanından çıkar çıkmaz, çantayı bir çöp kutusuna atıyorum. Asıl çantamı yakındaki bir otobüs durağındaki dolaba bıraktım ve o tarafa yöneldim.

Ben yaptım. İlk operasyonumu tek başıma koştum ve başardım. Gecenin geri kalanında düşünebildiğim tek şey Jeff amcamın şu anda benimle ne kadar gurur duyacağı.

"BURADAYIM!" Coco'nun sesi çatı katında yankılanarak beni mükemmel bir rüyadan uyandırıyor. "Bugün Pazartesi, Nix. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Yuvarlandım, kendimi yukarı ittim ve bacaklarımı yatağın üzerinde salladım. Hafta sonu boyunca işime daha fazla dahil olmanın çok tehlikeli olduğunu anlayacağını ve bundan vazgeçeceğini umuyordum. Ama Coco'yla ilgili çoğu şeyde olduğu gibi, o da uçlarda ve sınırların dışında yaşamayı seviyor. Ona yaşıtı normal bir çocuğun sahip olduğu her şeyi vermeye çalıştım ve onu üniversiteye yönlendirdim ama o hiçbir şey yapmak istemedi.

Onun için istediğim hayat bu değildi. Onu sokaklardan koparıp başını sokacak bir ev verdiğimde işlerin böyle gideceğini düşünmemiştim. İşime başka birinin dahil olacağını hiç düşünmemiştim, özellikle de Coco'nun.

"Bir dakika içinde çıkacağım." Kafamı boşaltmak için ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Nihayet ayağa kalktığımda saate bir göz atıyorum ve daha öğlen olmuş. Dün gece sabah beşe kadar uyumamış, son dakikada bir iyilik isteyen bir arkadaşım için bir görevi tamamlamıştım.

Yüzümü yıkadıktan ve eşofmanımı giydikten sonra nihayet mutfığa gidiyorum. Coco adada oturuyor, ayaklarını ileri geri sallayarak bir taburenin üzerinde bekliyor. "Yeterince uzun sürdü," diyor ben içeri girerken. "Kahve hazır." Neşeyle gülümsüyor.

"Teşekkürler." Huysuz olmamaya çalışıyorum, ama hala yorgunum ve bugün benim için "çalışmaya" başlamasıyla ilgili olarak hemen bana saldırmaya başlayacağını biliyorum. Bunun ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğunun küçük bir parçası olduğunu hayal ediyorum

-Sohbetin ortasında yarı uykulu olmak. Bir fincan kahve dolduruyorum ve gözlerini üzerimde hissediyorum. "İyi bir hafta sonu geçirdin mi?"

"İnanılmazdı. Ben gittim..."

Tavsiyeme uyararak, bu hafta sonunu gerçekten yaşadı, yerleri ziyaret etti ve sanki son kez geliyormuş gibi deneyimledi. Belki de bana fikrini değiştirdiğini söylemek için buradaydı. Karşısındaki tezgâha yaslanmış, kahvemi yudumluyor ve sözlerine odaklanmaya çalışıyorum ama o kadar hızlı ve heyecan dolu konuşuyor ki yapamıyorum.

"Yavaş ol, Coco. Daha bir fincanın tamamını bile içmedim."

Ağzını kapatıyor ve başını sallıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Sabah insanı olmadığını unutmuşum." Yüzündeki masumiyete fincanın arkasından gülümsüyorum. "Sadece daha yavaş konuş."

"Tamam." Derin bir nefes alıyor ve önceki hızının yarısı kadar bir hızla konuşmaya başlıyor. "İstediğin şeyi yaptım. Zaman ayırdım ve senin için çalışırsam ve yakalanırsam her şeyden vazgeçip vazgeçemeyeceğimi düşündüm. Bunu uzun uzun düşündüm, Nix."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve umduğum şeyi söyleyeceği konusunda iyimser hissediyorum. "Öyle mi?" Ellerini tezgâha vuruyor. "Evet."

"Ve?"

"Fikrimi değiştirmedim. Senin çırağın olmak istiyorum."

"Siktir," diye fısıldıyorum ve çok heyecanlı olduğu için gülümsemeye çalışıyorum. "Emin olduğuun sürece." "Eminim!" Çabucak başını sallıyor. "Bugün başlayabilir miyiz?"

Fincanı ada tezgahının üzerine koymadan önce birkaç yudum alıyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. "Bunu benim hızımda yapacağız. Önce öğrenmen gereken şeyler var ve bunları öğrendikten sonra biraz daha derine ineceğiz."

Kollarını kavuşturuyor, bir omzunu düşürüyor ve kaşlarını çatıyor. "Heyecan verici bir şey yapmama izin verene kadar yaşlanıp saçlarım ağaracak mı?"

Dramatizmine hafifçe gülüyorum. "Hayır, aşkım. Sadece temel bilgileri öğrenmeni istiyorum. Bu hemen içine dalabileceğin bir şey değil. Herkesin bir yerden başlaması gerekir."

Omuzları biraz düzeliyor ama hâlâ mutlu değil. "Peki. Nereden başlıyoruz? Bu gece seninle dışarı çıkabilecek miyim?"

İçim kıpır kıpır olsa da sakın bir ses tonuyla "Hayır," diyorum. "Bilgisayar temelleri ile başlayacağız."

Gözlerini deviriyor. "Bilgisayar kullanmayı biliyorum, Nix. Aptal değilim." "Facebook ve Twitter sayılmaz." Sırıtiyorum.

"Hey, belalı bir lakap seçme hakkım var mı?" Gözleri odanın içinde gezinirken çenesine dokunuyor. "Seninki ne?"

"Nix," diye gülüyorum ve bir fincan kahve daha doldurmaya başlıyorum. Bunun uzun bir gün olacağını şimdiden söyleyebilirim.

"Bu pek orijinal değil. Hammer ya da Flames gibi bir şey olmalısın." "Hayır. Sadece Nix. Benim için daha kolay." O eğleniyor olsa da ben hiç eğlenmiyorum.

"O kadar ezik olmayacağım." Tabureden iniyor ve tezgahı bir mancınık gibi kullanarak kendini iterek bir daire çiziyor. "Muhteşem bir şey istiyorum."

Ona her baktığımda hâlâ sokakta yakaladığım o kırılgan, korkak genci görüyorum. O zamandan bu yana çok yol kat etti, genç bir kadın oldu ama hâlâ öğrenecek çok şeyi var. "Shortie nasıl?"

"Ah," diye homurdanıyor, dönmeyi bırakıyor ve tabureden atlayarak geriye doğru birkaç adım atıyor. "Bu hiç güçlü değil." Pazularını esnetiyor ve kaşlarını aşağıya doğru çekiyor. "Göründüğümünden daha güçlüyüm."

"Bir takma ad seçerken, insanların seni gördüklerinde hatırlayacakları bir şey seçmelisin. Sen büyük bir şey değilsin Coco. Shortie senin için mükemmel."

"Peki." Her adımda ayaklarını sürüyerek tabureye doğru yürüyor. "-y ile bücür, - ile değil Yani."

"Elbette," diyorum onu yatıştırmak için. Kimse nasıl hecelendiğini sormayacak, ama onu yatıştırmak için her şeyi yaparım.

Mutluyum.

"Yine de daha sonra değiştirme hakkımı saklı tutuyorum. Bana yeterince sert gelmiyor." Omuz silkiyor. "Nereden başlayacağız?"

"Sana bir bilgisayar alalım ve temel bilgileri öğrenmeye başla."

"Seninkini kullanamaz mıyım?" diyor mızımız bir sesle, ben adanın etrafında dönüp onun yanında dururken. "Hayır, evlat. Bir insanın bilgisayarı kutsaldır. Paylaşmak yok. Sana ihtiyacın olan her şeyi alacağız."

bugün, derslerinize yarın başlayacağız."

Kocaman gözlerle bana bakıyor. "Bütün gün ne yapmam gerekiyor?"

"Yarın kodlama ve diğer bazı eğlenceli şeylere başlamadan önce bilgisayarınızı kendiniz kuracak ve kendi başınıza nasıl kullanacağınızı öğreneceksiniz."

"Evet. Kulağa çok hoş geliyor," diyor alaycı bir tavırla.

Omzunun arkasına düşen birkaç tutam saçını fırçalayarak ona "Hepimiz bir yerden başlamak

zorundayız" diyorum.

"İnekliğimi göstermeye hazırım Nix."

"Güzel, Shorty." Omzunu hızlıca sıkıyorum ve içim belirsizlik ve biraz da gururla doluyor. "Giyineyim ve mağazaya gidelim."

Omzundan kaymadan önce elini benimkinin üzerine koyuyor. "Sen kendini toparlarken ben de senin haftalık programını hazırlayacağım."

"Teşekkürler Coco." Öne doğru eğilip alnından öpüyorum. Ailemden başka hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmemiştim. Şehvetli bir aşk değil, istek ve ihtiyaç dolu değil, ama onun benim bir parçam olduğu ve onu korumak için cinayet işleyebileceğim türden bir aşk. Kalbime sinsice girdi ve hayatımdaki yerini sağlamlaştırdı. O benim hiç sahip olmadığım ya da hiç istemediğim çocuğum, ama birlikte geçirdiğimiz zamanın bir saniyesini bile değiştirmezdin.

"Git, Nix. Alışveriş yapmamız lazım." Ellerini ovuşturuyor ve gülüyor çünkü olimpik bir spormuş gibi alışveriş yapıyor. "Kıyafet olmasa bile, kredi kartında bir delik açmaya hazırım."

"Eğer iyi olursan, belki gardırobun için de birkaç şey alırsın." Gözleri heyecanla parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet." Gülümsüyorum ama şimdiden pişmanlık duyuyorum.

"Sharon Stone'un *Yaralı Yüz*'de giydiği gibi kıyafetler istiyorum. O kadının ciddi belalı kıyafetleri vardı."

"Casino demek istiyorsun." Yatak odama doğru ilerlemeden önce gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Aynı şey."

Ama yakın bile değil.

Daha mağazaya geleli beş dakika bile olmamışken, o şimdiden dükkândaki en güzel dizüstü bilgisayarı almak için sıraya girmiş bile. Bu tamamen Coco'nun tarzı, ama işini görmeyecek ve hayallerini yıkmak zor.

Dizüstü bilgisayarı okşuyor. "Şuna bir bak. Aman Tanrım," diye iç geçirir. "Çok güzel, Nix. Alabilir miyim?"

"İşe yaramayacak, evlat. Yeterince güçlü değil."

Avuçlarını kapağa dayayarak iddiasını ortaya koyuyor. "Ama çok küçük ve çok ışıltılı."

Masanın diğer tarafına geçerek daha güçlü ve tamamen gerekli olan modele bakıyorum. "İhtiyacın olan bu."

Kaşlarını çatıyor. "Ama bu çok... çok sade."

Tüm mağaza çalışanlarının giydiği tipik siyah kargo pantolonu ve imzalı mavi gömleği giyen satıcı kadın, "Onu güzelleştirebilirsiniz," diyor. "İstedığınız kadar güzelleştirmek için kaplamalar ve çıkartmalar satın alabilirsiniz."

Coco'nun gözleri büyür. "Yapabilir misin?"

"Evet. Bu kadar güzel yapmanın milyonlarca yolu var." "Ama ben altın olanı istiyorum."

"Eh," diye mırıldanıyor satıcı kadın ve küçük bir sırıtışla bana doğru bakıyor. "Güzel ama erkek arkadaşınızın almak istediği kadar işe yaramıyor."

"O benim erkek arkadaşım değil, o benim..."

"Abi," diyorum hızlıca çünkü açıklaması çok zor ve önemli değil. "Ona bir doğum günü hediyesi alacağım."

"Kardeşim bana boktan bir kahve fincanı aldı." Yüzünü buruşturuyor ve Coco'ya bakıyor. "Sen şanslı bir kızsın."

Coco başını sallıyor ve ben de işimi bitirmeye hazır bir şekilde dizüstü bilgisayara dokunuyorum. "Bunu alacağız." "Başka bir şey var mı?"

"Belki birlikte seyahat etmesi için bir kılıf." Coco bana şaşkınlıkla baktı. "Kılıf mı?"

"Bilgisayarınız için küçük bir çanta gibi." Satıcı kadın beni kurtardı. "Diğer duvara gidip bir tane seçelim."

Coco ve kadın koşarak uzaklaşıyor, ben de onlara doğru ilerliyorum, tam o sırada Coco sıcak pembe bir kola zum yapıyor ve onu duvardan kapıyor. "İşte bu."

"Bunu alacağız." Takım elbisemin ceketine uzandım ve ticari kredi kartımı çıkarıp satıcı kadına uzattım.

Bir süre gözlerini dikip detayları okuyor. "Bunu sizin için paketleyeceğim Bay. Ash."

O gittikten sonra Coco kaburgalarımın dirsek attı. "Sahte adının biraz aptalca olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Sus, çocuk."

"Yani, Phoenix Ash? Hadi ama. Gerçek olması mümkün değil. Bunu ben bile biliyorum." "Neden gidip makbuzu imzalamıyor ve bilgisayarını almıyorsun, böylece Saks'a gidebiliriz."

Kocaman gülümsüyor. Stone'un *Casino*'da canlandırdığı karaktere atıfta bulunarak "Çok sıkı bir Ginger olacağım," diyor ama *Gilligan's Island*'daki Ginger'a daha yakın olduğunu farkında değil. Coco'nun vücudunda belalı bir kemik bile yok.

Bir saat sonra, Saks'ın kadın reyonundaki giyinme odasının dışında durmuş, Coco'nun yirmi kadar kıyafet arasından üçüncü kıyafetini denemesini beklerken, uzaktan biri gözümüne çarpıyor. Belki konuşurken dudaklarından çıkan parıltıdan ya da odanın öbür ucundan gelen kahkaha sesinden, ama onu tanıdığımı biliyorum.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Coco, *Casino*'da giydiğine benzeyen altın sarısı ve beyaz bir elbise giymiş olarak prova odasından çıkarken soruyor; sadece daha kısa ve suni kürklü.

Ona doğru koşma ve derin, daldırma yaka yüzünden yarı yarıya açıkta kalan göğüslerini örtme dürtüsüne direniyorum. "Güzel ama biraz abartılı."

Bir daire çizerek dönüyor ve kürkünü omuzlarına daha sıkı sarıyor. "Bunun içinde kendimi çok havalı hissediyorum, Nix. Bunu istiyorum."

"İyi, iyi. İyiyim. Sen bir yetişkinsin, Coco. Ne istiyorsan onu al." Küçük bir çocuk gibi ciyaklayarak bana doğru koştu. "Bir şey ister misin?"

"Ne istersen." Gülümseyerek omzumun üzerinden bakıyorum ve tanıdık yüzü tekrar görüyorum. "Ben erkekler bölümüne gidiyorum. Burada iyi misin?"

"Ne aldığımı görmek istemiyor musun?"

Başımı salladım. "İstedğin her şeyi al ve kartıma yaz."

"Sen en iyisisin." Parmak uçlarında duruyor ve ben de eğilip yanağımı öpmesine izin verdikten sonra başı dik bir şekilde soyunma odasına doğru ilerliyor.

Bir canavar yarattım. Yarattığımı biliyorum. Onu eve getirdiğim günden beri şımarttım ve her hevesini yerine getirdim. Çocuk her şeyden o kadar mahrum bırakılmıştı ki ben de aşırıya kaçtım ve her şeyi en uç noktaya taşıdım.

Bir sütunun arkasında durarak tanıdık kadını izliyorum. Varlığımdan habersiz, kokteyl elbiselerinin bulunduğu bir rafa göz atıyor. Beni kendine çeken ağzı. O lanet ağız piercingi, bir deniz fenerinin feneri gibi ışıklarda yanıp sönüyor.

Diliyle onu çekiştirdiğinde ve bir pırıltı olduğunda, onu nereden tanıdığımı anlıyorum: Hassan'ın kol parçası ama parlak mavi, çene hizasında saçları yok. Elektrik mavisi peruğundansa, her yeni elbisesini kenara çektiğinde sallanan uzun, düz siyah saçlarıyla daha güzel. Gözleri benim

durduğum yere kayıyor, ben de kenara çekilip sütunla kendimi onun görüşünden koruyorum.

Beni görmesine hazır değilim. Yalnız olduğundan emin olana kadar saklanmak, onunla konuşma ihtiyacımdan daha önemli. Cebime uzanıp telefonumu alıyorum ve kamerayı açıyorum. Kendimi olası bir tehdide maruz bırakmadan önce Eva'nın bir fotoğrafını çekmeli ve kim olduğunu öğrenmeliyim. Hassan aletini takip ediyor ama ben beynimi kullanma eğilimindeyim. Ama bu onunla biraz oynamayacağım anlamına gelmiyor.

Kıyafet raflarının arasından geçip arkasına geçiyorum, aynanın önünde elinde askı, vücuduna bastırıldığı şık siyah bir elbiseyle duruyor. Gözleri aynada benimkilere takılıyor ve tanıyarak genişliyor. "Eva," diyorum hafif bir gülümsemeyle aynadaki yansımasına.

Elbiseli eli düşüyor ve topuğunun üzerinde dönerek bana bakıyor. Sinirli bir şekilde gülümsüyor ve o lanet yüzüğü ağzına alıyor.

KENNEDY

Kahretsin. Bu hiç iyi değil. Nix bir sonraki yemeğini bulmuş aç bir kurt gibi bana bakıyor. Ve hayatımda hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim.

Dönüp kaçmak istiyorum. Beni Eva, Raine, Laura ya da diğer birçok kimliğimden birine dönüştürecek bir kılık değiştirmeden ona ne diyeceğimi bilemiyorum. İş bağlantılarımdan birinin beni bu halde görebileceğini bilsem de buna hazırlıklı değildim. Ve o kadar insan arasından bu kişi, zaten içimi görebilen bir adam olmalıydı.

"Elbise mi alacaksın, Nix?" Ses tonum rahat ama kalbim hızla çarparak elbise raflarına bakmaya devam ediyorum.

"Peruksuz daha iyi görünüyorsun."

Sorumu sorunsuzca geçiştiriyor. Elbisemi incelemeye ara veriyorum ve onun karanlık, çelik gibi gözleriyle karşılaşıyorum. "Teşekkürler," diyorum net bir şekilde. "Şimdi izin verirseniz, yapmam gereken bir alışveriş var."

Nix beni bir sonraki elbise rafına kadar takip ediyor. "Şeker babanı etkilemek için yeni bir şey almana gerek yok. İş için Dubai'ye döndüğünü duydum."

"Hassan'ı mı kastediyorsun?" Ses tonum umursamaz bir şekilde soruyorum. İçimde, Nix'in bunu bilip de benim bilmememe dair bir kızgınlık parlaması hissediyorum.

Eğlenerek mırıldanıyor. "Kaç tane şeker baban var, Eva?"

Gözlerimi dik dik bakarak kısıyorum. "Benim bir babaya ihtiyacım yok, Nix. Tüm çekici kadınların faturalarını ödeyecek bir erkek istediğini düşünecek kadar geri kafalı olma. Ben kendi faturamı kendim öderim."

"Peki ne iş yapıyorum demiştin?" "Söylemedim."

Birkaç metre uzakta ama Nix'in varlığı hâlâ o kadar sıcak ve yakın hissettiriyor ki yüzümü eğip kaçmak istiyorum.

"Kennedy." Gerçek ismimi duyunca içim içimi yiyor. "Buna ne dersin?"

Bugün alışverişe birlikte gelmeyi aptalca kabul ettiğim arkadaşım Amara'ya dönüyorum. Hem de çok aptalca.

"Beğendim," diyorum, elinde tuttuğu kısa, uzun kollu siyah elbiseye zayıfça gülümseyerek.

Amara, Nix ve benim aramda bir ileri bir geri bakıyor ve belli ki bir şeyi böldüğünü hissederek, duyamayacağı bir rafa çekiliyor.

Sadece dünyanın en zor siber hırsızına kimliğimi açıklıyorum. Burada görecektir bir şey yok.

"Kennedy." Nix'in derin sesi, gerçek adımı bilmenin verdiği memnuniyetle zenginleşiyor. "Ben Bugün senin hakkında çok şey öğrendim."

"Ve senin bir pislik olduğun konusunda haklı olduğumu öğreniyorum. Şimdi sakıncası yoksa, buradan alışveriş yapıyorum."

"Hassan'a gerçek adını söylemeyeceğim. Ayrıca ona gözlerindeki o şey olmadan ne kadar çarpıcı olduğunu da söylemeyeceğim."

Omuz silkiyorum. "Şeker babamın beni makyajsız gördüğünü düşünmez misin,

Nix?" "Gördü mü?"

"Ona sor."

"Sana soruyorum."

Sabırsız ses tonundan, soru sorduğunda cevap almaya alışkın olduğunu anlayabiliyorum.

"Nix!" diye sesleniyor heyecanlı bir kadın sesi. "Bunu ne kadar seviyorsun?"

Zayıf, güzel bir genç kadın ona doğru koşuyor. Üzerindeki dar, kolsuz, pembe sırmalı elbiseyi göstermek için dönüyor.

Aynı anda iki şey hissediyorum: hafif bir kıskançlık ve böyle elbiseler satan bir mağazadan alışveriş yaptığım için iğrenme. Değersiz görünmek için nasıl yapılır kılavuzu gibi.

"Çok güzel," diyor Nix, ilgileniyormuş gibi yaparak.

"Arkası açık, mürekkebimi gösteriyor." Ona göstermek için saçını bir omzunun üzerinden geçiriyor. "Öyle," diyor sıkı bir gülümsemeyle.

"Kaç tane alabilirim?" diye soruyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Ne kadar istersen."

Ellerini birbirine vuruyor ve koşarak uzaklaşıyor. Nix'e kaşlarımı eğerek bakıyorum. "Şeker babalardan bahsetmişken..."

Gülüşü rahatsız edici. "Öyle bir şey değil."

Koluma siyah bir elbise geçirip başımı sallıyorum. "Doğru."

"Gerçekten mi? O... benden çok daha genç."

"Uh-huh. Sanki beş yıl bir adamı durdurmuş gibi."

"Doğru söylemek gerekirse on yıl oldu ve ben onu çocukken buldum. Benim için hiçbir zaman küçük bir kız kardeşten fazlası olmadı. Bu gece kulüpte olacak mısın?"

Omuz silkiyorum.

Nix boğazını temizliyor ve beni başka bir rafa kadar takip ediyor. "Hassan etrafta olmadan seni daha iyi tanımak istiyorum."

"Onun parçasına mı taşınıyorsun? Sence bu akıllıca mı, Nix?"

Yaklaşıyor ve kulağıma eğilerek konuşuyor, sıcak sesi tenimi şefkatli bir okşayış gibi okşuyor. "Aslında onun parçası olmadığına dair bir his var içimde, Kennedy. Seni henüz çözemedim ama ilgimi çektin."

Şu anda ne kadar dengesiz hissetsem de kendimi sabit tutmalıyım. Nix, eğitimin beni hazırlamadığı bir şekilde beni tedirgin ediyor. Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum.

"O sürtüğün senin parçan *olduğunu* hissediyorum, Nix. O yüzden ona geri dön ve kredi kartını çıkar." Yüzünde bir öfke titreşimi belirir ama hemen düzeltir. "O bir sürtük değil."

"Tabii ki hayır. Büyük mağazalarda dekolte elbiselerle dolaşıp kendilerinden yaşça büyük erkek velinimetlerine kaç elbise alabileceklerini soran kadınlar genellikle derin düşüncelerle *doludur*."

"Daha iyi bilmesem, kıskançlık sezdiğimi düşünürdüm." Nix bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve omurgamda bir farkındalık ürpertisi dolaşıyor.

"Ben-"

"O ve ben birlikte değiliz," diyor kulağımın dibinde konuşmak için eğilerek. "Asla olmadık, asla olmayacağız."

Sadece başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Tekrar konuşuyor. "Bu gece kulübe gel. Seni görmek istiyorum." Ve sonra başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor.

Kalbim hala davul gibi çarpıyor. Kimliğimin açığa çıkmasından dolayı sarsıldım. Amara ile alışverişe gitmeyi kabul etmekle aptallık ettim. O sadece spin dersinde tanıştığım sıradan bir arkadaş. Şu andan itibaren, internetten alışveriş yapacağım.

Bu gece kulübe gideceğim ama Nix söylediği için değil. Hassan gidince, o etraftayken görmezden gelmek zorunda kaldığım diğer ipuçlarıyla çalışabilirim. Nix gibi ipuçları.

Beni oyunumdan alıkoydu ama bunu telafi edeceğim. Bu gece, kolluk kuvvetlerinden kaçan adamı daha derinlemesine araştıracağım ve onun hakkındaki dosyayı oluşturmaya başlayacağım.

Nix benim hakkımda daha fazla şey öğrenmek istiyor ama bunu yaparken kendini de bana göstermiş olacak. Bu oyunda iki kişinin de oynayabileceğini öğrenecek.

Bu gece platin sarısıyım. Açık tenimle pek iyi görüldüğüm söylenemez ama Liv aldığından beri bu uzun, minik örgülü peruğa bakıp duruyorum. Bana saçlarımı siyaha boyamadan önceki halimi hatırlatıyor.

Siyah deri pantolon, kırmızı büstiyer ve askılı siyah Manolos giyiyorum. Kulübe girer girmez, takım elbiseli birkaç adam beni bara kadar takip ediyor.

"Hey, güzelim," diyor içlerinden biri. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" "Hayır, teşekkürler."

"Emin misin?" diye sorar diğeri. "Sarıışnılara karşı bir zaafımız var."

"O emin." Nix'in derin sesi arkamdan geliyor ve dönüyorum.

"Evet, tamam," diye mırıldanıyor adamlardan biri.

Uzaklaşıyorlar ve Nix bir elini barın üzerine koyuyor, vücudu bana dönük. "Peki senin zevkin ne... Eva?"

"Sprite."

Sanki odadaki tek iki kişi bizmişiz gibi gülüyor. Geniş bir sırtışın eşlik ettiği zengin, gerçekten eğlenmiş bir ses.

"İşte *bunu* beklemiyordum," diyor. "Büstiyer, dövmeleler, yarım kilo göz makyajı ve bir Sprite alacak."

"Beni anladığını sanıyorsun, Beantown, ama *inan bana*, anlamıyorsun."

Barmene işaret ettiğinde gözlerindeki eğlence kayboluyor ve barmen hemen yanına geliyor. "Bir Sprite ve bir burbon," diyor Nix, ona bakmadan.

Nix bakışlarımı tutuyor, ikimiz de gözlerimizi kaçırmak istemiyoruz. Aramızda geçen birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Bana neden öyle dedin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Boston'dan geldiğini sesinden anlayabiliyorum."

"O aksanı uzun zaman önce bıraktım," diyor bara dönerek.

Bu onun için hassas bir konu. Sesindeki gerginlikten ve barın kenarını tutuş şeklinden anlaşılıyor.

"Belli belirsiz," diyorum. "Eminim çoğu insan bunu fark etmez."

"Peki sen nerelisin?" Bana tekrar bakmak için döndüğünde, hesapçı bakışları karanlık gözlerine geri döndü. "Senin gibi bir isme sahip olduğuma göre, aynı eyaletin yerlisi olduğumuz için aksanımı kapmış olabileceğini tahmin ediyorum."

Kennedy. Adımı JFK'den aldığını varsayıyor ve haklı. Ama ben umursamazca omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki, Nix? Ben kapalı bir kitabım."

Barmen içkilerimizi barın üzerine koyuyor ve Nix'in ödeme girişimini elinin tersiyle itiyor. "Hadi aşağı inelim," diyor Nix. "Burası çok kalabalık."

Alex Hassan gibi, Nix de bana sormak yerine ne yapacağımı söylüyor. Sanırım güçlü adamlar sormaya alışık değiller. Ona defolup gitmesini söylemek isterdim ama onun hakkında edinebileceğim tüm bilgileri toplamam gerekiyor.

Mutfaktan geçip asansöre doğru ilerliyorum. İçeri girdiğimizde Nix, Hassan'ın her zaman yaptığı

gibi beni penelemiyor. İkiisi arasındaki bu farkı takdir ediyorum.

Bodruma indiğimize, Nix beni تنها bir köşedeki birkaç sandalyeye götürüyor. Biz

Oturmuş, beni inceliyor, yüzümde yazılı görebileceği cevapları arıyor gibi görünüyor. Bu beni tedirgin ediyor. "Ne?" Ona soruyorum.

"Neden benden hoşlanmıyorsun?"

Alay ediyorum. "Yani, sırf zengin ve güçlü olduğun için neden ayaklarına kapanmayayım?" "Ve çekici."

"Bütün kadınlar senin sattığın şeyi istemez,

Nix." Kaşlarını çattı. "Neymiş o?"

"Ele avuca sığmayan Phoenix ile seks dolu bir gece."

"Ele avuca sığmaz mı? Ben tam buradayım Kennedy, uzanıp dokunabileceğin kadar yakıным." İrkildim ve "Lütfen adıımı burada söyleme." dedim.

"Bir daha olmayacak."

"Dinle, belki de sana uzanıp dokunmak *istememem* gibi egonu ezecek bir ihtimali göz önünde bulundurmalısın."

Bana doğru hafifçe eğiliyor. "Eğer bu doğru olsaydı, dudaklarını yalayıp durmazdın ve şu anda büstiyerinin arasından meme uçlarını göremezdim."

Gülüyorum ve ona biraz daha yaklaşıyorum. "Kendini övme. Dudaklarım çatladı ve burası soğuk."

Gözleri kararıyor ama nedeninden emin değilim. Tekliflerinin geri çevrilmesine duyduğu öfke olabilir. Bunu çok dikkatli oynamalıyım.

"Kendini konuşulan biri olarak görüyor musun?" diye soruyor. "Konuşulmak mı?"

"Hassan'la birlikte misin?" "Hayır."

"Öyleyse... neden buradan gitmiyoruz?"

Ona gülümsedim. "Seks için senin evine dönmeyeceğim, Nix."

"Senden bunu istemiyorum."

"O zaman aklınızda ne var?"

Gözlerinde eğlence dans ediyor. "Sadece bunun iyi bir şey olduğuna güvenmen gerekecek." "*Sana* güvenmek mi?"

"Bu doğru."

"Neden evet diyeceğimi biliyor musun?" Ona soruyorum.

"Çünkü benden hoşlanıyorsun, bunu saklamak için elinden geleni yapmana rağmen."

Buna gülüyorum. "Hayır. Çünkü sen istedin. Bir şeyler yapmamın emredilmesinden çok *istenmesini* severim." "Bunu unutmayacağım."

"Yani şimdi gidiyoruz, öyle mi?"

Sandalyesinden ayağa kalkar. "Hazırız. Yani, eğer hazırsanız?"

Cazibesi ince ve gerçek. Dikkatli olmazsam, Nix'ten gerçekten etkilenmeye başlayabilirim.

Ona gülümsüyorum ve bana uzattığı eli tutuyorum. "Ben hazırım."

Cep telefonunu çıkarıp şoförüne mesaj atıyor. Beni elimden tutup bodruma götürürken insanlar sinsi bakışlarla bizi süzüyor. Muhtemelen Nix'in neden Hassan'ın asıldığı kadınla birlikte olduğunu merak ediyorlardır.

Alex Hassan'ın ne kadar acımasız olduğunu kendime hatırlatıyorum. Nix'i henüz iyi tanımıyor olabilirim ama Hassan'dan korkmuyorsa tehlikeli olduğunu ve karşısında gardımı indiremeyeceğim biri olduğunu biliyorum. Çekici ya da değil, o sadece istihbarat için çalıştığım bir kaynak.

PHOENIX

KENNEDY arabayı sürerken soğukkanlılığını korumaya çalışıyor ama gergin. Kaldırımından ayrıldığıımızdan beri elinin üst kısmını okşamayı bırakmadı. Bu küçük bir şey ama yine de bir tane. Dudak piercingiyle sürekli oynamasını da ekleyince gergin olduğunu anlıyorum.

Ateşle oynuyorum. Hareketlerim pervasızca. Hayatımda hiç kimseye karşı bu kadar dikkatsiz olmamıştım, özellikle de bir kadına karşı, ama Kennedy bana bunu yapıyor. Bir yanım ona çalışıyor, ama diğer yanım -şimdi büyüyen ve muhtaç olan- onu zevkten başka bir nedenle istemiyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, sarı peruğunun uçlarını omuzlarının arkasına doğru fırçalayarak. "Seni yemek için en sevdiğim yerlerden birine götürüyorum."

"Oh." Kaşları şoktan yukarı doğru fırladı. "Yemek yiyeceğimizi düşünmemiştim. Şey yapacağımızı sanıyordum..."

"Sikeyim mi?" Sırıtıyorum. "Ben o tip bir adam değilim, Kennedy. Peruğu çıkarabilir misin? Daha koyu saçlı olmanı tercih ederim."

Ben o tip bir adamım, ama onunla değil. Saks'ta karşılaştığımızdan beri onu düşünmeden edemiyorum. Özellikle de ağzını. O ağız sikime çok kötü şeyler yaptı. Şu anda bile, arabanın loş ışığında, her bir ışık çizgisi parlıyor ve sahip olamadığım şeyle alay ediyor.

Peruğunu çıkarıp yanındaki koltuğa atıyor ve parmak uçlarıyla saçlarını düzleştiriyor. "Her erkek o tip bir erkektir, Nix."

"Seni koltuğa yatırıp hemen şimdi becermek istemediğimi söylemiyorum ama bunun için daha sonra zaman var."

"Belki de seninle yatmak istemiyordumdur."

Yalanına gülüyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. "Uyumakla ilgili hiçbir şey söylemedim." Cevap vermek için ağzını açıyor ama ben kaşımı kaldırıp ona meydan okuyunca kapatıyor.

Araba durduğunda şoförüm yüzünü bize döndü. "Burada kalmamı ister misin, Nix?" "Biz iyiyiz. Gece için eve git. Buradan sonrasını ben hallederim."

Crane başını sallıyor ama gözleri Kennedy'ye kayıyor ve o tek kelime etmeden ne düşündüğünü anlıyorum. Kennedy pencereden dışarı bakıyor, binanın tepesini görmek için çömelmiş. Genelde kimseyi evime getirmediğimi biliyor ama her ne yapıyorsa ve ne saklıyorsa onu konuşmak için yalnız kalmamız gerektiğini hissediyorum.

Gözlerini ondan ayırmadığı için korkusunu hafifletmek için ona tekrar "Biz iyiyiz," diyorum.

Pencereye yaklaşıyor, neredeyse burnunu cama dayayacak. "Restoran nerede?"

Onunla kapının arasına uzanıyorum, önümü sırtına bastırıyorum ve kolu tutuyorum. "Yukarıda." Kapıyı iterek açıyorum ve o bana bakarken gözlerimle yukarı doğru işaret ediyorum. "Hazır mısın?"

Gözleri tekrar binaya kayıyor. "Elbette," diyor.

Peruğunu alır ve özel olarak tasarlanmış Escalade'den aşağı atlar.

Ben kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan Crane, "Nix," diye seslendi. "Bundan emin misin?"

Kennedy'ye dönüp baktığımda onu binaya bakarken ve ayaklarının arasında sallanırken buluyorum, "Ben hallederim, Crane. Yemin ederim. Ne yaptığımı biliyorum."

"Düşüncelerinizi sorgulamıyorum. Sadece doğru kafayı kullandığından emin olmaya çalışıyorum patron."

Crane'in endişelendiğini biliyorum ama bu gece kulübe gitmeden önce Kennedy'yi kontrol ettim. Küçük bir kahkaha attım. "Yarın saat 10'da burada ol. Bir toplantım var."

Onun hakkında bulabildiklerim beni biraz şok etti ama hiçbir şey tehlike çanlarını çalmadı. Babası eski bir senatör ve kayınbiraderi de şu anda senatör. Görünüşe göre Kennedy uzun süredir devam eden bir ilişkinin aşk çocuğuymuş ve hayatının büyük bölümünde gizli tutulmuş. Birkaç yıl önce bu ilişki hakkında haberler çıktı ve Kennedy'nin yüzü tüm gazetelere ve televizyonlara yansıdı. Hassan'la ne işi olduğu benim en büyük sorum. İsyan mı ediyor yoksa babasının sorununu telafi etmeye mi çalışıyor bilmiyorum ama bunu yanlış adamla yapıyor - çok tehlikeli bir oyun oynayan biriyle.

"Peki efendim. İyi geceler."

"Bunu planlıyorum." Arabanın kapısını çarpmadan önce ona hızlıca göz kırpyorum.

Elimi sırtının küçük kısmına koyarak onu kapıya doğru itmeye yardım ediyorum. "Umarım açsındır."

"Bu restoranın adı ne?" "Nix'in Yeri."

Olduğu yerde durdu ve bana baktı. "Beni evine mi getirdin?"

Kara kaşları aşağı doğru çekilip gözleri şüpheyile dolunca başımı sallıyorum.

"Neden?" "Çok güzel makarna yaparım. Şehirdeki en iyisi."

"Bilmiyorum. Seni çok iyi tanımıyorum."

"Hassan'a gittin mi?"

İç çekti. "Evet."

"Ben ondan daha güvendeyim. Eve canlı döneceğine söz veriyorum. Hassan'ın evine gitmen konusunda bunu söyleyemem, Kennedy."

Sırtını dikleştiriyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. Sert ve tehditkâr görünmek için çok çabalıyor ama düpedüz seksi görünüyor. "Seninle yukarı çıkmam için bana iyi bir neden söyle."

Elim omurgasının çizgisini takip ederek boynunun arkasını kavırıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Çünkü olmak istediğin başka bir yer yok." Yüzümü onun hızlı ve sıcak nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar yaklaşıtıyorum. "Ve bunun yüzünden." O beni itmeden ağzım onunkine çarpıyor.

Bir an için geriliyor ama dilim alt dudağında gezinip onu gördüğüm andan beri aklımı kurcalayan o lanet piercingi yakaladığında nefes alış verişini değiştiriyor ve vücudu benimkinin içinde eriyor. Yüzünü tutuyorum, boynunun sıcak etine yaslanan elimle hareketlerini kontrol ediyorum ve dudaklarımızın birlikte hareket ettiği her anın tadını çıkarıyorum. Kolum sırtına dolandığında ve ortasını ereksiyonuma doğru çektiğinde Kennedy'nin nefes nefese inlemesi, çekimi ikimiz için de yadsınamaz hale getiriyor.

Geri çekildiğimde gözleri kapalı ve dudakları hâlâ büzülmüştü.

"Kennedy, seni yukarı gelmen için zorlamayacağım."

Gözleri hızla açılıp yüzüme odaklanırken "Evet," diyor. "Seninle konuşmak ve baş başa yemek yemek istiyorum."

"Evet," diye tekrarlıyor nefes nefese bir ses tonuyla.

Başka bir şey söylemeden ona ön kapıya kadar eşlik ediyorum. Lobiye girdiğimizde kapıcı

telefonu kapattı. "İyi akşamlar Bay Ash."

"İyi akşamlar Troy. Her şey yolunda mı?"

Şapkasını Kennedy'ye doğru eğerek gülümser. "Evet, efendim. Bu akşam ikiniz nasılsınız?"

Asansöre koşuyor ve düğmeye basıp yanımızda bekliyor.

"İyiyiz, teşekkür ederim." Her zaman yaptığım gibi elini sıktım. Her zaman beni kolladı ve asla çok fazla soru sormadı. "Buradan alabilirim."

"İyi geceler." Kennedy'ye dönmeden önce bana gülümsüyor. "İyi akşamlar, hanımefendi."

Kennedy gülümsüyor ve Troy'a hızlıca başını sallıyor.

Asansörün içine girip kapılar kapandığında, küçük alanın karşısındaki duvara doğru ilerliyor.

"Eminim en üst katta oturuyorsundur, değil mi?" diye soruyor ben düğmeye basmaya fırsat bulamadan.

"Şehrin en iyi manzarasına sahip."

"Uh-huh. Büyük bir araba, kapıcısı olan gösterişli bir çatı katı." "Ne demek istiyorsun?"

"Bir beyefendi gibi davranıyorsun ama eminim buraya her zaman başka bir kadın getiriyorsundur. Beni ilk kez gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu."

Ona doğru ilerliyorum, sırtını duvara yaslarken bedenlerimiz arasında sadece birkaç santim bırakıyorum. "Troy kendi işine baksın."

Koyu renk gözleri bana bakıyor, daralmış ve şahin gibi. "Elbette."

Ellerim arkasındaki bara dayanıyor, onu hapsediyorum. "Kennedy, ben insanları evime davet etmem. Bizim dünyamızda mahremiyet çok önemlidir."

Sırtı siyah panellere yapışmış durumda ama ortası önde, sikime doğru bastırıyor. Vücudumun ve ellerimin pozisyonu yüzünden hareket edemiyor ama gözleri giderek daha vahşi ve gergin bir hal alıyor. "Yine de beni burada ağırlıyorsun ve beni tanıımıyorsun bile."

Tek istediğim onu tekrar öpmek ama o buna karşı koyuyor. Duygularını o akıllı ağzının arkasına saklamakta oldukça iyi. Buna inanmıyorum ama ona biraz zaman tanıyorum.

Kendimi iterek onu inceledim. "Kennedy Preston. Yirmi üç yaşında. Stephanie Barnes ve Stan Preston arasındaki ilişkinin çocuğusun."

Ağzı açık kalıyor ve gözleri daha da büyüyor. Elini önüne doğru uzatıyor. "Dur. Bu kadar yeter."

Kapılar açıldığında geriye doğru adım atıyorum ve kapıların kapanmasını önlemek için aşağı düğmesine basıyorum. "Hâlâ içeri gelmek istiyor musun?" Meydan okuyorum.

Dudağını ağzının içine çekiyor ve bir süre bana bakıyor. Zihninin içinde bir savaş var. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Kapılar kapanmaya başladığında, antreme doğru adım atıyor. "Umarım akşam yemeği pişiriyorsundur. Gerçekten açlıktan ölüyorum."

"Hadi gel." Beni takip etmesini işaret ediyorum, böylece dolaşmaması gereken bir yerde dolaşmayacak, ama yine de evimin etrafında dolaşacağına dair bir his var içimde. Bu gece ayrılmadan önce görmesini istemediğim her şeyi saklamak için gerekli adımları atmıştım çünkü onu evime geri getirmeye niyetliydim.

"Oldukça havalı bir yer." Giriş holü geniş, üç katlı cam oturma odasına açılırken ısıklık çalıyor. "Seni biraz daha az gösterişli bir yerde yaşarken hayal ederdim..."

"Beyaz mı?" O odaya bakarken arkasında durup soruyorum.

"Şey, evet. Gece olmasına rağmen burası aydınlık." Pencereleere doğru adım atıyor ve şehrin ışıklarına bakıyor. "Sen daha çok bir zindan sakini gibi görünüyordun."

İfadesi karşısında şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Etrafımı güzel şeylerle çevrelemeyi seviyorum ve beyaz, sanat eserlerinin ve şehir fonunun öne çıkmasına yardımcı oluyor."

"Bugün dükkândaki küçük şirin şey gibi mi?" Bana bakmıyor ama balık tutuyor ve

sözlerinde bir kıskançlık var. "O bir arkadaş,

Kennedy. Başka bir şey değil." "Bütün arkadaşlarına kıyafet mi alıyorsun?"

"Arkadaşlarıma bir sürü şey alırım ama onları asla öpmem."

Gözleri öfke ve onaylama ile parlıyor. "Beni öptün."

Mutfağa doğru gidiyorum. "Biz arkadaş değiliz." Sırtımı ona dönerek adadaki ocağın üzerindeki raftan bir tencere indirmeye başladım.

Manolos ayakkabılarını beyaz mermer zemine vurarak arkamdan yaklaşıyor. "Affedersiniz?"

"Otur." Karşımdaki tabureyi işaret ediyorum, böylece ikimiz de birbirimize göz kulak olabiliyoruz.

Yüksek sesle ofluyor ve bir dakika boyunca kıpırdamıyor, ama ben başka bir şey söylemeyip ocağı açtığımda tabureye tırmanıyor ve yüzünü elinin arkasına yaslıyor. Beni dikkatle izliyor ama ayağını gergin bir şekilde bar taburesinin basamağına vurduğu için vücudu zıplıyor.

Domatesleri, sarımsakları ve soğanları doğrayıp tencereye atarak hızlıca çalışıyorum.

Alevi kontrol etmek için eğildiğimde onu bir an için görebiliyorum. "Seni ne yiyor?" "Kimsin sen?"

"Nix."

Avuçlarını tezgâha dayıyor, öne doğru eğilip kırmızı büstiyerinden neredeyse dışarı taşan göğüs dekoltesini bana gösterirken mermerin üzerinde kaymalarına izin veriyor. "Bunu biliyorum. Rahatmış gibi yemek yapıyorsun ve bunu her zaman yapıyorsun. Sen gizemli bir adamsın, Nix."

"Bu şekilde seviyorum. Sadece kendim oluyorum."

"Benim hakkımda her şeyi biliyor gibisin. Senin hakkında ne bilmem gerekiyor?"

Bugün erken saatlerde açtığım bir şişe kırmızı şarabı alıp mantarını çıkarıyorum. Şarabı doldurmaya başlamadan önce etiketi okuması için ona uzatıyorum. "Bir bardak ister misin?"

"Uyuşturucu kullanmadığını nereden bileyim?"

İçkinin ortasında durdum ve onun aptallığına güldüm. "Neden sana ilaç vereyim ki?"

Umursamazca omuz silkiyor. "Belki de benden faydalanmak istiyorsun." Gözleri mutfakta dolaşüyor ve benimkilerle hiç buluşmuyor.

Ona bir bardak uzattıktan sonra kendime de bir bardak doldurup tezgâha koyuyorum. "Birincisi, ben hiç kimseye ilaç vermedim. İkincisi, istekli olanlardan faydalanamam. Ve son olarak, sana zarar vermek isteseydim seninle insan içine çıkmazdım ve seni buraya getirmezdim. Önce benimkini içeceğim, böylece güvende olduğunu bileceksin." Bardağın tamamını içip kendime bir tane daha doldururken bana şüpheyle bakıyor. "Mutlu musun?"

Genişçe gülümsüyor ve kadehini güzel dudaklarına götürüyor. "Ben tatmin oldum."

"Seni anlamıyorum, Kennedy. Seninle ilgili bir şey mantıklı gelmiyor. Sahte isimler ve peruklar da neyin nesi? Neden Hassan'la takıldığını da anlamıyorum. O tehlikeli biri ve sen de öyle birine benzemiyorsun." Konunun etrafında dans ediyorum, ben doğrudan ortaya çıkıp sormadan bazı boşlukları dolduracak bir şey söylemesini umuyorum.

"Nasıl bir tipe benziyorum?" diye soruyor şarap kadehinin kenarından.

"Bildiklerimden ve gözlemlediklerimden yola çıkarsam, senin bela arayan sıkılmış küçük zengin bir kız olduğunu tahmin ediyorum." Sözlerim sinirlerine dokunuyor çünkü hırlıyor ama devam ediyorum. "Ya da ülkedeki en kötü suçlularla ilişki kurarak babanın ilgisini çekmeye çalışıyorsun."

"Belki de bir kariyer arıyorumdur." Şarabından bir yudum alır ama gözlerini

Ben.

Ona bakıp hayaller kurmak yerine yemeğimizi bitirmekle meşgul oluyorum. Bazen biliyorum

İnsanlar incelenmedikleri ya da arzulanmadıkları zaman açıkça konuşmak daha kolaydır. "Hassan'la aynı iş koluna mı girmek istiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Ona yakınlaşarak bir iki şey öğrenebileceğimi düşündüm." Bardağını dolduruyor ve şişeyi bana doğru uzatıyor ama ben başımı sallıyorum. "Ama şu ana kadar sadece pantolonuma girmek istiyor."

"Kadınların sadece tek bir işe yaradığını düşünüyor. Eğer işi öğrenmek istiyorsan, sana öğretecek kişi Hassan değil, evlat."

Öksürmeye başlıyor ve dilini çıkarıp yalamadan önce çenesinden aşağı şarap damlıyor. "Çocuk mu?"

"Sen yirmi üç yaşındasın, Kennedy. Hassan'ın dünyasının bir parçası olmak için çok gençsin." Dilinin teninde gezinişini izledikten sonra içim kıpır kıpır olduğu için sesim şaşırtıcı derecede düzgün çıkıyor. Şarabın dudaklarındaki tadının nasıl olduğunu ve hayal ettiğim kadar tatlı olup olmadıklarını merak ediyorum.

"Çoğu kişiden daha genç olabilirim ama bu iş için biçilmiş kaftanım, Nix."

"Hayatımdaki lanet olası kadınlar," diye mırıldanıyorum makarnayı tabağa dökerken ve şimdi nasıl olup da burunlarını ait olmadıkları yerlere sokmaya çalışan iki cahil kadına sahip olduğumu merak ediyorum.

"Sesin Hassan'dan daha iyi gelmiyor."

"Mesele o değil. Bu hayat herkese göre değil. Yaşadığım dünyaya dahil olmak için soy ağacınızla çok yüksek profildesiniz. Belli ki bunu enine boyuna düşünmemişsin."

Tabağı önüne koyduğumda sırtı dikleşiyor. "Ben aldım," diyor.

Yanına oturup kendime bir bardak daha dolduruyorum ve ilk çatalımı almadan önce onunkini tamamlıyorum. Hâlâ makarnayı dişlerinin etrafında döndürüyor, derin düşüncelere dalmış ve muhtemelen kadınlar hakkında söylediğim sözlerle sinirlenmiş. O ve Coco arasında, onları biraz sarsmak istiyorum.

İlk lokmayı yuttuktan sonra "Bu harika," diyor. "Böyle yemek yapmayı nereden öğrendin?"

"Birkaç yemek biliyorum ama bunu bana büyükannem öğretti."

"İyi iş çıkardı." Ona doğru uzattığım bir peçeteyle dudaklarını sildi.

Kulüpte tanıştığım Eva, yanımda oturan ve hiç de medeni olmayan bir şekilde makarna sosunu höpürdeten kadına hiç benzemiyor. Hayatı hakkında küçük bilgiler edindikçe aramızdaki sohbet kolaylaşıyor. İlişkisi kamuoyuna yansıdıktan sonra babasıyla ilişkisi yok denecek kadar azalmış ama kardeşleriyle arası çok iyi, babasının o doğmadan önceki evliliğinden olan bir kız kardeşi de var.

"Peki ya sen, Nix? Erkek ya da kız kardeşin var mı?"

Başımı sallıyorum ve tabağımı öne doğru itiyorum, yemekle işim bitmiş ve asıl ana yemeğe geçmek istiyorum. "Sadece ben."

"Ailen nasıl?" "Boston'da hayattalar ve iyiler."

Gülümsüyor çünkü neredeyse belli belirsiz aksanımdan Bostonlu olduğumu çoktan tahmin etmiş. "Bu işe girmene ne sebep oldu?"

Onu inceliyorum ve çenemdeki tüyleri kaşıyorum. "Bu bir iş görüşmesi mi Kennedy?"

"Sadece havadan sudan konuşuyorduk." Tabağını benimkinin yanına itiyor ve yüzünü bana dönüyor. Çenesini elinin üzerine dayadı ve bana baktı. "Sen düşündüğüm kişi değilmişsin."

"Suçlu gibi görünmüyor muyum?" Alay ediyorum, çünkü herkes Hollywood tarafından nasıl tasvir edildiğimizi düşünüyor. Karanlık, öfkeli ve asabi. Elbette, gerektiğinde bunlar oluyorum ama

çoğu zaman sadece kendim oluyorum. Hesaplayan ve toparlayan Nix Ash. Hiçbir şeyi fazla düşünmeyen ve genellikle çok düşünmeden risk almayan kişi.

"Sen Hassan'a hiç benzemiyorsun."

"Beni iyi bir adamla karıştırmayın. Tıpkı her işte olduğu gibi, farklı insan tipleri vardır. Ben hala bir suçluyum, Kennedy."

Boştaki eli bacağıma doğru kayıyor. "Bana o kadar da kötü görünmüyorsun. Buna inanamıyorum."

Vücudumu çevirip dizlerimle onu kafesliyorum, irademin kaydığını hissediyorum. Elimi yüzünün yan tarafına koyup başparmağımı tehlikeli bir şekilde dudaklarına yaklaştırıyorum. Zar zor dayanıyorum. Tek istediğim onu tam burada, hemen şimdi almak. "Burada ne yapıyorsun?"

Başparmağım dudağının kenarında, o gümüş halkaya çok yakın dururken gözlerinin içine bakıyorum. "Beni sen davet ettin."

"Ama sen *neden* buradasın?" Onu davet etmemle aynı sebepten dolayı burada olduğunu duymak istiyorum. Artık çekiciliğimi ya da onunla birlikte olma ihtiyacımı inkâr edemem.

Dili dışarı fırlıyor ve dudağına götürüp başparmağımın tadına bakıyor. "Sende bir şeyler var, Nix. Sarsamadığım bir şey."

Dilinin tenime değen yumuşaklığı yüzünden sikim seğiriyor. "Belanı arıyorsun. Ben iyi bir adam değilim. İçine girmeye çalıştığın pislikten kurtulmalı ve bir yerlerde güzel, sakın bir hayat bulmalısın. Yaptığın şey çok tehlikeli. Kendini öldürteceksin."

Kennedy'de beni ona çeken bir şey var. Bu oynadıığımız tehlikeli bir oyun. İkimiz de bir şeyler saklıyor ve ateşle oynuyoruz. Ama zihnim ne kadar uzaklaşmamı söylese de bedenim onu istiyor.

Sandalyesinde öne doğru kayarak dizlerini ereksiyonuma birkaç santim yaklaştırdı. "Ben iyi bir kız değilim Bay Ash."

Onu ilk gördüğümde içinde vahşi bir çocuk olduğunu anlamıştım. Gözleri anahtarı tutuyor ve hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Muhtemelen Hassan'ı da içine çeken şey buydu.

Öne doğru eğilerek onu kollarıma aldım ve kucağıma oturttum. "İsteddiğinin bu olduğuna emin misin?" Ağızlarımız birbirinden sadece bir santim uzaktayken soruyorum, nefeslerimiz ağır pantolonlarımızdan karışıyor. Ağzımı onunkine çarpmamak ve dilimi dudaklarının arasına sokmamak için tüm irademi kullanıyorum.

"Evet," diye fısıldıyor ve ben daha fazla dayanamıyorum.

Dudaklarım onunkileri buluyor ve eskisinden daha büyük bir açlıkla öpüyor. Hassan'ın kulüpte açıkça hava attığı biriyle birlikte olarak bela arıyorum, ama şu anda o endişelerimin en küçüğü. Kennedy'nin hiç bilmediği bir işe karıştığını düşündükçe midemde bir düğüm oluşuyor. Hayatını kaybetmeden çıkamayacağı bir yola girmeden önce fikrini değiştirmesi için bir yol bulmalıyım.

Tuhaf bir yatak odasında uyandım, ışık uzun pencerelerdeki çekili panjurların köşelerinden içeri süzülüyordu. Hâlâ Nix'in evindeyim. Olması gerekenden daha fazla şarap içtiğimi ve ardından ateşli bir sevişme seansı yaptığımızı hatırlıyorum.

Ama bu odayı hatırlamıyorum. Yere bakıyorum ve hala giyinik olduğumu görüyorum, yani seks yapmamış olmalıyız. Sarhoş ya da ayık, Nix'le seks yaptığımı hatırlayacağıma eminim.

Bir ebeveyn banyosu var, ben de içeri girip işiyorum, elimi yüzümü yıkıyorum ve dolapta bulduğum gargarayla çalkalıyorum. Mutfığa girerken parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

"Günaydın," diyor Nix mutfak masasından.

Okuma gözlüğü takıyor ve bir dizüstü bilgisayarda çalışıyor. Notlarıma ekleyebilmek için markasını not ediyorum. Yanağından öpmek için yanına gittiğimde, ben daha bakamadan ekranı kapatıyor.

"Günaydın," diyorum.

"Kahvaltı ister misin? Yakınlarda iyi bir lokanta var."

Neredeyse evet diyeceğim ama sonra çalıştığım erkeklerle her zaman kullandığım stratejiyi hatırlıyorum.

Onları her zaman daha fazlasını ister halde bırakın.

"Aslında gitmem gerek. Erteleyleyim mi?"

"Elbette," diyor yumuşak bir sesle. "Seni eve bırakayım." "Ben bir taksi çağırırım."

"Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

Mutfak tezgahına yaslanıyorum, karnımda bir heyecan girdabı hissediyorum. Eva olarak, çalıştığım kaynakların ilgisini çekmek benim işim ve bu konuda iyiyim. Ama dün gece arabasında peruğumu çıkardığım andan itibaren Eva'dan çok Kennedy'ydim. Greenlight için çalışmaya başladığımdan beri ilk kez ilgilendiğim bir erkeğin gerçek beni gördüğünü hissediyorum.

Uluslararası aranan bir suçlu olması çok kötü.

"Kulüpte görüşeceğimize eminim," diyorum. "Bu gece orada olacak mısınız?"

Gözleri neredeyse belli belirsiz değişiyor. Daralıyor ve biraz kararıyor.

"Yapacağım ama çalışıyor olacağım. Ne yazık ki dikkat dağıtacak zamanım yok." "Ben bu muyum? Dikkat dağıtıcı mı?"

"Kısmen. Yanımda olsaydın işime odaklanamazdım." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne işiymiş o?"

"Yavru hayvanları kurtarmak tabii ki."

Sırıttırıyor. "Doğru."

"Benim hakkımda ne duydun, Kennedy?"

Omuz silkiyorum. "Bana bir suçlu olduğunu kendin söyledin." "Bana saçmalama. Senin hakkında bildiklerimi söyledim."

Bir an duraksadım. "Sen bir hacker'sın. Siyah şapkalı. Zengin insanlardan para çalarak zengin oldun. Ve iyisin."

"Harika."

"Mütevazı," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

"Ve ele avuca sığmaz." "Bütün bunları kulüpte mi duydun?"

"Düşündüğünüz kadar çok gizli olmadığınız için hayal kırıklığına mı uğradınız?"

Başını iki yana sallıyor. "Eğer gizli kalmak isteseydim, başka bir kimlik kullanırdım." "Kaç tane var?"

"Bu değişken bir sayı. Kaç tane var?"

"Saçımı ve adımları değiştirmek yepyeni bir kimlik edinmek sayılmaz."

Yüzünde bir kızgınlık titreşimi belirliyor. "Beni kandırmaya çalışma. Ne yaptığını biliyorum çünkü ben de yapıyorum. Eva'nın kendi yürüyüşü, kendi gülüşü ve kendi tercih ettiği içkisi var. Gerçek sen Kennedy'sin ama başka kimliklere nasıl bürüneceğini ve bunu nasıl iyi yapacağını biliyorsun. Anlayamadığım şey *neden* olduğu. Ya kendin bir suçlusun ya da istihbaratta çalışıyorsun."

"Belki de istihbaratta çalışıyorsun ve benimle oynuyorsun."

Gülüyor ve sandalyesinden kalkıyor. "Eğer beni tanımak istiyorsan, başkalarının bilmesine izin verdiğim kadarını sana da veririm. Eğer beni becermek istersen, sana gerçekten iyi vakit geçireceğim. Ama bu konuda bana güvenin - eğer benimle çalışmaya çalışıyorsanız, *yapmayın*. İşime sızabileceğini düşünen düşük seviyeli bir hacker grubu için çalışıyor olabilirsin ya da en iyileri alaşağı ederek terfi almaya çalışan bir ajan olabilirsin. Ama düşecek olan tek kişi sensin ve ben bunun olduğunu görmek istemiyorum."

"Not edildi. Bu gece seni kulüpte görürsem, dikkatini dağıtmamaya çalışırım." Kapıya doğru yöneldiğimde, "Seni bırakamayacağıma emin misin?" dedi. "Yani arabanla mı, yoksa...?"

"Seni istediğin her yere götürürüm. Sadece söylemen yeterli." Ona cilveli bir sırıtış attım. "Bunu unutmayacağım. Uslu dur, Nix."

Kapıdan çıkana kadar sakın davranmak için elimden geleni yapıyorum ve sonra bir dakikalığına sırtımı duvara dayayıp kendimi toparlıyorum.

Nix beni sarsıyor. Ya da gerçek adı her neyse. Phoenix Ash mi? Evet, doğru. Ben lanet olası bir istihbarat ajanıyım, ama gerçek adımları ve ailemin adını öğrenen o.

Eva korkusuzdur. Ama Kennedy ailesini seviyor ve işi için onları tehlikeye atmak istemiyor. Nix'in benim üzerimde sandığından daha fazla kontrolü var.

Yine de ona karşı bir güven duygusu hissediyorum. Uyarısı onunla ilgiliydi, benimle değil. Çok derine inmemi istemiyor ama aileme zarar vereceğini de sanmıyorum. Yine de safça davranıyor muyum diye düşünmeden edemiyorum. Akademide gizli görevin insanı değiştirebileceğini öğrendik. Kaynaklara yakınlaşmaya başlayabilir ve onların o kadar da kötü olmadıklarını görebilirler.

Hassan pisliğin teki. Onunla geçirdiğim her an onu alaşağı etme arzumu körüklüyor. Ama Nix farklı. Akşam yemeğimiz ve o inanılmaz öpücük beni dengesiz hissettirdi. Günümü elimdeki işe yeniden odaklanarak geçirmeliyim.

YARI KIZ KARDEŞİM Reagan dizüstü bilgisayarımın ekranından bana gülümsüyor. Benim saçlarım şu anda koyu renk olduğu için aynı uzun siyah saçlara sahibiz, ama onunki sevimli bir topuzla toplanmış.

"Kennedy, çok uzun zaman oldu. Skype'tan aramana sevindim. Yüzünü görmek çok

güzel." "Seni de."

Kaşlarını indiriyor. "Neyin var? Üzgün görünüyorsun."

Ağır ağır iç çektim. "Üzgün değilim, sadece...
yorgunum."

"Çok mu çalışıyorsun?" "Her
zamankinden daha fazla değil."

"Peki neler oluyor? Konuş benimle."

Bilgisayar ekranında mavi gözleriyle karşılaşıyorum, keşke onu şahsen görebilseydim diyorum.

"Yani, biraz kestirebilirdim ama bu farklı bir yorgunluk. Evimden her çıktığımda olmadığım biri gibi davranmak zorundayım. Ve kendim olarak dışarı çıktığım tek seferde, sadece birkaç lanet elbise almak için, yakalandım."

"Yakalanmak mı? Kim tarafından?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Phoenix Ash." "O kim?"

"O yok. Onunla çalışıyor olmam gerekiyor ama o benimle çalışıyor gibi hissediyorum.

Muhtemelen.

Belki de. Bilmiyorum bile."

"Tamam, derin bir nefes al," diyor Reagan.

"Kennedy mi o?" diye sorar derin bir erkek sesi ekran dışından. "Evet."

"Hey," diyor Reagan'ın kocası Jude, kanepede onun yanına oturarak. "Favori casusumuza neler oluyor?"

"Ben iyiyim," diyorum zayıfça. "Sadece bazen zor oluyor, birinin bana doğruyu söyleyip söylemediğini asla bilemiyorum."

"Bu adamı mı kastediyorsun, Phoenix?" Reagan soruyor.

Jude kaşlarını çatar. "Phoenix... bu ismi nereden biliyorum?"

"Dün gece evinde kaldığım bir hacker-suçlu-suçlu-harika bir aşçı."

Kayınbiraderimin yüzünde bir farkındalık beliriyor. "Bu bir istihbarat brifingiydi. Bu adam bildiğimiz kadarıyla on milyonlarca dolar çaldı. Kim bilir izini bile süremediğimiz ne kadar var?"

"Ve dün gece onun evinde mi kaldın?" Reagan soruyor. "Bu güvenli mi?"

"Benim işim bu. Kötü insanların güvenini kazanmak için onlara yaklaşmam gerekiyor."

Reagan gözlerini kısar. "Ne kadar yakın? Onunla yattın mı?" Jude'a suçlayıcı bir bakış atar. "Bu iş için erkeklerle yatmak zorunda mı? Çünkü Greenlight için çalışmasını önerdiğinde bana bundan bahsetmemiştin."

"Hayır," diyorum kesin bir dille. "Onunla yatmadım. Kimseyle yatmam gerekmiyor ama ihtiyacım olan şeyi elde etmek için buna ihtiyacım olduğunu hissetseydim yatardım."

Reagan Jude'a kaşlarını çatar. "Kızgın olmasına şaşmamalı. Bilgi almak için insanlarla seks yapmak mı? Bu resmen fahişelik."

Bu planladığım gibi gitmiyor. Bir an için yüzümü ellerime gömdüm ve sonra "Reagan, öyle değil. Her zaman bana bağlı."

"Peki, bu adamın seni yakalaması konusunda ne demek istedin?" diye sorar. "Beni alışverişte ben olarak gördü."

"Senin gibi mi?"

"Kılık değiştirmiş. Ve gerçek adımlı biliyor. O sadece... derimin altında."

Jude kolunu Reagan'a doluyor ve Reagan da ona yaslanıyor. Ondan nefret edemem, o benim kardeşim.

Ama acaba her şeyi paylaşabileceği birine sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyor mu? "Tehlikede olduğunu hissediyor musun, Kennedy?" Jude bana soruyor.

"Hayır. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Sadece bu adamla kimin kimi yönettiğinden emin değilim ve bu daha önce hiç olmamıştı."

"Belki de seni yönettiğini düşünmesine izin vermelisin."

"Evet." Yumuşakça iç çektim. "Ve diğer bir şey de, kulağa ne kadar tuhaf gelse de...
Ondan hoşlanıyorum." İkisi de bir saniye boyunca şaşkın bir sessizlikle bana baktılar.

"Milyonlarca dolar çalmış bir suçlu gibi mi?" Reagan soruyor. "O muhtemelen düşündüğünüz gibi biri değil."

"Yine de tehlikeli biri. Sana söz veriyorum," diyor Jude. "Belki de senin yerine başka bir ajanın geçmesi konusunda idarecinle konuşmalısın."

Rae'ye Nix'e aşık olduğum için yeniden atanmam gerektiğini söylemekten çekiniyorum. Tabii ki hayır.

Muhtemelen suratıma yumruk atardı ve onu suçladığımı söyleyemem.

"Ben hallettim," diyorum. "Sadece bunu anlayan insanlarla konuşmaya ihtiyacım vardı ve hayatımda ne iş yaptığımı bilen tek insanlar siz ve Olivia. Bu sabah bir görev için erkenden ayrıldı, o yüzden..."

"Yani biz ikinci terciyiz," diyor Reagan bana alaycı bir gülümsemeyle.

"Hayır. Yani, sen de beni tanıyorsun. Nereden geldiğimi ve işimi iyi yapmamın benim için neden bu kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Kennedy," diyor Jude kararlı bir şekilde. "İstihbarat alanında çalışmak zordur. Bunu 7/24 yapmayan insanlar için zordur. Senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Her zaman arkayı kollamak, olmadığın biri gibi davranmak. Ve eğer hala hayattaysanız ve çalışıyorsanız, iyi bir iş yapıyorsunuz demektir."

Reagan inliyor. "Seni sürekli tehlikede düşünmekten nefret ediyorum, Ken."

"Ben iyiyim. Dün gece biraz sarsıldım sanırım. Bir ilişki yaşamının nasıl bir şey olacağını merak etmeye başladım. Birlikte yemek yiyebileceğim ve konuşabileceğim biri. Duygusal olarak kapalı olduğum için kendimle gurur duyuyorum, ama sadece zayıf bir an falan yaşadım."

"Yanında kendin olabileceğin insanlara ihtiyacın var," diyor Reagan. "Bir erkek arkadaş kadar iyi olmadığımızı biliyorum ama biz her zaman buradayız. Bir molaya ihtiyacın olursa gelip bizimle kalabilirsin ya da ben gelip birkaç günlüğüne seninle kalabilirim."

"Teşekkür ederim. Bunu söylediğini duymak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor." "Ciddiyim. Eğer bana ihtiyacın olursa-"

"Ben iyiyim. Şu anda izin alamam." Ona gülümsedim. "Teşekkürler çocuklar. Sanırım şimdi izin alıp biraz kestireceğim."

"Bu adama dikkat et," diyor Reagan.

"Dikkat edeceğim."

Jude'un ifadesi ciddidir. "Kennedy, her zaman içgüdülerine güven," diyor. "Eğitimden önce, kurallardan önce, her şeyden önce - içgüdülerin seni güvende tutacaktır."

O bir gazi ve ölüm kalım durumlarında bulunduğunu biliyorum. Uyarısı beni gerçekten çok etkiledi.

"İçgüdülerimin iyi olduğunu düşünüyor musun?" Ona soruyorum.

"Öyle olduklarını biliyorum. Bunu yapabileceğini bilmeseydim seni Greenlight için asla tavsiye etmezdim."

"Teşekkür ederim. Bu gerçekten çok anlamlı."

"Bizi tekrar ara," diyor Reagan. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Aramayı sonlandırıyorum ve birkaç saniye boş bilgisayar ekranıma bakıyorum. O şanslı piçler muhtemelen seks yapacak ve film falan izleyecekler. Hafta sonları tamamen çiftler içindir.

Bugünlerde işim benim hayatım. Jude ve Reagan'ın cesaretlendirmelerinden sonra, bu geceden

başlayarak yeniden canlarına okumaya ve isim yapmaya hazırım. Bir gün gerçek bir ilişki güzel olurdu ama bu Nix gibi gerçekten tanıdığımından asla emin olamayacağım bir adamla olmayacak.

PHOENIX

Coco büyük boy koyu renk güneş gözlükleri, kömür rengi trençkotu ve omzuna attığı kürk atkısıyla fuayeye girip varlığını duyurduğunda saat daha dokuz bile olmamıştı. "Ben hazırım."

Derin bir nefes alıyorum. Ona işimi öğreteceğimi söylediğimden beri başıma büyük bir bela oldu. "Dizüstü bilgisayarını getirdin mi?"

Bir ayağı hala havada, tamamen dramatik bir şekilde durur.

"Kahretsin!" "Tanrı aşkına..."

"Şaka yapıyorum." Gülüyor ve kocaman çantasını tezgâhın üzerine fırlatıp birkaç kez vuruyor. "Burada, Nix. Hatırladım."

"Bu kıyafetler de neyin nesi? Bu gece benimle dışarı çıkmayacağını biliyorsun."

Yuvarlak gözlüklerini yüzünden çekip bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Biliyorum. Sadece zihin yapısına girmeyi seviyorum. Ben tamamen yeraltı suçlusuyum."

İnlememek için kendimi zor tutuyorum. "Evet, göze batmıyorsun ya da başka bir şey."

Tabureye oturuyor ve onu mutfak adasına doğru çekiyor, mermer zemine sürtüyor ve korkunç bir ses çıkarıyor. "Peki bu akşamki görevim ne?"

"İnterneti nasıl kullanacağını öğren." Önüne bir yığın kağıt koyduğumda bana kem gözlerle bakıyor. Ona her gün arama motorlarını kullanan herhangi bir kişinin çabucak doldurabileceği sorular ve temel araştırmalarla dolu bir ödev veriyorum. Ama Coco'nun bunu anlamasının biraz zaman alacağını biliyorum çünkü bu bir sosyal medya uygulaması değil. Bu onun temel araştırma becerileri için iyi bir başlangıç ve ona internette sosyal medyadan daha fazlası olduğunu öğretiyor.

"Nasıl kullanacağımı *biliyorum*. Saçmalama. Aslında her gün kullanıyorum."

Başımı elime yaslıyorum ve içimi çekiyorum. "Instagram ve Snapchat'ten bahsetmiyorum. Biraz araştırma yapacaksın."

Kâğıtları karıştırıyor ve mırıldanıyor ama ben birkaç kelime yakalıyorum ve bunlar hiç hoş değil. "Yani bu benim ev ödevim mi? Bütün bu soruları cevaplamamı mı istiyorsun?" Desteyi havada sallarken dudaklarında hafif bir hırıltı var.

"Evet. Ben eve gelmeden hepsini cevapla." "Ev ödevlerini hiç sevmem."

Ayağa kalkmadan önce eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. "Hepimiz bir yerden başlamak zorundayız, tatlım."

"İşinin ilginç olduğunu düşünmüştüm."

"Başlangıçta öyle değildi." Anahtarlarımı ve cüzdanımı cebime atıp telefonumu alıyorum ve ekranı kontrol ediyorum. "Sadece sabırlı ol. Söz veriyorum buna degecek."

"Peki, Nix. Siz dışarı çıkıp içip eğlenirken ben burada kalıp evrak işleriyle uğraşacağım."

"Evet, ben de aynen öyle yapacağım Coco." Bir mesaj gözüme çarpıyor ve burada kalıp daha fazla konuşamayacağımı biliyorum. "Yakında döneceğim. Bu basit görevi kendi başına yapabileceğini bana kanıtla, sonra eğitimini artırmayı düşünüyoruz."

Yüzüne kocaman, tatmin olmuş bir gülümseme yayılıyor. "Bu görevin canına okuyacağım. Sen sadece izle."

"Sana güveniyorum. Görüşürüz evlat," diye sesleniyorum omzumun üzerinden ön kapıya doğru ilerlerken. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz bu sözden pişman olacağımı biliyorum. Coco her zaman adımları atlamanın bir yolunu arar ve hiçbir şeyi unutmaz. En azından verdiği söz istediği bir şeyle ilgiliyse. Başka bir şeyse, kız bir pirenin hafızasına sahip.

"Ne var ne yok?" Siyah Escalade'in arkasına kayarken Crane'e soruyorum.

"Patlamış mısır aradı." Arabayı kenara çekerken gözleri dikiz aynasında benimkileri buluyor. "Loft'ta seni arayan ve çok fazla soru soran bir kadın var."

"Kim?"

"Popcorn'un tarifine dayanarak dün gece birlikte olduğun kadın olduğuna inanıyorum. Adı Eva, değil mi?"

"Evet. Bu o." Yalan söylüyorum çünkü kimsenin onun gerçek adını bilmesini istemiyorum, Crane'in bile. Yıllardır benim için çalışmasına rağmen, gerçek kimliği konusunda ona güvenmeye hazır değilim. Bunu saklamasının bir nedeni var ve nedenini öğrenene kadar ben de bunu kendime saklayacağım.

"Ona güvenmiyorum,

Nix." "Onu hallettim."

Gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve bu sefer kaşlarının arasında bir kırılganlık var. "Sadece dikkatli ol."

"Not edildi, Crane. Benim hiç dikkatsiz olduğumu gördün mü?"

Başını sallıyor, direksiyonu parmaklarının altında biraz daha sıkı kavırıyor. "Onu koruyorum. Bilmem gereken başka neler oluyor?" "Diğer her şey sessiz."

E-postalarımı okumadan ve önemli olanları yanıtlamadan önce mesajlarımı gözden geçirmeye başlıyorum, ancak hiçbir şeyi ele vermediğimden emin oluyorum. Dijital ayak izim söz konusu olduğunda her şeyi sade ve basit tutuyorum. ABD hükümeti 11 Eylül'den bu yana telefonları dinliyor ve özellikle cep telefonlarından gelen tüm web trafiğini okuyor. Özel olarak şifrelenmiş dizüstü bilgisayarım evde olmadığım sürece, her şeyi gizli tutuyorum.

Loft'un önüne geldiğimizde Crane vücudunun üst kısmını bana doğru çeviriyor ve elini yolcu koltuğunun başlığına dayıyor. "Eğer kötü bir şey olursa, telefonumu çal, sen kapılara vurmadan ben ön tarafta olacağım."

"Bir şey olursa aramadan önce dışarıda ve sokakta olacağım. Sadece bu gece yakınımda ol."

Başını salladı. "Olacağım."

Dışarı çıkarken sokakları kontrol ediyorum ama sıra dışı bir şey görmüyorum. Belki Crane paranoyaklaşıyor ya da benim hislerim yanlış, ama bu gece kötü bir şey olacaktı gibi hissetmiyorum. Kennedy'nin kulüpteki varlığı endişe verici değil. Beni sorması da garip değil. Ama Popcorn'u paniğe sevk etmeyecek kadar itibar kazanmadığı için tehlike çanları çalıyor.

"Nix," diyor Paul kapıda, ben yanından geçip Loft'a girerken başıyla kısa bir selam veriyor. Ben de gülümseyerek çenemi ona doğru kaldırıyorum. "İyi akşamlar Paul."

Alt kata indikten sonra yürürken birkaç kişi bana sesleniyor ama onları duymazdan geliyorum. Barda oturan ve tüm sırtı açıkta, misafir bekleyen kadına doğru ilerliyorum. Kennedy mavi peruğunu takmış, tıpkı onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi. Dizlerinin hemen üstünden bağlanan aynı siyah deri botları ve çoğu erkeğin bakmasına yetecek kadar kalçalarını gösteren mini eteği var.

Altın bir kolye geriye doğru sarkıyor, omurgasından aşağı uzanıyor ve belinin yaklaşık on beş santim üzerinde bitiyor. Uzanıp parmaklarımın tersiyle çizgiyi takip etmek istiyorum ama dikkatleri üzerimize çekme dürtüsüne direniyorum, özellikle de Hassan'ın bölgesinde.

Öne doğru eğilerek ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum ve tatlı parfümünü içime çekiyorum. "Eva."

Sesimi duyduğunda titriyor ve başını hafifçe çeviriyor, böylece ağızlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Nix." Gözlerinde bir pırıltı var. "Sen hoş bir sürprizsin."

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve başparmaklarımı açıkta kalan teninde gezdiriyorum. "Beni sorduğunu duydum."

"Kendini övmek mi?" Sesi ona ihanet ediyor. Dokunuşum onu etkiliyor ve cildinde minik sivilceler çıkıyor.

"Eğer sorularınız varsa, bana sormanızı tercih ederim." Yaklaşıp yüzümü saçlarına gömüyorum ve herkesin önünde onun tatlı, güzel ağzını öpmemek için kendimi zor tutuyorum. "Kennedy." Ona gerçekte kim olduğunu bildiğimi ve benimle bu kadar kolay dalga geçmemesi gerektiğini hatırlatıyorum. Yumuşak biriyim ama bir noktada ateşe ateşle karşılık vereceğim.

Hepimizin sırları
vardır. Benim bile
var.

Hayatımda beni bütünüyle tanıyan tek bir kişi bile yok. Herkesin parçaları var ama kimse resmin tamamını göremiyor. Hakkımda en çok şeyi babam biliyor ama o bile bazı şeylerden habersiz. Böylesi daha iyi çünkü benim için önemli olan herkesin makul bir inkar edilebilirliğe sahip olduğundan emin olmak istiyorum. Bilmedikleri şeyi söyleyemezler.

Gülümsemesi kayboluyor ve gözleri kısılıyor. "Bir içki ister misin?" Konuyu değiştiriyor ama kimsenin duymayacağından kesinlikle emin olmasaydım onun adını kullanmazdım.

Popcorn'un dikkatini çekiyor ve iki parmağını kaldırarak beni işaret ediyor. Popcorn'un gözleri benimkilerle buluşuyor, bir işaret bekliyor ve dikkatimi Kennedy'ye geri vermeden önce ona hızlıca başımı sallıyorum.

"Hangi bilgiyi öğrenmeye çalışıyordunuz? Bunu sormak için saplantınızın nesnesinden daha iyi bir insan olamaz."

"Kendini övme." Sinirli bir şekilde gülüyor. "Sadece sağlam bir adam olup olmadığını bilmek istedim." "Bunu sevişmeden önce sorman gerekmez miydi?"

Nefes nefese. "Biz *yapmadık!*" Taburesinin üzerinde dönerek, deri kaplı dizleriyle bacaklarıma vuruyor.

Ona kendini beğenmiş bir sırıtış attım ve neden onunla biraz oynamayayım diye düşündüm.

"Hatırlıyor musun ki?"

"Sanırım *bunu* hatırlardım." Ama yüzündeki ifadeye ve tenindeki yeşilimsi tona bakarak, kendi ifadesine ikna olmadığını söyleyebilirim.

"Sevişmedik," diyorum vicdanını rahatlatmak için. "Yapsaydık hatırlardın."

"İki Louis," diyor Popcorn, konuşmamızı bölerek. Bana kötü kötü bakıyor. Kendisi için gerçekten önemli olmaması gereken şeyler hakkında endişelendiğinde kullandığı bakış. Bardakları her birimizin önüne koyuyor. "Başka bir şey var mı?"

"Biz iyiyiz." Kaldığımız yere geri dönmek isteyerek el salladım. Kennedy ile aramızda açıklayamadığım bir elektrik yükü var, ama onu gördüğüm andan beri bunu hissediyorum. Onu öpmek de bu hissin kaybolmasına yardımcı olmadı.

Yine de patlamış mısır gitmiyor. Omzundaki bezi çıkarır ve Kennedy'nin hemen sağındaki barın üstündeki hayali bir noktayı ovmaya başlar. Gizlice dinliyor ya da en azından dinlemeye çalışıyor.

"İçkilerimizi daha özel bir yere götürüp iş konuşmak ister misin?" Kennedy'ye Popcorn'u çok üzecek şekilde soruyorum.

Kennedy bir eliyle konyağını kavrar ve sırtır. "Çok isterim, Nix. Konuşacak çok şey var." Sol elini bana uzatıyor ve bir centilmen olarak elini tutup tabureden kalkmasına yardım ediyorum. Bu kez yüksek topuklu ayakkabılarının içinde neredeyse hiç sallanmıyor ve Louis'den bir damla bile dökmüyor.

Uzaklaşırken arkama bakmıyorum ama hareket ederken Popcorn'un gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Daha dikkatli olsaydım, bardan geçip arka koridora doğru ilerlerken muhtemelen birden fazla setin bizi izlediğini görürdüm. Burası kulübün özel toplantılar ve gerektiğinde mahremiyet için kullanılan özel bir bölümü. Hassan şehir dışında olsa da, kulüpte her zaman adamları olduğunu biliyorum ve eminim en yeni mavi saçlı takıntısıyla olan aktivitem hakkında tam bir rapor alıyordur.

Meraklı gözlerden en uzak ve en تنها olan koridorun sonundaki odayı işaret ediyorum. İçeri girdiğimizde kapının yanında durup takip edilip edilmediğimizi kontrol ediyorum. Çok az şey beni tedirgin eder, ama bu yerde onunla yalnız olmak nabzımı hızlandırıyor. Belki de şimdiden hissettiğim ereksiyon ve yakalanma ihtimalimiz yüzündendir.

Köşedeki kırmızı kadife sandalyeye oturuyor, içkisini yanındaki küçük altın sehpaye bırakıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, kalçalarına kadar inen eteğinin kenarlarıyla oynayarak.

"Sorun yok. Sadece yalnız olduğumuzdan emin olmak için kontrol ediyorum," diyorum kapıyı kapatmadan önce gözlerim koridorda son bir tur atarken. Bizi içeri kilitledikten sonra ona doğru yürüyorum ve tam karşısındaki sehpaye oturuyorum.

"Sen kimsin, Kennedy?" Bana ipucu verebilecek herhangi bir şey için tepkisini yakından izleyerek soruyorum. Geçen gece onu çakırkeyif yapmış olmama rağmen pes etmedi. Hikâyesine sadık kaldı ama eğitilmiş bir kulağa prova edilmiş gibi geliyordu.

"Ben Kennedy." Şakacı bir şekilde gülümsüyor ve dikkatimi dağıtmak için dudaklarını yalayarak soruyu geçiriyor.

İçkimi onunkinin yanına koyuyorum ve öne doğru kayıyorum, onu kafesliyorum. Onu esir almak istiyorum. "Bir dakikalığına gerçekçi olalım." Kalçalarının sıcaklığı, acı vermeye başlayan ağrıyı dindirmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Öyleydim." Sırtını dikleştiriyor ve bacakları uyluklarımın iç kısımlarına sürtünüyor.

Daha da yaklaşıyorum ve titremelerini durdurmak için avuçlarımı dizlerinin üzerine koyuyorum. "Benimle mi yoksa Hassan'la mı olmak istiyorsun? Ben baştan savma iş yapmam."

"Hassan bir amaç için bir araç, Nix." Sertçe yutkunuyor ve dudakları aralanarak bana sadece şehvet dolu olarak tanımlayabileceğim bir bakışla bakıyor. "Sen..."

"Seksi mi? Yakışıklı mı?" Gülüyor.

"Nix."

"Hadi ama. Dün gece beni becermek istediğini itiraf et, ben de durayım." Bu kadını istiyorum.

Vücudu öne doğru hareket ediyor ve dizleri sikime değiyor. Elimini mini eteğinin altından geçiriyorum. "Sadece sen de kabul edersen."

"Ne istediğimi söylemekte bir sorunum yok, Kennedy. Şu anda seni istiyorum. Hassan'ın pis ellerinin sana bir daha dokunmasını istemiyorum. Sana doğru bakmasını bile istemiyorum. Dikkatimi çekmek istedin ve şimdi çektin ama bir şeytanı başka bir şeytanla takas ettiğin için pişman olabilirsin."

"Hassan'ı istemiyorum."

Ellerim bacaklarının üst kısmına doğru kayıyor, kalçalarını sıkıca kavradığımda teni

parmaklarımın altında ısınıyor. "Söyle, Kennedy. Ne istiyorsan söyle."

"Seni istiyorum," diyor, vücudu dokunuşuma doğru ilerlerken nefes nefese ve şehvetle. "Bu senin için sorun yaratmayacak mı?"

"Hassan'la mı?" Soruyorum ve bir elimle yüzünü tutuyorum.

"Evet." Yanağı başparmağımın altında kızarıyor.

"Onunla çalışmıyorum ve asla çalışmayacağım. Onu ben hallederim." "Nix." Öne doğru eğildi, dokunuşumda eridi.

"Şşş." Dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum ve o titriyor. "Beni durdurma, Ken."

"Kapa çeneni ve öp beni." Dili dışarı fırlayıp dudaklarımda geziniyor ve ben tüm kontrolümü kaybediyorum. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Ona olan ihtiyacım diğer her şeyden daha ağır basıyor ve temas sırasında boğazıma dolan hırıltıyı zapt edemiyorum.

Louis kaplı dilinin sıcaklığı zaten sert olan sikimi rahatlatmak için pantolonuma doğru zorluyor. Ağzını benimkine karşı tutma ihtiyacıyla, bir elimi bacaklarından çekip koluna götürüyorum ve saçlarına doluyorum. Ellerimi avuçlarımın arasına aldığım da dudaklarıma karşı yumuşakça inliyor ve içimde eriyor. Nefeslerimizin sertliği kulaklarımda çınlıyor, üst kattaki kulüp müziğinin tavana çarpan ve duvarlarda yankılanan donuk gümbürtüsünden daha yüksek.

Diğer her şey kaybolur.

Sadece o ve ben, dudaklarımız birbirine dolanmış ve nabızlarımız hızla atıyor. Bu işe ilk girdiğimden beri böyle bir heyecan hissetmemiştim. Belki de bunu bu kadar cazip ve heyecanlı kılan şey Hassan ve benim aramda sürtüşmeye neden olma ihtimaliydi, ama kesin olan bir şey var ki Kennedy Preston kötü haber.

KENNEDY

NIX'in ağzı sıcak, öpücüğü talepkâr. Tadı konyak ve tarçın gibi ve ben bir türlü doyamıyorum. Dizini oturduğum sandalyeye doğru götürüp bacaklarımın arasından geçirdiğinde, bacaklarım sessiz bir itaatle ayrılıyor.

Düşük bir eğlence mırıltısı çıkarıyor. "Bu bacakları benim için yeterince hızlı açamıyorsun, değil mi?"

"Daha az konuşma ve daha çok öpüşme," diyorum ve gömleğinden iki avuç alıp onu kendime yaklaşıtıyorum.

Ben.

Üzerime eğiliyor ve bir eliyle kıçımı kavırıyor. Bacağımı beline doladım ve o da Ağzını benimkine döndürüyor, öpücüğü beni usulca inletiyor. Ateşliyim, ağrım var ve bu an dışında her şeyi bırakmanın verdiği hisle uçuyorum.

İzlemiyorum ya da analiz etmiyorum. Olmam gerektiği gibi Nix'ten bilgi almak için çalışmıyorum. Mavi peruğa rağmen, Nix'i öpen Kennedy, Eva değil.

Bacağımı Nix'in beline doladığımda inliyor ve boştaki eli saçlarıma kayıyor. Nefesimi kesecek kadar sert çekiyor. Skoru eşitlemek için alt dudağını ısıtıyorum.

"Siktir," diyor nefes nefese. "Durabileceğimden emin değilim." "O zaman durma."

Gözleri kararıyor ve ağzını tekrar benimkine yaklaşıtıyor ki odaya giren birinin sesi birbirimizden uzaklaşıp dönmemize neden oluyor.

"Nix." Bu Grayson, Loft'un sahibi. Hesapçı bakışları üzerimizde geziniyor ve şu anda ne kadar aptalca davrandığımı fark ediyorum.

Grayson uzun boylu, iri yapılı, çift ırklı ve sürekli kaşlarını çatan bir adam. Nix ve Hassan gibi adamların yumuşaklığından yoksundur ama buna ihtiyacı da yoktur. Sadece güçlü bir adam olduğu için değil, aynı zamanda kendisine saygısızlık eden insanları öldürtmesiyle tanındığı için de dikkat ve saygı uyandırıyor.

"Ne?" Nix'in sinirli tonu midemi bulandırıyor. Cesareti var, hakkını vermeliyim. "Üst kattaki süitte sana ihtiyaç var. Konuştuğumuz teklif mi?"

"Bekleyebilir mi?"

Grayson'ın gözleri kısılır. "Sikeyim hayır, ama am yapabilir. Var mısın, yok musun?" Nix usulca iç geçirir. "Evet. Tam arkadayım."

Grayson başını salladı ve odadan çıktı. Beni tanımamasına şaşırmadım çünkü bu onun tarzı.

"Özür dilerim," diyor Nix, gözleri benimkilere kilitlenerek. "Bu gece buraya iş için geldim ama sen dikkatimi dağıttın."

Kaşlarımı çatıyorum ve ona bir bakış atıyorum. "Ben öyle bir şey yapmadım." "Bana saçmalama. O elbise mi?"

"Bakmana gerek yoktu."

Daha yakına eğiliyor, nefesi dudaklarımı ısıtıyor. "Evet, yaptım ve ben de dokunmak zorunda

kaldım. Ve eğer bu toplantı gerçekten önemli olmasaydı, siktir et derdim."

"İşe koyulsan iyi olur. Grayson sabırsızlanıyor."

"O lanet olası bir asabi." Nix bir tutam mavi saçı yüzümden uzaklaştırıyor. "İşim bittiğinde burada olacak mısın?"

Hevesle başımı sallamak istesem de omuz silkiyorum. "Belki."

Bakışları beni nefessiz bırakacak kadar yoğun. "Benimle üst kattaki barda buluş." "Orada olacağım."

Bana hızlı, yumuşak bir öpücük veriyor ve sonra gidiyor. Kalbim hâlâ küt küt atıyor ve az önce ne kadar dikkatsiz davrandığımı anlamaya başlıyorum. Eğer Grayson içeri girmemiş olsaydı, şu anda etrafımdaki her şeyden habersiz Nix'i beceriyor olacaktım.

Bu geceye işime yeniden odaklanarak girme planım şu ana kadar büyük bir başarısızlık oldu. Derin bir nefes alıyorum ve yönümü bulmaya çalışıyorum ki bu da ancak Nix ulaşabileceğim bir yerde olmadığında mümkün görünüyor.

Bu bir fırsat. Grayson genellikle buradaki herkesi izliyor ve en azından önümüzdeki birkaç dakika boyunca kulübün üst katında olduğundan eminim. Bu da kasaya girebileceğim anlamına geliyor.

Loft, New York şehir merkezindeki eski bir bankanın yerine inşa edilmiştir. Bu herhangi bir banka değil, 1930'larda açıldığında ülkenin en büyük bankalarından biriydi. Mücevherler, nadir sanat eserleri ve diğer paha biçilmez hazineler, yalnızca bodrum katından erişilebilen kasada saklanmıştır.

Rae bana Loft'taki görevim hakkında bilgi verirken, daha önce hiçbir ajanın kasaya giremediğini söyledi. Sadece içeri bakmak ve belki birkaç fotoğraf Greenlight için harika bir keşif olurdu.

Kasaya doğru ilerlerken akademideki hocalarımdan aldığım dersler kafamda çınıyor. Teşkilatın gözü kulağı olmak için buradayım, ilk bakışta değerli görünmeyebilecek istihbarat bilgilerini geri getiriyorum. Ama ajan arkadaşlarım da aynı işi yapıyor ve bazen resmi net bir şekilde görebilmek için yapbozun tüm parçalarını bir araya getirmek gerekiyor.

Kasaya giden koridor şu anda korunmuyor. Bu açıklık mükemmel.

Koridorun sonuna kadar yürüyorum ve kasanın eski moda tekerlek şeklindeki kolunu deniyorum. Kapıyı açmıyor, ki bu şaşırtıcı değil. Kapının sağında elektronik bir tuş takımı var. Taktığım bileklikteki kamerayı kullanarak tuş takımının, kapının ve kolun birkaç fotoğrafını çekiyorum.

Lanet olsun. Kasaya girmeyi çok istiyordum ama bu gerçekleşmeyecek. En azından şu anda. Dönüp koridorun geri kalanını kontrol ediyorum. Üç kapı daha var, hepsi kapalı.

İlk kapıya doğru yürürken topuklarım koyu beton zeminde tıkırdıyor. Yumuşak yürüyemiyorum çünkü buraya aitmişim gibi görünmem gerekiyor. Sinsi görünmeden sinsi dolaşmak da diyebilirsiniz.

Akademide öğrenmem gereken en zor şey buydu. Her an tutuklanabilecekken çelik gibi sinirleri yansıtmak zor.

İlk kapının kolunu tutup çevirmeye çalışıyorum ama yerinden oynamıyor. Koridorun o tarafındaki tek kapı bu ve diğer tarafta da iki kapı var, yani bu kapı büyük bir odaya açılıyor olmalı.

Koridorun diğer tarafına geçip bir kapıyı denerken kalp atışlarım şaşırtıcı derecede düzenli. Kapı dönüyor ve nabzım bir çentik daha atıyor. Burada insanlar olabilir ve benim silahım yok.

Ama tereddüt edecek zamanım yok. Karanlık olan odanın içine giriyorum ve duvarın kenarındaki bir düğmeyi çeviriyorum. Odayı ışık dolduruyor ve etrafımı incelerken fotoğraflar çekiyorum.

Bir çeşit depo odası gibi görünüyor. Üç duvar boyunca metal raflara dizilmiş kasalar var. Odanın ortasında duran bir şeyin üzerini bir muşamba örtüyor.

Önce muşambaya gidip onu kenara çekiyorum. Kokain tuğlalarıyla istiflenmiş iki ahşap palet

var.

Bu kadar kokainin sokak değeri şaşırtıcı.

Grayson bunu bir depo yerine burada tuttuğu için taşaklı biri. Federaller onu bunun için yakalarsa kulübe el koyabilir.

Fotoğrafları çekiyorum ve muşambayı değiştiriyorum, böylece içeri girdiğimde olduğu gibi görünüyor, sonra kasalara doğru yürüyorum.

Çivilenerek kapatılmışlar, ki bu çok kötü bir kırılma. Ama yakınlarda bir levye var, ben de onu kullanarak bir sandığın köşesini yukarı kaldırıyorum. Yavaş ve dikkatliyim çünkü kasaya zarar verme riskini göze alamam.

Yükselmeye başladığında hafifçe gıcırıyor. Sol köşeyi gevşettikten sonra sağ köşeye geçiyorum. Kapağı açmam beş dakikamı alıyor ve açtığımda ahşap sandığın AK-47'lerle dolu olduğunu görüyorum.

Silahların fotoğrafını çekiyorum ve hızlıca sandığın kapağını yerine takıyorum, levyenin ucunu kullanarak çivileri tekrar çakıyorum ve ardından levyedeki parmak izlerimi silip yerine geri koyuyorum.

Daha fazla sandığın içine bakmak isterdim ama riske atmak istemiyorum. Koridorun başına geri dönen bir muhafız olabilir ve kimse odadan çıktığımı görmeden buradan çıkmalıyım.

Bu koridorda yürüdüğüm için kıcıma tekme yiyeceğim ama odalardan birinde olduğumu kimse bilmediği sürece sorun yok.

Kapıya doğru yürüyorum, derin bir nefes alıyorum ve yavaşça kolu çeviriyorum. Dışarı kaymadan önce koridora bakmayı planlayarak yavaşça açtığımda kalbim çarpmakla kalmıyor, neredeyse duracak gibi oluyor.

Grayson orada duruyor, gözleri kısılmış ve kalın boynundaki bir damar zonkluyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye soruyor.

Sesi kızgın ya da tehditkâr değil. Bunun yerine, ürkütücü bir şekilde sakın ve bu beni her zamanki sinirli tavrından daha çok korkutuyor.

Boku yedim. Burada olmak için hiçbir makul sebebim yok. Grayson'a en tatlı gülümsememi sunarken, bundan konuşarak kurtulmamın mümkün olmadığını biliyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Sana bir kez daha soracağım ve sonra gecen gerçekten çok hızlı bir şekilde daha da kötüleşecek. Burada ne işin var senin?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama tek bir kelime bile edemedim beni saçlarımdan tutup odaya geri çekiyor ve içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor.

Daha önce de görevlerde gergin olmuştum, hatta ilk başlarda tedirgindim. Ama ilk defa, kesinlikle dehşete düştüm.

PHOENIX

"DERHAL TEMİZLENMEM GEREKİYOR," diyor Alibi ben daha yerime tam oturmadan. En uygunsuz zamanda Kennedy'den koparılmanın etkisinden kurtulmaya fırsatım bile olmadı. Pantolonumun içinde hâlâ sızlayan ereksiyon burada değil, yine Kennedy'nin bacakları arasında olmak istiyor.

Dikkat çekmeden kendimi masanın altına ayarlarken ona "Birkaç gün sürer," diyorum. "Sadece mümkün olduğunca çabuk yap." Gözleri odanın içinde geziniyor ve bir damla gözyaşını siliyor. yanağından aşağı süzülen ter.

Alibi ile daha önce çalışmışım. Genelde salatalık kadar soğukkanlıdır ama bu gece berbat görünüyor. Lakabını bile aldı çünkü kendini ne tür bir durumda bulursa bulsun, her zaman bir mazereti vardır. Adam yıllardır kurşun geçirmez. "Neyin var? Başın belada mı?"

"Kızdırmamam gereken birini kızdırdım." Gözleri etrafımızı incelemeye devam ederken parmakları masaya vuruyor. "Şehirden ayrılma ve bir süreliğine ortadan kaybolma vaktim geldi."

"Acele işler yüzde yirmi ekstra."

Sonunda durdu ve kara gözlerini benimkilere dikti. "Önemli değil. Sadece yap. Mümkün olduğunca çabuk gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yap."

Mümkün olduğunca çabuk Kennedy'ye dönmeyi ve kaldığımız yerden devam etmeyi tercih ederek kabinden kayarak çıkıyorum. "Temas halinde olacağım," diyorum ona, başını sallamasını bekleyerek.

Onu aldıktan sonra, Kennedy'yi aramak için bara doğru ilerliyorum. Orada olmayınca midem bulandı. Beni bu şekilde bırakmazdı. Hassan burada değil ve onu terk ettiğimde hissettiğim kadar muhtaç görünüyordu. Adımlarımı ikişer ikişer atarak onu bıraktığım odaya geri dönüyorum.

Kapıyı açtığımda o da yoktu. Koridora baktım ama kimseyi göremedim. Burada olmayabileceğini söylemişti ama şaka yapıyordu. Bunu iliklerime kadar biliyorum. Kalbim hızlanmaya başlıyor, bir rock konserindeki trampet gibi içime çarpıyor. Çılgınca onu arıyorum, kapıları çalmadan açıyorum ve arkalarında kimin ya da neyin olduğunu umursamıyorum.

Kasanın önünden geçerken öfkeli çılgınlıklar duyuyorum. Sesleri iyi tanıyorum-Grayson ve Kennedy tartışıyorlar. Hiç düşünmeden kapıyı tekmeleyerek açtığımda, peruğu odanın öbür ucuna savrulmuş, gözyaşları içinde yerde yatan bir Kennedy buluyorum ve adam yumruklarını sıkmış, saldırmaya hazır bir şekilde onun üzerinde duruyor.

Orospu çocuğu ölmek istiyor. Gözlerim Kennedy'ninkilere kilitleniyor ve onun dehşetini görebiliyorum. "Ona elini sürersen, senin işini bitiririm Grayson." Vücudumu Kennedy ve Grayson'ın arasına sokuyorum, onu herhangi bir saldırıya karşı koruyorum ve onun kıcını tekmelemeye hazırım.

Kulübünü siktir et. İş yapmak için ona ihtiyacım yok. Bu gece onu öldürebilirim ve kimse onu özlemez.

Grayson yumruğunu daha sıkı sıkarken gözleri kısılır ve parmak eklemleri beyazlaşır. "Ait olmadığı bir yere burnunu sokuyor. Yalancılar için merhamet yoktur, Nix." Benden kaçmaya

alışıyor ama ben de onunla birlikte hareket ediyorum. "Bunu biliyorsun. Aynı haltı yiyen diğerk herkes gibi onun da icabına bakılacak."

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Bunun olmasına izin vermektense onu burada bitirmeyi tercih ederim. "Ona benimle burada buluşmasını söyledim. Beni çağıransendin, ben de onu yalnız bıraktım. Eğer

Suçlanacak biri varsa, o da benim, Grayson. Yani eğer birine elini uzatacaksan, o kişi benim. Buna hazır mısın?" Bana attığı bakışa karşılık veriyorum.

Grayson pisliğin teki ama aptal değil. Gözlerimin içine bakıp irkilmemi bekliyor ama ben tereddüt etmiyorum. "Bir parça göt için başını büyük belaya sokacaksın. Umarım ne yaptığını biliyorsundur. Eğer bir şey olursa, senin için geleceğim. Bu gece onun ödemesi gereken bedeli ödeyeceksin."

Bir adım daha yaklaşıp yüzüne vurmaya ve onu, ona bahşetmekte bu kadar acele ettiği kaderinden kurtarmaya hazırım. "Buranın sahibi olabilirsin ama seni sen yapmanı unutma. Faaliyetlerini sürdürmek için bağımlı olduğun işi tehdit etme."

"Her neyse." Geri adım atar ve elini havada sallar. "Yalancı pisliklerle sen ilgilen. Eğer ona kefil oluyorsan..."

"Sana söz veriyorum. Eğer bu yeterince iyi değilse, o zaman bu işi burada bitirelim."

"Onu al ve git. Eğer onu olmaması gereken bir yerde yakalarsam, sen bile onu kurtaramazsın. Şu andan itibaren sürtüklerinin tasmaını kısa tut, Nix." Hareket etmiyorum, yerimi ona kalkan olarak tutuyorum.

Dışarı çıktığında hızla dönüp onu kollarından tutarak ayağa kaldırıyorum. "Aklından ne geçiyordu?" Sessizce sordum.

Yüzünde maskara izleri var. "Her şey kontrolüm altındaydı," diye fısıldıyor, gözleri kısılıyor.

"Eğer planın bu gece ağzının payını almaksa, aldın." Başparmaklarımı kullanarak gözyaşlarını ve makyajının bir kısmını sildi. "Ayağa kalkabilir misin?" Meydan okurcasına bakışlarımı tutuyor. "Tabii ki kalkabilirim."

Onu elimden bırakıyorum ve peruğunu yerden alıyorum. "Bunu tekrar tak," diyerek peruğu ona uzattım. "Hadi buradan çıkalım. Açıklaman gereken çok şey var."

"Oh, öyle mi? Senin için mi?"

"Az önce kışını kurtardım."

"Kışım gayet iyiydi. Daha önce hiç dayak yemediğimi mi sanıyorsun?"

Bu düşünce karşısında irkildim. Tekrar konuşmaya başladığında sözünü kestim. "Dediğimi yap, Kennedy. Dudak yok. Bahane yok. Tartışma yok. Peruğu tak ve beni takip et." Crane'e bizimle ön tarafta buluşması için seslenmek için bir saniyemi ayırıyorum. Grayson fikrini değiştirmeden önce ikimiz de buradan gitmeliyiz. Bu gece kimsenin boynunu kırmayı planlamamıştım. Sevişmeyi umuyordum.

Peruğunu yerine oturtup siyah saçlarını altına sıkıştırırken gözlerini benden ayırmıyor. "Nix."

"Bunu evime döndüğümüzde konuşuruz."

"Senin evine gitmek istediğimi kim söyledi?"

Beni çileden çıkarıyor. Başımı sallayarak onu kollarıma alıyorum ve sıkıca vücuduma çekiyorum. "Tek kelime daha etme. Benimle kavga etme."

Kucağımda Kennedy ile odadan çıkıyorum, merdivenlerden ana kata iniyorum ve etrafımdaki herkesi görmezden gelerek ön kapıya doğru yürüyorum. Gözleri benim üzerimde, ya da daha büyük olasılıkla bizim üzerimizde. Kennedy'yi daha önce burada görmüşler. Kıyafeti ve saç kollarımın arasında buruşmuş olsa bile belli oluyordu. Haber Hassan'a ulaşacak ama onunla daha sonra ilgileneceğim. Şu anda endişelenmem gereken tek şey onu buradan çıkarmak ve kasanın içinde ne halt ettiğini bulmak.

Paul beni görür görmez ön kapıyı açtı. "Her şey yolunda mı, Nix?" Konuşurken gözleri Kennedy'nin üzerindeydi.

"Biz iyiyiz. Bazı kadınları tanıyorsun." Gülüyorum ve bekleyen arabaya doğru yürürken bir uyarı olarak onu daha sıkı kavriyorum. "Sadece içkilerini tutamazlar."

"Ben de birçok kez orada bulundum." Escalade'e doğru koşar, Crane daha inmeden arka kapıyı açar. "Size iyi geceler Bay Ash."

"Teşekkürler Paul," diyorum Kennedy hâlâ kollarımdayken içeri tırmanırken. Kapıyı kapatmadan önce başımızla selamlaşıyoruz. Camlar karartılmış olsa da Kennedy'nin kulağına olduğu yerde kalmasını ve gözlerini kapalı tutmasını fısıldıyorum. Sıcak dudakları boynumdaki tene dokunuyor. Eğer bu kadar kızgın olmasaydım, öne doğru eğilip onu öperdim.

Crane arabayı çekip kulüpten iyice uzaklaştıktan sonra dikiz aynasına bakar ve "Ne oldu lan orada?" diye sorar.

"Bilmek istemezsin," diyorum ona ve sonunda Kennedy'nin bedenini ölümüne kavrayışımı bırakıyorum. Bana bakıyor, meydan okuma bakışlarını hâlâ karartıyor.

Yavaşça kucağımdan inip yanımdaki koltuğa oturuyor ve eteğini düzeltiyor. Crane'in gözleri ona ve tekrar bana kayıyor ve daralıyor, ama başımı sallayarak soru sorma zamanı olmadığını ona bildiriyorum.

Şehirde yolumuza devam ederken başka bir kelime konuşulmadı. Crane binamın önüne gelip Escalade'i park ettiğinde, bana doğru döndü. "Onu eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır." Pencereden dışarı bakan ve ellerini gergin bir şekilde kucağında birbirine vuran Kennedy'ye bakıyorum. "Onunla biraz konuşmamız gerek. Eve gidelim. Biz iyi olacağız."

"Sen ne dersen o." Ben arabadan inip Kennedy'ye yardım ederken gözlerini bizden ayırmıyor. "Bana ihtiyacın olursa ara."

Ona el sallayarak, yıkık dökük kaldırımlar için yapılmamış topuklu ayakkabılarıyla yürümesine yardım ediyorum. Binanın kapılarını açmaya fırsat bulamadan, hesapçı gözlerle bana bakıyor ve "Bana ne yapacaksın?" diye soruyor.

Ona dönerek kollarından tuttum ve önümde yürümesini engelledim. "Eğer sana zarar verecek olsaydım, seni evime geri getirmezdim. Seni Grayson'a bıraktırdım, sonra o ilgilenir ve temizlerdi. İnsanlara, özellikle de kadınlara zarar verme işinde değilim."

Alt dudağını ağzına götürüyor ve gözleri düşüyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor.

Parmağımı çenesinin altına bastırarak gözlerini kendime çevirmeye zorluyorum. "Yukarıda konuşacağız. O zamana kadar tek kelime daha etme. Şu anda çok kızgıyım, sakinleşmek için bir içkiye ihtiyacım var ve sonra bana her şeyi anlatacaksın, Kennedy. Her şeyi."

"Bunu yapamam."

Bakışlarım sert ve ciddi. Eğleniyorduk ama bunun zamanı geçti. "Sen söylediğin kişi değilsin. Bir şeyler saklıyorsun ve bu gece kışını kurtardıktan sonra bunun ne olduğunu bilmeyi hak ediyorum."

"Senden bana kefil olmanı istemedim."

Troy ben daha kapıyı açmadan bizi fark ediyor. "İyi akşamlar Bay Ash," diyor, vücudunu bir kapı durdurucu olarak kullanarak. "Bu akşam nasılsınız?" Kennedy'ye şöyle bir bakıyor ama izli makyajı hakkında tek kelime etmiyor.

"İyi gidiyoruz Troy. Sen nasılsın?"

"Daha iyi olamazdı, efendim. Daha önce sizin için bir paket bıraktım ve Coco'ya verdim." Kennedy'nin gözleri tanıma ile parladı. "Sanırım gitmeliyim."

Elim dışarı çıkıyor, kolunu sarıyor ve asansörlere doğru yürürken onu yanımda tutuyor. "Bu sefer olmaz, evlat. Coco sadece bir arkadaş, başka bir şey değil. Bunu açıklamıştım."

Biz içeri girip Troy düğmeye basarken Kennedy dişlerini sıkarak, "Peki," diyor.

"Ah, Bayan Coco. Çocukluğunu hatırlıyorum. Uzun bir yol kat etti, efendim." Kapılar kapanmaya başlarken şapkasını çıkarır ve boştaki eliyle el sallar.

Kennedy vücudunu arka duvara yaslayarak benden olabildiğince uzaklaşıyor. "Kim o?"

Hızla dönerek onu kafesliyorum ve yüzümü onunkine o kadar yaklaştırıyorum ki nefesini hissedebiliyorum. "Onu becermiyorum, eğer sorduğun buysa. Kışkandın mı?"

Gözleri öfkeyle parlıyor ve yüzünü benimkine yaklaştıyor. "O senin kız kardeşin mi?" "Hayır. Onu çocukken sokaklarda buldum. Ona bakacak birine ihtiyacı vardı."

"Onu buldun mu?" Gözleri kısılıyor ve sıkılmış dişlerinin arasından konuşmaya devam ediyor. "Ona yardım ettim." Tartışıyoruz ama ne hakkında, bilmiyorum.

Bu gece için o kadar kızgınlım ki bir şeyleri yumruklamak istiyorum. Sistemimde dolaşan öfke, hissetmeye alışık olduğum bir duygu değil. Işıklar yanıp söndüğünde ve asansör beklenmedik bir şekilde durduğunda, üstümüzde alarmlar çaldığında, nasıl hissettiğimi düzeltmek için yapabileceğim tek şeyi yapıyorum - vücudumu ona doğru itiyorum ve ağzımı onunkine sıkıştırıyorum.

Ağzım izin almadan, onun itaatini talep ediyor. Tırnakları etime batıyor, bana açılırken ön kollarımdaki deriyi kırıyor. Birbirimize ağızlarımızla bağlıyız ve aramızdan öfke ve korku akıyor. Elim kalçalarının çıplak etini bulup yukarı doğru bir iz açarak eteğinin altında kaybolurken kolum düşüyor.

Teni parmak uçlarımda altında sıcak ve yumuşak ve sikim ağrımaya başlıyor. Daha önce kaybolan ereksiyon geri döndü ve her zamankinden daha kötü. Kahrolası Kennedy Preston. Bu gecenin farklı olması gerekiyordu. Ama ben ondan on dakika uzaklaşır uzaklaşmaz gidip saçmalıklarıyla her şeyi mahvetmek zorunda kaldı.

Parmaklarımda ucu iç çamaşırının kenarlarını sıyırdığında usulca inliyor. Onu yırtıp atmak ve onunla birlikte olmak istiyorum. İçimdeki öfkeyi alıyorum, enerjiyi aletime yönlendiriyorum ve intikam olarak vücudunu benimkiyle dövüyorum.

İkimiz de anın içinde o kadar kaybolmuşuz ki asansörün tekrar hareket etmeye başladığını bile hissetmiyoruz. Dudaklarımız, *çan* sesi geldiğimizi haber verene kadar birbirine bağlı kalıyor. Gözlerimi kapalı tutarak alnımı onunkine yaslıyorum. Gözlerimi açıp onunkilere bakarken "Daha işimiz bitmedi," diyorum.

"Umarım değildir." Yumuşakça gülümsüyor, seksten bahsettiğimi sanıyor. Belki de öyle, ama ondan daha fazla bilgi almadan olmaz.

Kendimi itiyorum ve damarlarımda dolaşan ihtiyacı yatıştırmaya çalışarak bir nefes veriyorum. "Önce konuşacağız. Sonra, cevaplarından tatmin olursam, seni hiç sikilmediğin kadar sikeceğim."

"Kendinden çok eminsin, değil mi Nix?"

Ona doğru koşuyorum, ellerimi saçlarına doluyorum ve dudaklarını dudaklarıma götürüyorum. "Güven bana, Kennedy. İçimde bu kadar öfke varken, bunu bir yerden çıkarmalıyım." Dizimi bacaklarının arasına gömüyorum, amına sürtünüyorum ve içinde olmak için can atıyorum. "Seninle işim bittiğinde birkaç gün yürüyemeyeceksin."

Gözleri açılıyor. "Siktir," diye tıslıyor ve ağzını yaklaştıyor, nefesi dudaklarımda geziniyor.

Vücudunu kendime yaklaştırıyorum, benimkiyle aynı hızda ve şişkin horozumun içine doğru çekiyorum, yumuşaklığının sertliğime karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Birine açıklamam gereken çok şey olacak."

"Evet," diyor.

"Nix?" Coco diyor. "Kim o?"

"Bir arkadaş, Coco. Bu gecelik işin bitti." Yüzümü ona dönüyorum, ellerini göğsünde kavuşturmuş, Kennedy'yle aynı ifadeyle duruyor. Hay sikeyim. Bu gece zaten olduğundan daha fazla berbat olamaz.

"Bu gece buradan ayrılmamam gerektiğini düşünüyorum."

"İyi olacağız, bebeğim. Eva ve benim halletmemiz gereken bazı şeyler var. Burada olmamanı tercih ederdim."

Birbirlerini ölçüp biçerlerken Kennedy'ye dikkatle bakar. "Benim korumama ihtiyacın olabilir."

Söyledikleri beni gülümsetiyor ama Kennedy'yi de yanıma alarak asansörden çıkarken kahkahalarımı tutuyorum. "Sanırım iyi olacağım. Ev ödevini ofisime bırak ve evine git Coco. Bu bir emirdir."

"Elbette," diyor. "Seni sonra ararım."

Coco'ya, ellerim hâlâ Kennedy'nin üzerindeyken kanepenin önünde durup, "Yarın yap," diyorum.

Başını sallayıp Kennedy'ye şeytani bir bakış attıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek ofisime doğru ilerliyor. Coco'nun maskaralıklarına ya da bazen ihtiyacım olduğunu hissettiği anneliğe ayıracak vaktim yok. Genelde ona karşı daha sabırlıyım ama bu gece değil... Kennedy'nin yaptığı pislikten sonra değil.

Hayatımdaki kadınlar ihtiyacım olmayan bir karmaşaya dönüşüyor. Her biri benden bir şey istiyor. Coco'nun amaçları açık. Ama Kennedy... Onun oyununun dibine inmek üzereyim, ama kendi oyunumu oynamadan önce değil.

KENNEDY

NIX bana sağdan soldan sorular soruyor. O kadar kızgın ki bir kelime bile edemiyorum.

"İçeri girmeseydim seni öldürebilirdi, biliyorsun değil mi? Grayson'ın o bodrumda insanların hayatını söndürmesini izledim."

"Beni öldürmesine izin vermezdim."

"Ona *izin* vermez miydin?" Nix gürlüyor. "O senin iki kadın, Kennedy. İyi bir sıkmayla soluk borunu ezebilir."

"Ben aptal bir sürtük değilim. Bana *ona* davrandığın gibi davranma,"

diye uyarıyorum. "Kime?"

"Coco... ya da adı her ne haltsa."

"Neden olmasın? İkiniz de atlamadan önce bakmayan inatçı kadınlarsınız."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ben *hep* bakarım. Ne yaptığımı biliyordum. Bana karşı küçümseyici bir tavır takınma."

Alay eder ve ellerini havaya kaldırır, sonra içki yapmak için oturma odasındaki küçük bara doğru yürür. İçkiyi doldururken sıkılı çenesindeki kaslar titriyor.

Açıkcısı o odada yakalanmayı planlamamıştım. Ve tabii ki Grayson'dan korkuyordum. Eğitimde kaç kez dayak yemiş olursam olayım, kığımın tekmelenmesinden hoşlanmam. Planım korkak ve aptalı oynamak, dayak yemeyi kabul etmek ve beni sorgulamasına izin vermektir. Buna katlanabilirdim ve gizliliğimi koruyabilirdim.

Ama sonra Nix beyaz atına binip geldi ve günü kurtardığını sandı. Beni dayaktan kurtardı, evet, ama şimdi Hassan'la sorunlarım olacak.

Geniş odanın ortasında durmuş, hâlâ Nix'i izliyorum. İki içki dolduruyor ama barın üstünde bırakıyor, sırtı bana dönük, iki eliyle bara yaslanmış, hayal kırıklığı içinde başını öne eğmiş. Sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar gerginlikle bükülmüş.

"Neye oynadığını bilmiyorsun, Kennedy," diyor alçak bir ses tonuyla. "Son oyununun ne olduğunu bilmiyorum ama bence seni önemseyen birinden değerli bir ders almalısın."

Dönüp bana saldırıyor, ayağım kayana kadar beni geri itiyor. Düşmeden önce beni yakalıyor, ellerini kığımın altından geçiriyor ve beni devasa koyu deri koltuğuna fırlatıyor.

Bir anda üstüme çıktı, dizleri belimin iki yanında. Ellerini boynuma dolayarak hafif bir baskı uyguluyor.

"Görüyor musun?" Koyu renk gözleri benimkilere kilitlendi. "Bunun ne kadar kolay olacağını görüyorsun-" Kalçamla taşaklarını ezdim ve sert bir darbe daha indirdim.

"Siktir," diye mırıldanıyor öfkeyle. "Yapma-"

Bir elimi saçlarına sokup tüm gücümle çekiyorum, diğer elimi taşaklarına götürüp sertçe çekiyorum. Yüz ifadesi daha önce ondan görmediğim kadar koyu bir öfkeye dönüşüyor.

"Kennedy, st-"

Aile mücevherlerini korumak için elini aşağı indirir indirmez, elimini ucuyla gözüne vuruyorum ve bir ayağımla dizine birkaç kez tekme atıyorum.

Öfkeyle hırlıyor ve ben daha çok mücadele ediyorum, içgüdülerim bu iki yüz kiloluk adamı göğsümden kaldırmamı gerektiriyor. Sonunda altından kaymayı başardım. Ayağa fırlıyorum ve geri çekiliyorum, kollarımı önümde dövüş duruşuna getiriyorum.

"Dur," diyorum, ağır ağır nefes alarak. "Ben senin derslerine ihtiyacı olan zor durumdaki bir genç kız değilim. Bana bir daha böyle yaklaşırsan canını yakarım, pislik herif."

Ayağa kalkıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Birkaç saniyeliğine bana tekrar saldıracağını düşünüyorum. "Ya bir silahım olsaydı?" diye soruyor usulca.

"Vurulmaktan konuşarak kurtulurdum."

"Grayson'a yaptığın gibi mi?" Ellerini kalçalarına koyuyor, öfkesi geri geliyor. "Orada korkudan altına sıçmıştın, Ken."

"Belki de sadece öyle olduğumu düşünmesini istedim."

Nix nefes alıp beni inceliyor. "Bana kim olduğunu söyle. Bilmem gerek." Omuz silkiyorum. "Bana kim olduğunu söyle."

"Zaten biliyorsun. Ben bir hacker ve suçluyum."

"Sana kim öğretti?"

Neredeyse gülümsüyor. "Hayır, senin sıran. Sen kimsin?" "Kendime isim yapmaya çalışan bir kadını."

Bana doğru birkaç adım atıyor. "Peki orada bir yerlerde benim için de yer var mı? Dünyanın geri kalanına gösterdiğinden daha fazlasını görmeme izin vermeye istekli misin?"

"Zaten biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Gerçek adımlı biliyorsun."

O yaklaştıkça vücudum tepki olarak ısınıyor. "Bunu kendim buldum. Bana kendi başıma bulamayacağım bir şey söyle."

Dilimi dudak halkamın arkasında gergin bir şekilde gezdiriyorum. Nix'e benim hakkımda bilmek istediği sırların hiçbirini söyleyemesem de, ona bir şeyler vermek istiyorum. Onun farklı olduğunu ve tüm mantığa rağmen ona güvendiğimi bilmesini istiyorum.

"Bunun yerine sana bir şey göstersem nasıl olur?" diye sordum. Başını salladı. "Oradan başlayabilirsin."

Üstümün bol askılarını omuzlarımdan üzerinden kaydırıyorum ve göğüslerimi ortaya çıkaracak şekilde düşüyor. Sırt dekolteli gömleklerle sütyen takmıyorum ve Nix beni içine çekerken keskin bir şekilde nefes alırken bir daha asla sütyen takmamayı düşünüyorum. Üstümden sıyrılıp mini eteğimin fermuarını açarak kalçalarıma doğru iterken nefesini tutuyor.

"Vay anasını," diye fısıldıyor.

Artık sadece vücudumu değil, gövdem sol tarafından aşağıya doğru akan mürekkebi de görebiliyor. O beni incelerken, bakışları karanlık ve aç, külotumu uzun deri botlarımdan yanından aşağı kaydırıyorum ve onlardan çıkıyorum, sonra kolyemi olması gerektiği gibi sırtımdan aşağı düşecek şekilde ayarlıyorum.

"Kim olduğumu sorup duruyorsun," diyorum usulca. "Bu benim."

Aramızdaki son birkaç adımı da kapatıyor ve parmak uçlarını mürekkebimin üzerinde ve çıplak karnımda gezdiriyor. Meme uçlarımdan sertleşmesi için başparmağının ucunun fırçalanması yetiyor.

"Sehpanın üzerine uzan," diye emretti.

Cam ve çelikten yapılmış modern masaya bakarken dudaklarımı yalıyorum. Bedenim ona hayır

demeyi düşünemiyor bile. Kolyemi çıkarıp kanepenin üzerine fırlatıyorum ve sonra masaya doğru yürüyüp uzanıyorum. Cam tabla sırtıma serin geliyor, kalçalarımın arasındaki sıcaklığa tezat oluşturuyor.

Nix dizlerinin üzerine çöküyor ve kalçalarımı tutuyor, beni masanın kenarına çekerken tıslıyor.

Beni yayarken nefesi sıcak ve ağız tenimle buluştuğunda nefesim kesiliyor. Diliyle yanıklığımı hafifleterek beni ısıtıyor.

Nefes nefese kaldım, sırtım dikleşti ve amım onun için ağrıyor. Beni her yönden zorlayan bu karanlık, seksi adamı gördüğüm andan beri bunu istiyordum. Kalçalarımı geriye doğru gevşeterek beni ona daha da açıyor.

Dilinin ucunu amımın hizasında gezdiriyor ve ben istemsizce haykırıyorum. Bacaklarımın arasından yüzünü görebilmek için kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum. Koyu renk saçları dağınık ve gözleri benimkilere kilitlendiğinde sırıtıyor.

Nix diliyle sihir yapıyor ve daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda bir parmağını içime kaydırıyor ve daha fazlası için inliyorum. Birkaç saniye sonra bir tane daha ekliyor ve parmaklarına biniyorum, vücudum beni sert bir şekilde sarsmayı vaat eden orgazmın peşinden koşuyor.

"Tadın çok tatlı," diyor, sesinin titreşimi içime bir tatmin ürpertisi gönderiyor.

"Nix... oh, Tanrım." Kalçalarımı utanmazca itiyorum, artık sınıra yaklaştım. Daha fazla bilgi almak için dikkatini dağıtma çabam benim için *gerçekten iyi* sonuçlanıyor.

Dilini hassas klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve ardından emiyor, bu da beni öyle güçlü bir orgazma sürüklüyor ki dalgalar beni altına alırken tüm vücudum geriliyor. Nix'in dili orgazmı birkaç keyifli saniye daha uzatıyor ve sonra masanın üzerine yığılıyorum.

"Vay canına," diyorum derin bir nefes vererek. "Bu... vay canına."

Doğrulup ellerimi yanaklarına koyuyorum ve onu öpüyorum. Dudaklarında kendimin tadını alabiliyorum. "Benim sıram," diyorum ve gömleğini çıkarmak için uzanıyorum.

İnliyor ve beni tekrar öpüyor. "Bir dahaki sefere." "Bir dahaki sefere mi? Şimdi değil mi?"

"Hayır. Şimdi yatmaya gidiyoruz."

"Yorgun musun?"

Parmak ucunu omurgamda gezdiriyor ve içime bir ürperti gönderiyor. Bacaklarımı göğsüne doluyorum ve o tekrar inliyor.

"Yorgun değilim. Sadece seninle yatakta olmak istiyorum." "Ama seks için değil?"

"Bu sefer değil."

Şimdi inleyen benim. "Neden olmasın?"

"İyi bir brendi yapmanın yıllar aldığını biliyor muydun?" Kaşlarımı çatıyorum. "Um...hayır?"

"Yıllar. Ve her adımın doğru atılması gerekir. Bir bardak iyi konyanın tadı her seferinde bir yudum alınmalıdır. Ben de senin tadını aynı şekilde çıkarmak istiyorum."

Bir tutam saçını alnından geriye doğru tarıyorum ve gülümsüyorum. "Beni içkiyle mi kıyaslıyorsun?"

Beni kıcımdan kavradı ve kendine çekti. "Sıradan bir içki değil. Dünyanın en iyi brendisi. Konyak. Bir şişe bira bir dakikadan kısa sürede içilebilir. Çoğu kadın biradır. Ama sen... sen şimdiye kadar tattığım en iyi konyak gibisin. Çok yavaş yudumlamayı planlıyorum."

Gözlerindeki şefkat ve ses tonundaki hürmet içimde daha önce kimsenin dokunmadığı bir noktaya dokunuyor. Onu tekrar öpüyorum, bana ne kadar iyi hissettirdiğini söyleyecek kelime bulamıyorum. Sadece seks de değil, gerçi o da harikaydı.

Nix ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Ben de ayağa kalkıyorum ve birlikte onun ultramodern

mutfağına giriyoruz. "Biraz su alacağım," diyorum, buzdolabını açıp bir şişeye uzanıyorum.
"Buradayken istediğin her şeyi alabilirsin."

"Aletin dışında her şey," diye hatırlatıyorum ona.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "İşe koyulduğumuzda, sen de benimkini istediğin zaman alabilirsin bebeğim.

Burada her kaldığında kışında odunlarımla uyanacaksın."

Birlikte geçireceğimiz gecelerden bahsetmek hoşuma gidiyor. Bir gelecekten. Hayatım çılgınca ve bir ilişki iyi bir fikir değil, ama bu ilişki işimin bir parçası.

Yoksa öyle mi? Bence öyle, ama Nix'le aramızdaki sınırlar çok bulanık. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi biliyorum.

"Hey, biraz kakaolu çakıl ister misin?" Kilerden yeni çıkardığı bir kutuyu uzatıyor ve ben gülüyorum.

"Belalı Anka Kuşu Ash Kakaolu Çakıl Taşlarını mı seviyor?" "Aynen öyle. Sütü çikolatalı yapıyorlar." "Ben de biraz alayım."

Dolaptan iki kase alırken "Vücudun inanılmaz" diyor. "Ne tür egzersizler yapıyorsun?"

Ona Greenlight spor salonunda antrenman yaptığımı söyleyemem, bu yüzden bunu atlıyorum ve ona diğer şeylerden bahsediyorum. "Sadece koşuyorum ve biraz ağırlık çalışıyorum."

Mısır gevreği kaselerimizi adanın üzerine koyuyor ve bana bir kaşık uzatıyor.

"Seni buraya sana güvendiğim için getirdiğimi biliyorsun, değil mi?" diyor. "Çok az insanın gördüğü bir yanımı görmene izin veriyorum."

"Hoşuma gitti."

"Ben de senin her yönünü görmek istiyorum. Aslında buna ihtiyacım var. Karşılığında senin de bana güvendiğini bilmem gerek."

"Üzerinde çalışıyorum, Nix."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Biliyorum. Her seferinde bir yudum." "Her seferinde bir yudum," diye katılıyorum, gülümseyerek karşılık veriyorum.

Sonra onun adasında mısır gevreği yiyoruz ve ben çıplak olduğum gerçeğini düşünmüyorum bile. Çünkü Nix'in yanındayken tek düşünebildiğim o oluyor.

PHOENIX

KENDISIYLE GURUR DUYUYOR. Ağzına bir kaşık mısır gevreği atarken bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Soyunarak dikkatimi dağıttığını sanıyor. Buraya kadar memeler ve kalçaların hareket tarzımı bozmasına izin vererek gelmedim. Cesurca bir çabaydı ve ben de onu biraz daha oyalayarak kazandığına inanmasını sağladım.

Beni yoldan çıkaran tek şey bu olsaydı bugün olduğum adam olamazdım. Yine de basit bir hata. Kadınlar bunu her zaman dener, hatta erkekler bile başlarını beladan kurtaracağını düşündükleri anda donlarını indirir ve bu sırada kendilerini emdirirler.

Kaseyi dudaklarına götürerek sütü yudumluyor ve küçük bir inilti çıkarıyor. "Bunun ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

Karnım zil çalıyor; onun zevki ve olacakların bilgisi bir araya gelince vücudum aşırı hızlanıyor. "Yatmaya hazır mısınız?" Yarısı bitmiş mısır gevreğimi lavaboya bırakırken soruyorum, başka bir ısırtığı midem kaldırmıyor.

"Elbette." Zıplayarak aşağı iniyor ve güzel göğüslerini sergileyerek adanın etrafında dönüyor.

Vücudundaki mürekkep beni şaşırttı. Serseri damgası olsaydı, bu beni derinden sarsmazdı. Ama bir ayağından aşağıya doğru uzanan bir parça olması ve derisini bu şekilde kazımak için ne kadar acıya katlanmak zorunda kaldığını bilmek aklımı başımdan aldı. Kız biraz acıya aldırılmıyordu. Bu çok açıktı. Ama kırılmadan önce ne kadarına dayanabilirdi?

Loft'ta yaptığı küçük numara, Grayson tarafından yakalanması, onun sonunu getirebilirdi. Her şeyin kontrol altında olduğunu iddia etti. Beni itebilmesi, taşaklarıma diz atabilmesi ve altımdan kalkabilmesi bana yetenekli olduğunu gösterse de, benden en ufak bir korku duyduğunu sanmıyorum. Onu ve Grayson'ı gördüğümde, hiçbir şeyi kontrol altına almış gibi görünmüyordu. En ufak bir şekilde bile. Beni itebilmesine, taşaklarıma diz atabilmesine ve altımdan kalkabilmesine rağmen bunu yapabilme yeteneğine sahip olduğunu gösterdi, ama benden korkmuyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor, beni tek renkli parçaya bakarken yakalıyor.

Parmaklarım kaburgalarındaki kelimeleri takip ediyor. *Unut, affet ama asla pişman olma.* "Bu biraz zaman almış olmalı."

"Evet." Bana gülümsüyor, tıpkı benim ona dokunduğum gibi o da yüzüme dokunuyor. "Ama ömür boyu sürecektir bir güzelliğe sahip olmak için her dakika acı çekmeye değerdi."

Elim sanat eserinden aşağı kayıyor ve sırtına dolanarak bedenini kendime çekiyor. "Sen düşündüğüm kişi değilsin." İfade basit ama birden fazla anlamı var. Onun sadece eski bir senatörün vahşi çocuğu olduğunu sanıyordum, ama Kennedy Preston'da görüldüğünden daha fazlası var ve onun tam olarak kim olduğunu bulmak için çevrilmemiş taş bırakmayacağım.

"Hepimizin sırları vardır, Nix. Bazı şeyler gri alanda kalır." Ağzını benimkine yaklaştırıyor, nefesinde çikolata kokusu var. "Mısır gevreği sevgin gibi. İnsanların senin Cocoa Pebbles sevdiğini bilmesine gerek yok."

Gerçekten benim gizli mısır gevreği takıntımı onun gerçek kimliğini saklamasıyla mı kıyaslıyor? Daha farklı olamazlardı ama ben yine de kabul ediyorum. "Sadece. Bunun gibi. O kadar." Her

kelimeden sonra dudaklarını ısırıyorum ve

Göğüs uçları gömleğimin içinde çakıl taşları gibi.

Sikeyim. Tek istediğim kendimi onun içine gömmek ama yapamıyorum. Yoluma devam etmek zorundayım. Harekete geçmeden önce her zaman her şeyi düşünürüm, ama Kennedy beni yeterince şehvetle çıldırtıyor, sadece siktir et diyorum ve kartların olabildiğince düşmesine izin veriyorum. "Yoruldum," diyorum, pantolonumdaki ağrıyan basınç dayanılmaz hale geliyor.

"Eve gidebilirim," diye fısıldıyor dudaklarıma, gözlerimi ararken. "Benim için sakıncası yok."

"Hayır. Burada kal. Senin için burası bu gece dışarıda olmaktan daha güvenli. Özellikle de Grayson kızginken ve Hassan muhtemelen bir şeyler duymuşken."

"Beni asla bulamayacaklar." Bu ifadede kendinden emin, ama ben onu söndürüyorum ve adresini söyleyerek kaşlarının yukarı fırlamasına neden oluyorum. "Kahretsin," diye tıslıyor ve soluyor.

O koşmadan önce bedenlerimizi geriye, yatak odasına doğru hareket ettiriyorum. "Sandığın kadar gizli değilsin Ken."

"Kim olduğumu senden başka kimse bilmiyor."

Komik bir açıklama. Adı ve bazı genel arka plan bilgileri dışında kim olduğunu bile bilmiyorum, ama konuşmayı bırakıyorum. Dizlerinin arkası yatağın kenarına değdiğinde onu aşağı itiyorum ve bacağına doğru hareket ediyorum. Hâlâ botlarını giyiyor - hoş bir dokunuş olduğunu da eklemeliyim - ve tüm sivri nesnelerin benden mümkün olduğunca uzakta olmasını istiyorum. İlk çizmeyi çıkarıp odanın diğer ucuna fırlatırken beni dikkatle izliyor.

"Diğerini ben alırım." Fermuara uzanmaya başladı ama elini şakacı bir şekilde geri ittim.

"Seni daha önce soyamadım. En azından anın tadını çıkarmama izin ver." Ne dediğimi bilmiyorum ama umarım onun için bir anlamı vardır. Fermuarı yavaşça baldırından aşağı çekerken vücudu gergin. Bir silahın düşmesini bekliyorum ama onun yerine bacağına bağlanmış küçük bir hançer var. Tutucusundan çıkarıp yukarı kaldırıyorum ve biraz sallıyorum. "Bu gece sorun çıkarmayı mı planlıyorsun?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Bugünlerde bir kız çok dikkatli olamaz."

Omzumun üzerinden fırlatıyorum ve küçük bir gümbürtüyle botunun hemen yanına düşüyor. Dikkatlice çalışarak diğer botu çıkarıyorum ve başka silah düşmeyince şaşırıyorum. İkinci çizme de birincisi ve hançerle aynı kaderi paylaşıyor. Dikkatlice öne eğilip kollarının altına uzanıyorum ve onu yatağın başına doğru fırlatıyorum.

Gözleri üzerimde, ben soyunurken her hareketimi izliyor. Açlar, ben katmanları soyarken tenimde geziniyorlar. Yavaş yavaş çalışıyorum, onun beni olduğu kadar ben de onu inceliyorum. Beni çalıştırıyor mu bilmiyorum ama cazibe ve şehvet sahte olamaz. O beni istiyor. Bunu inkar edemem. Yanaklarının kızarması ve dilinin dudaklarında gezinmesi bunu açıkça gösteriyor. Elini kaldırıp göğüs dekoltesinin arasından göğüslerinin yanlarını okşadığında, ona bir saniye içinde sahip olabileceğimi biliyorum.

Ereksiyonum, en yüksek bardan atlayan bir sırıkla atlayan gibi pantolonumdan fırlıyor ve onu da istediğimi açıkça ortaya koyuyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım saklayamadığım bir şey bu. İnanılmaz aldatma becerilerime rağmen, aletim kendi işini yapıyor. Kennedy orada çırlıçplak uzanmış, gözleriyle beni becerirken seksten başka bir şey düşünmek zor.

"Nix," diye fısıldıyor, parmak ucuyla meme ucunun etrafında dönüyor ve bedenini yatağın içine doğru daha da itiyor. "Seni istiyorum."

Dikkat dağıtma. Hepsi bu. Beni istediğinden şüphem yok ama bunu beni yoldan çıkarmak için kullanıyor. Karşımda sadece Kennedy gibi şımarık, zengin bir kız olmadığını unutmamalıyım; o tanımadığım ve çözemediğim biri. En azından henüz değil.

"Zamanı gelince," diyorum ona, kalçalarının arasından kayıyor ve sikim tatlı, sıcak amcığıyla aynı hizadayken vücudunun üzerinde geziniyorum. İçine gömülmek ve kendimi kaybetmek çok kolay olurdu. Ama yapmak zorundayım

Soğukkanlılığımı koruyor ve elimdeki plana sadık kalıyorum. "İyi geceler Ken," diyorum ve dudaklarımı alnına bastırıyorum.

"Gece mi?" Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Çok yorgunum. Uykuya ihtiyacım var, bebeğim."

"Uyumak mı?"

"Evet. Bunun ne olduğunu hatırlıyorsun." "Ama..." Dudaklarını sert bir çizgiye oturtuyor.

"Sarılmamızın sakıncası var mı?" Bu soruyu sorarken neredeyse öğürüyordum. Daha önce hiç yatağında bir kadın olmamıştı ve sadece sarılmamıştım. Dürüst olmak gerekirse bu yapmak istediğim son şey ama gerekli. Onu yeterince yakınımında tutmalıyım ki bir sonraki adımda ne olacağını anlayabilecek kadar derin bir uykuda olduğunu anlayabileyim.

"Um," diye mırıldanıyor gözlerini yüzümde gezdirirken. "Evet, sanırım."

"Harika." Gülümsüyorum, yanına dönüyorum ve onu da yanına alıyorum.

Bizi doğru pozisyona getirdiğimde ve yanına kıvrıldığında, sonunda beklediğim tek şeyi sordu, "Nix, istemiyor musun, bilirsin, yapmak?"

Kollarım geriliyor ve bacağının sikime çok yakın olduğu yerde çarşaf çadırlaşmaya başlıyor, teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. "Bu gece olmaz. Çok yorgunum. Bunun için bolca vaktimiz var." Saçlarına gülümsüyorum ama bir yanımda işkence görüyor. Ona çıkmalıyım. Tüm sırlarını itiraf edene kadar onu becermeliyim.

Parmakları meme ucumu buluyor, parmak uçlarının arasında onunla oynuyor. "Orada öylece uzanabilirsin. Bana hissettirdiğin kadar iyi hissetmeni istiyorum."

Kendini dışlanmış hissetmesini asla istemem. Bu centilmence olmazdı. "Sikimi yalamak seni mutlu eder mi?" Gülümsemem genişliyor ve dudaklarının sikimin etrafına dolanacağı düşüncesi omurgamı karıncalandırıyor.

Eli yavaşça göğsümden karnıma doğru kayıyor ve kasık kıllarımın hemen üzerinde tırnaklarıyla daireler çizerek duraklıyor. "Şu anda daha fazla istediğim bir şey yok." Bana bakıyor, kabul etmem için yalvarıyor.

Elim omurgasının altındaki deriyi hafifçe sıyrıyor. "Seni hiçbir şeyden mahrum etmek istemem." Ağzımdan çıkan saçmalıklara inanmakta güçlük çekiyorum ve kesinlikle ondan gelenlere de inanmıyorum. Beni istiyor mu? Evet, istiyor. Bunu Grayson'la olanlar konusunda beni rahatlatmak için mi yapıyor? Kesinlikle öyle.

Elimi başımın arkasına sıkıştırıp, yatakta aşağı doğru kaymaya başladığında uzanıyorum ve ağrıyan sikimle yüz yüze geliyorum. Onun için zonkluyor, beklenti içinde sıcıyor. Çarşafı sıyrıyor, gözlerini onay için gözlerim ve hayranlıkla sikim arasında gezdiriyor. Dudaklarını yalıyor, ölçüp biçiyor ve gülümsüyor. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel sik sende olabilir."

"Neden sadece ağzına koymuyorsun Ken?" Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum ama bir şekilde başarıyorum. "O dudakları işe yarar hale getir."

Gözlerinde bir öfke parıltısı var ama sikim eğilip bükülerek dikkatini çekmeye çalışıyor. Hemen hareket etmediğinde, sırtındaki elim boynuna doğru kayıyor ve onu ereksiyonuma doğru itiyor. Eli aletimin etrafını sararken dili dışarı fırlıyor, ucunu yalamadan önce ağırlığını ve çevresini test ediyor ve ucunda duran meniye topluyor.

Elimi boynunun dibinde tutarak, daha iyi kavramak için birkaç parmağımı saçlarına doluyorum. Görevine bir kez başladı mı, durmasına izin vermeyeceğimden eminim. Ama iyi bir kız olduğu için

bunu yarım yamalak yapmıyor. Eli doğru miktarda basınçla sıkıyor ve başparmağı ucun hassas alt kısmından geçiyor. Birkaç dakika sonra dudakları ucun etrafını sararak onu ağzının derinliklerine çekiyor ve ben bu hissin etkisiyle inliyorum.

Ağzı, tenimin sertliğine karşı ısınmış ipek gibi hissettiriyor. Ucuna hafifçe vuruyor

Elleri ve ağzıyla tüm uzunluğum boyunca çalışırken dilini etrafımda döndürmeden önce. Omurgam karıncalanıyor ve vücudumdaki her kas geriliyor. Gözlerimi açık tutmak için zorlanıyorum çünkü görsellik de beni emmesinin verdiği his kadar muhteşem.

Kennedy Prescott tam bir saksocu. Genelde beni boşaltmak için ağızdan daha fazlası gerekir, ama sikimi manipüle etme şekliyle, beş dakikadan kısa sürede orgazma ulaşabileceğimden şüphem yok. Ama bunun tadını çıkarmak istiyorum. Ona işkence etmek istiyorum. Seksi olmayan bir şey düşünüyorum. Ağzı ağrıyana ve bitkin düşene kadar çürümesini istiyorum.

Beynimden her türlü şey geçiyor. Sadece sapıkların zevk alacağı şeyler. Üzücü şeyler, iğrenç şeyler ve kabuslara neden olacak şeyler düşünüyorum. Çok işe yarıyor. Yorulmaya başladığını anlayabiliyorum. Çok çalışıyor, daha güçlü emiyor ve inliyor.

Takdirimi homurdanarak dile getiriyorum, onu şaftımdan aşağı doğru itiyorum ve "Çok yaklaştım" diye inliyorum. Bu lanet bir yalan, ama bunu bilmesine gerek yok. "Sadece biraz daha."

Gözleri parlıyor ve sikime karşı inliyor, titreşimle omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. *Gelme, göt herif.* Sadece birkaç dakika daha temasa ihtiyacım var. Bu geceden sonra Kennedy'nin benimle bir daha konuşup konuşmayacağını bilmiyorum, dudaklarını sikimin etrafına sarmak şöyle dursun.

Beni boşaltmak için daha çok uğraşıyor, taşaklarımı avuçluyor ve hafifçe sıkıyor. Doğru yolda ilerliyor. Hoş bir dokunuş ama bu kadar kolay kazanmasına izin vermeye hazır değilim. "Aynen böyle," diyorum ve ben zamanı geldiğine karar verene kadar devam etmesi için onu teşvik ediyorum.

Sikim ağzından düşüyor, ama hâlâ sikimi sıkıca kavıyor. "Hareket etmem gerek," diyor ve çenesini ileri geri hareket ettirmeden önce dudaklarını yalıyor. "Yeni bir pozisyona ihtiyacım var."

"İstediğin yere git, sadece çabuk ol. Ağzın küçük bir cennet parçası gibi."

Bacaklarımın arasına girip yerleşirken yanakları kızarıyor. Akıllı kız. Farkında değil ama rahat olmaya ihtiyacı var. "Doğru yapıyor muyum?"

"Çok iyiydi. Hiç bu kadar iyi sakso çekmemiştim." Bu yalan değildi. Onun nesi var bilmiyorum ama ben daha iyisini yapmadım. Belki de onu dizlerimin üzerine yatırıp ağlayana kadar kıcını tekmelemek istememendir. Ya da aramızdaki cinsel gerilimin gözlerimiz ilk buluştuğundan beri düşük ateşte kaynadığı gerçeğidir.

"Oh," diyor, dudaklarıyla mükemmel bir O harfi oluşturduktan sonra dudaklarını tekrar ucun etrafından aşağı doğru itiyor.

Bu açıyla beni daha derine götürebilir, neredeyse bütün olarak yutabilirdi. Bu beni şok etti. Daha önce hiçbir kadın öğürmeden beni bu kadar çok ağzına alamamıştı. Ama Kennedy... öğürme refleksi yok herhalde çünkü sirkteki kılıç yutucular gibi yuttu. *Etkileyici.*

Ölü köpek yavruları. On saniye içinde boşalmamak için tek düşünebildiğim bu. Boğazının sikime yaklaşması başımı döndürüyor.

I. Gelemem. Gelemem. Henüz gelemem. *Erkek ol, Nix.*

Başını sallıyor, sikimin düzlüğünü takip ederek güzel dudaklarının arasında bir belirip bir kayboluyor. Dudağındaki halka tenime sürtünüyor, ama bakmasam orada olduğunu bile bilemeyeceğim. Boynu ağrımaya başladığında bir elini kaldıraç olarak kullanıyor. Sanki tek koluyla sınav çekiyor. Manzara muhteşem. Göğüsleri sarkıyor, hareketiyle birlikte sallanıyor ve sırtı yatağa doğru eğilerek kıcının havada kalmasına neden oluyor.

Daracık amının ve daha da küçük kıcının düşünceleri zihnime üşüşüyor. Aletimi bu kadar ustalıkla kullanması ve aklımın onun amının tadında dolaşması, uzak durmaya çalıştığım o tanıdık omurga karıncalanmasını başlatmak için sadece bir saniye sürüyor. Durmak için çok geç olduğunu

anladığımda parmaklarımı saçlarına doluyor ve hızını kontrol ediyorum. Boşalırken dudaklarının etrafımda olmasını istiyorum. Artık geri adım atmak ya da geri çekilmek yok.

"Siktir," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, orgazm üzerime çökmeye başlayıp beni her şeyden soyarken

nefes alıyorum. Bedenim kasılıyor ve zevk dalgaları vücuduma yayılıyor. Düşüncelerim de dahil olmak üzere her şey bulanık.

Kennedy şaftımın etrafında inliyor, horozum neredeyse zevkle patlarken beni daha derine yutuyor. Ciğerlerime titrek bir nefes çekebilmem için bile otuz saniye geçmesi gerekiyor. Doymuş durumdayım ama aklım başımdan gittiği ve onu umduğumdan daha kolay bıraktığım için memnun değilim.

Kendini yukarı itiyor, kışını topuklarının üzerine koyuyor ve ellerini kalçalarıma yerleştiriyor. Dili dudaklarında geziniyor ve sunduğum her damlayı pişmanlık duymadan alıyor. Yüzünde günahkâr bir gülümseme var ve bana kapüşonlu gözlerle bakıyor, ama bu gece için bu eğlence turunu bitirdim.

"Buraya gel," diye emrediyorum ve yanıma uzanması için elimle işaret ediyorum.

Gülümseyerek yapıyor ama başını göğsüme yaslarken bana bakıyor.

O bir şey söyleyemeden dudaklarımı tekrar alına bastırıyorum ve iç çekiyorum. "Bu inanılmazdı, Kennedy. Beni mutlu bir adam yaptın."

Eli göğsümden yukarı kayıyor ve boynumun arkasına dolanıyor. "Seni mutlu edebildiğime sevindim."

"Şimdi uslu bir kız ol ve uyu. Belki gecenin bir yarısı seni bir sürprizle uyandırırım."

Gözleri genişler ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayılır ve hemen cevap verir: "İyi geceler, Nix." "İyi geceler, Ken."

Gözlerini kapattığında nihayet rahatlayabiliyorum. Onu bedenime daha sıkı çekerek, nefes alış verişini derinleşene kadar uzun, yavaş hareketlerle sırtını okşuyorum. Düzensiz nefesleri sakinleşip eşit bir tempoya ulaştığında uyuduğunu anlıyorum. Planımı uygulamadan önce otuz dakika daha bekleyeceğim.

Şimdiden onu uyandırmamı bekliyor, ama neyle karşı karşıya olduğumu tam olarak anlayamıyor. Ağızımın onun tatlı, ıslak amında olmasıyla bir ilgisi yok. Oh, hayır. Bu onun için çok kolay ve çok zevkli olurdu. Cevapları alıyorum ve onları elde etmek için gerekli her yolu kullanacağım.

KENNEDY

Nix'in bana sarılacağını asla tahmin edemezdim. Birkaç saat içinde, beni yarın yürüyemeyeceğim kadar iyi becereceğine söz verirken, onun yerine beni kaşıklamaya başladı.

Sehпасına yaptığım oraldan şikayetçi olduğumdan değil. Bu epikti ve umarım küçük evcil hayvanı Coco cam masanın üzerinde bıraktığı kedi izini görür. Keşke gördüğünde burada olabilseydim de ona ne olduğunu söyleyebilseydim.

Nix onu küçük bir kız kardeş gibi görüyor olabilir, ama o da Nix'i aynı şekilde görüyor mu? Hiç sanmıyorum. Onda kıskançlık seziyorum.

Rahatlamak düşündüğüm kadar zor değilmiş. Daha önce kulüpte Grayson'la karşılaşmamın adrenalin patlamasından ve ardından Nix'in beni kanepesine atarak ne kadar savunmasız olduğumu göstereceğini düşünmesinden sonra yorgunum.

Ben de rahatladım ve tatmin oldum. Nix uzun süren cinsel kuraklığımı bu gece çok ateşli bir şekilde sona erdirdi. Hâlâ onun siki için açgözlü hissetsem de, buna razı olabilirim. Onun vücudunun benimkine sarılması güzel. Aslında hoştan da öte. Buna alışabilirim.

Tam keyifli bir uykuya dalmaya başlamışken, telefonumda hafif ve hızlı bir mesaj uyarısı duyuyorum. Yataktan bir metre kadar zıpladım ve yataktan fırladım.

Hay sikeyim. Uyuyor olsaydım duymazdım. Bu uyarı Greenlight cep telefonuma geldi ve o telefon söz konusu olduğunda sadece üç seçeneğim var: bir dakika içinde yanıt vermek, ölmek ya da ceza almak.

Rae'den gelen mesaj kalbimi çarptırdı.

Kahve içmek için zamanınız var mı?

Tüm Greenlight mesajlaşmaları şifrelidir ve bu mesaj merkezden gelen bir 911 çağrısı gibi. Hemen oraya gitmem gerektiği anlamına geliyor.

"Her şey yolunda mı?" Nix tüm çıplaklığı ve kaslı ihtişamıyla yatak odasının kapı çerçevesine yaslanarak soruyor.

"Sanırım öyle," diyorum, cevap yazarken rahat görünmeye çalışıyorum.

En sevdiğimiz kafede görüşürüz.

"Yatağa geri dön," diyor bir esnemeyle.

"Aslında gitmem gerekiyor." Oturma odasına giriyorum ve yerden gömleğimi alıp başıma geçiriyorum. O da beni takip ediyor.

Külotumu kalçalarımın yukarı kaydırduğım da burnumu kırıştırıp Nix'e bir bakış atıyorum.

"Bunlar ıslak.

Bunun için teşekkürler."

Omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki? Bu bir hediye." Bana doğru yürürken yüzünde endişe ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade vardı. "Çok geç oldu, Kennedy. Bu saatte nereye gidiyorsun?"

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve oturma odasının soluk ışığında gözleriyle buluşuyorum. Sadece dışarıdaki ışığın parıltısı bizi aydınlatıyor.

"Sana yalan söylemek istemiyorum," diyorum.

Yüzünde bir kızgınlık titreşimi belirir. "Evet, iyi karar. Peki nereye gidiyorsun?"

"Sana söyleyemem."

"Söyleyemezsin
amına koyayım."

"Nix, gerçekten
yapamam."

Gözlerini kısıyor ve çenesindeki bir kas kasılıyor. "Hasan mı?" "Hayır,
öyle bir şey değil."

Bir elini ensesine koyarak yüz ifademi inceliyor. "Yani benim dölleri yutmak senin için fazla
samimi değil ama nereye gittiğini söylemek öyle mi?"

"Onun gibi bir şey."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Bu saçmalık."

"Bak, çok eğlendik. Elimden gelse kalırdım ama gitmem gerek."

"Gittiğin için kızgın değilim. Nereye gittiğini söylemediğin için kızgınım." Greenlight
telefonumun ekranını ona doğru tutuyorum ve o da son mesajları tarıyor. "Rustler adında
biri seninle kahve içmek mi istiyor? Bu saatte mi?"

Omuz silkiyorum. "Bu bir takma ad. Kız
arkadaşlarımdan biri." "Kahve içmeye gidebilirim.

Seni ben bırakırım."

Konuştuğumuz sırada giyiniyordum ve ikinci botumun fermuarını kapattıktan sonra
gülümseyerek ona doğru yürüdüm.

"Hayır, teşekkürler."

"Burada araban yok. En iyisi sen bin Ken."

Onun karanlık gözleriyle buluşuyorum. "Daha önce söylediklerimi unutma, yoksa aramızdaki bu
şey daha başlamadan biter. Eğer senin korumanı isteyen bir kadın arıyorsan, git arkadaşın Coco'yu
bul. O ben değilim."

"Daha önce kışını kurtardığım için aldığım teşekkür bu mu?" Parmağını çenemin altından
geçirerek yüzümü kendisine doğru çeviriyor.

"Bunun için ettiğim teşekkürün tadı hâlâ damağımda," diyorum. "Ve ben iyi olurdum."

Başını sallıyor ve elini bırakıyor. "Coco gibi olmadığını sanıyorsun ama sen de en az onun kadar
dik başlı ve düşüncesizsin."

"Evet, ama bunu destekleyebilirim." Bir sandalyeye doğru yürüyüp çantamı aldım. "Şimdi git biraz
uyu." "Sen arkadaşınla kahve içmeye giderken mi?" Gözlerini kısıyor.

"Doğru."

Alay ediyor. "Yani bana yalan söylemek istemediğini söylediğinde yalan söylüyordun."

Bu öfke öncekinden farklı. Nix artık kafesteki bir canavar gibi davranmıyor. Belki de oral seks
onu yumuşatmıştır. Ama aslında öfkeli Nix'i idare etmeyi daha kolay buluyorum.

"Kulüpte görüşürüz," dedim.

"Siktir git."

Onu tersledim ve kapıya yöneldim. "Birbirimizi tekrar görmeden önce git alfa koruyucu
eğilimlerini başka bir kadından çıkar."

"Bunu mu demek istiyorsun?" Ses tonu soğuk ve talepkâr.

"Hayır, bilmiyorum" demeden önce birkaç saniye sessizlik
oldu. "Buraya gel."

Bedenim bilinçli bir düşünce olmadan onun komutuna cevap veriyor. Odayı geçip önünde
duruyorum ve o da eğilip beni öpüyor. Yumuşak başlıyor ve sonra boynumu kavrarken dili

benimkine doğru kayıyor.

Dudak halkamı hafifçe dişlerinin arasına alıp çekildiğinde nefesim kesilmişti.

"Dikkatli ol," diyor.

"Yapacağım."

Bana ters ters bakıyor. "Hiçbir kadının kışına şu anda seninkine şaplak atmak istediğim kadar kötü şaplak atmak istememiştim."

Kalbim umutla çarpıyor. "Mmm, bir dahaki sefere?"

Gözlerinde karanlık, uğursuz bir vaat var. "Birkaç hafif şaplaktan bahsetmiyorum bebeğim. Seni kucağıma oturtmayı ve içinde bir tıkaçla kıvranırken o kışını yakmayı planlıyorum."

Oh, Tanrım. Ben bağımsız bir kadınıam ama Nix'in sözleri vücuduma tahrik edici bir yük gönderiyor. Yüksek sesle "Evet!" dememek ve kendimi hemen onun kucağına atmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Korktuğumu söyleyemem," diye itiraf ediyorum, dudaklarımı yalayarak.

Birkaç kısık kahkahadan sonra beni tekrar öpüyor. "Benim de öyle olduğumu söyleyemem." "Özür dilerim," diyorum usulca. "Gerçekten gitmem gerekiyor."

Bir kez başını sallıyor ve ben arkama bakmadan kapıya doğru yürüyorum. Nix denen çıplak seks tanrısına bakmaya devam edersem buradan asla çıkamayacağım.

İçeri girdiğimde GREENLIGHT OFİSİ uğulduyordu.

Eğer Nix beni takip ettiyse, Beans to an End adlı bir kafeye girdiğimi görmüştür, umarım bu onu tatmin etmiştir. Binanın dışından göremediği şey ise kafenin bodrum katına inen bir merdiven kullanmam ve ardından kafeye Greenlight ofisini birbirine bağlayan tünele girmek için bir kod girmemdi.

Greenlight, Beans to an End'i ofis binası için bir örtü olarak işletiyor, ancak burada servis edilen kahve oldukça başarılı. Ofise gelmeden önce bir fincan içebilirdim ama acelem vardı.

"Hassan'ın başı dertte," diye mırıldanıyor Rae masasına yaklaştığımda. "Dubai'deki güçlü bir milyarder Hassan'a büyük miktarda silah tedarik etmesini söyledi ve Hassan zamanında üretemedi."

Belki de Hassan'dan kurtulmak için biletim budur diye bir umut titreşimi hissediyorum. Nix'e olan kıskançlığıyla uğraşmak istemiyorum ve kesinlikle artık ona ilgi gösteriyormuş gibi yapmak istemiyorum. Rol yapsam da yapmasam da, bu Nix'i çıldırtacaktır.

"Peki, şimdi ne olacak?" Rae'ye sordum.

"Hassan'ın peşini bırakmaya henüz hazır değiliz. Farkında olmadan bizi pek çok iyi tutuklamaya götürdü. Bu yüzden gidip onun kışını kurtaracağız."

"Öyle miyiz?" Kaşlarımı şaşkınlıkla

kaldırıyorum. "Evet, öylesiniz."

"Ben mi?"

Başını sallıyor.

"Ama... kimliğim açığa çıkacak."

"Sadece seni görürse."

Dudaklarım şokla aralandı. "Hassan beni görmeden onu çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Sanırım müdür ne pahasına olursa olsun onu çıkarmanızı istiyor. Birkaç dakika içinde onunla buluşacağız. Eğer Hassan seni görürse, seni yeniden görevlendirmek zorunda kalacağız. LA ofisinin yeni kana ihtiyacı var."

"LA?" Düşündükçe dizlerimin bağı çözülüyor.

Rae bana güven verici bir bakış attı. "Sadece seni görürse." "Gerçekten iyi bir kılığa ihtiyacım olacak."

"Olivia seninle geliyor."

Rae, Greenlight direktörüyle görüşmemize öncülük ederken başımı sallıyorum, zihnim dönüyor. Ajanlarımız her gün kötü adamlardan birini kurtarmıyor, bu yüzden briefing şimdiye kadar katıldıklarımdan daha uzun ve daha yoğun.

Rae toplantıdan sonra beni kenara çekti, yüzünde endişe okunuyordu.

"Dinle... bu konuda resmi bir talimat verilmedi, bu yüzden sana iyi bir tavsiyede bulunacağım. Eğer Hassan seni tanırsa, onu dışarı çıkar. Seni yeniden görevlendirsek bile, seni bulana kadar rahat etmeyecektir."

Bir o yana bir bu yana bakıyorum, kimse duymasa da fısıldıyorum. "Ama o yüksek değerli bir varlık."

"Sen daha önemlisin. Her zaman yeni varlıklar bulabiliriz. Phoenix'le işler iyi gidiyor ve sen onunla çok uzun süre çalışmadın bile."

"Tamam. Bu benim son çarem olacak, ama mecbur kalırsam onu dışarı çıkaracağım."

"Güzel. Operasyon sırasında telsizde olacağım, tamam mı? Herhangi bir konuda tavsiyeye ihtiyacın olursa beni ara." Başımı salladım. "Ve Olivia... sahada güçlü, değil mi?"

"Çok güçlü. Böyle bir duruma en iyisinden başka biriyle gönderilmene izin vermezdim."

"Ne zaman gidiyoruz?"

Kol saatine bakar. "Şimdi. Pistte bekleyen bir uçak var."

Hassan dışarıdan soğukkanlı görünüyor ama gözlerindeki paniği görebiliyorum. İnsanların ona böyle bakmasından hoşlanıyor ve durumun tersine döndüğünü görmek beni garip bir şekilde memnun ediyor.

"Gidiyor musun?" Olivia bana mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum ve yapacağımız şey için kendimi hazırlıyorum.

Hassan'ın tutulduğu yerleşkedeki bir gardiyana rüşvet verdik ama adam yine de bizi kolayca satabilir. Eğer hızlı çalışmazsak, Hassan'ın karşılaştığı kaderi paylaşacağız. O şerefsiz yüzünden kendimi öldürtmeyeceğim.

Olivia ve ben kapıdaki küçük, kare pencereden Hassan'ın tutulduğu odayı inceledik. Gardiyanın bize verdiği anahtarla kapının kilidini açtım ve odaya girdim.

"Kadınlar mı?" Hassan eğlenerek gülümsüyor. "Beni öldürmek için buraya iki kadın mı gönderdi? Biraz alındım."

Rae bizi mükemmel kılıklarla donattı. Olivia ve ben tam burka giyiyoruz. Sadece gözlerim görüldüğü ve renklerini değiştirmek için yeşil lensler kullandığım için Hassan'ın beni tanıyacağından endişe etmiyorum.

Hassan tahta bir sandalyede oturuyor, elleri arkadan bağlı. Olivia kapıyla arasındaki mesafeyi rekor bir sürede kat eder ve yüzüne bir anlığına sersemleten hızlı bir sağ kroşe indirir.

"Kes şunu," diye fısıldıyorum burkamın altına taktığım başlığa bağlı mikrofona. "Buradan bizimle ayrılacak kadar bize güvenmek zorunda."

"Sik kafalı," diye mırıldanıyor Olivia.

Hassan'a yaklaşıp ellerini bağlayan ipleri çözüyorum. Hemen bileklerindeki kırmızı izleri ovuşturuyor.

Olivia'nın gözleriyle karşılaştığımda, dile getirmedığım mesajımı okudu. Hassan'ın önünde konuşma riskini göze alamam çünkü beni tanıyabilir. Olivia kısa bir açıklama yapıyor.

"Seni dışarı çıkarmak için buradayız. Dediğimi yap, yoksa seni vururuz."

Hassan ona takdirle bakar. "Memnun oldum. Bir silaha ihtiyacım olacak."

"Biz varız," diyor. "Bu yeterli."

"Seni kim tuttu?"

"Dış perisi." Ses tonu kızgınlıkla karışık. "Şimdi buradan siktir olup gidelim."

Dubai'ye dört gün önce vardık ve o zamandan beri yerleşkeyi gözetliyor ve planlar yapıyoruz.

Sonunda operasyonda olmak iyi hissettiriyor ama buradan çıktığımızda daha iyi hissedeceğiz.
"Şu koridor avluya açılıyor," diyor Olivia bana. "Nöbetçi de öyle söyledi."

Başımı sallıyorum, kapıya doğru yürüyorum ve kilitliyorum, sonra sandalyeyi alıp kapı kolunun altına sıkıştırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Olivia şüpheyle sorar.

Hassan beni yakalamak için hamle yapıyor, ben de karnına bir tekme atıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, sonra Olivia'ya bakıyor. "Kurtarman gereken adamı mı tekmeliyorsun? Seninle olduğuna emin misin?"

"Tamamen eminim."

Olivia'ya sessizce kapıyı örtmesini söyleyerek kapıyı işaret ediyorum ve belimdeki kemerin üzerindeki yerinden bir levye çıkarıyorum. Burkanın birkaç silahı gizlemek gibi ikincil bir faydası da var.

Odanın tek penceresine yaklaştığımda Olivia durumu fark ediyor ve mikrofonuna plan değişikliğini mırıldanıyor. Levveyi tüm gücümle savuruyorum ve pencere çatlıyor.

Bir salıncak daha, daha büyük bir çatlak.

"Ver onu bana," diyor Hassan ısrarla.

Gözlerimiz kilitlendi. Ona güvenmiyorum ama şu anda bana sırtını dönmek için bir sebebi yok. Olivia ve ben onun daha fazla uyuşturucu ve silah satmak için tek şanssızız.

Levveyi uzatıyorum, o da pencereye doğru savuruyor ve cam kırılıp yere düşüyor. Levveyi cam parçalarını temizlemek için pencere çerçevesinin etrafında gezdiriyor ve sonra beni kaldırıp açıklıktan içeri itiyor.

Pencerenin yaklaşık altı metre aşağısında yere inerken uzaktaki koridordan gelen sesleri duyuyorum.

Hassan hemen arkamda, sonra nefesimi tutup pencereye bakıyorum ve Olivia'yı bekliyorum.

Gözüme gelen bir yumruk beni geriye doğru itti ve neredeyse ayağımı kaybediyordum. O şerefsiz Hassan beni yakaladı ve kaçtı. Kaçarken tozu dumana katıyor. Peşinden gidip ona yumruk atmak isterdim ama Olivia'yı bırakamam.

Tekrar yukarı baktığımda, pencerenin olduğu delikten içeri girmeye çalışıyordu ve odada bir çarpma sesi duydum. İkimiz de eğildik ve koşmaya başladık. Kurşunlar ayaklarımızın dibindeki yere yağıyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Caddede zırhlı bir minibüs bizi bekliyor ve biz yaklaşırken kapı kayarak açılıyor. İki adam kollarımızdan tutup bizi içeri çekiyor, minibüsün lastikleri gıcırdayarak daha kapı kapanmadan dışarı çıkıyor.

Zor nefes alıyorum, yerleşkeden kurtulduğum için rahatladım. "Kaçtı," diyorum başımı sallayarak.

"Peşindeyiz," diyor minibüsteki ajanlardan biri. "O güvende."

Kılığımı çıkardım ve gözümün etrafındaki şişmiş deriye dokundum. "Sana yumruk mu attı?" Olivia inanamaz bir ifadeyle soruyor.

"Hassan yaşlı bir kadını yumruklayabilir. Ahlaki pusulası bozulmuş."

"İyi işti kızlar," diyor Rae telsiz kulaklıklarımızdan.

"Teşekkürler," diyor Olivia. "İkimiz adına da."

Rahat bir nefes alıyorum ve minibüste beni bekleyen çantamdan cep telefonlarımı alıyorum. Telefonlardan birinin ekranında Nix'ten bir mesaj vardı.

Hey, hangi cehennemdesin? Ara beni.

Gülümsüyorum ve telefonu çantama geri koyuyorum. Onu Dubai'den arayamam ya da mesaj

atamam çünkü yerimi tespit etmesi riskini göze alamam. Yine de keşke yapabilseydim. Küçük bir alfa koruyuculuğu şu anda kulağa hoş geliyor.

PHOENIX

"NEYİN var senin?" Coco dizüstü bilgisayarının ekranından beni inceleyerek soruyor. "Hiçbir şey, evlat." Sesimi eşit tutmaya çalışıyorum ve kızgınlığa benzeyen herhangi bir şeyden yoksun ve

Kennedy gittiğinden beri içimde bir kanser gibi büyüyen öfke.

Gideli yedi gün oldu ve ondan hiçbir haber alamadım. Dört gün önce telefonunu aradım ama bir şey çıkmadı. Saklanıyor. Ama kimden ya da neyden saklandığını bilmiyorum ve zaman zaman kendini koruduğu kişinin ben olup olmadığımı merak ediyorum.

Coco sıcak pembe gözlüklerini yüzünden çekip iç geçiriyor. "Bütün hafta huysuzdun. Cidden, Nix. Sanki regl olmuş gibisin. Davranışlarınla beni kırbaçlıyorsun."

"Neden o saçma gözlükleri takıyorsun?" Konuşmayı Coco'nun konuşmaktan hoşlanacağını bildiğim bir konuya, modaya yönlendiriyorum. Gözlükler Coco için bile abartılı ama dizüstü bilgisayarının kapağını açıp yeni ödevine başladığından beri takmayı bırakmadı. Okuduğu şeyi büyütmek için reçetesi bile yok. Sadece sevimli oldukları için yüzünde duruyorlar.

Dudaklarının arasına sıkıştırdığı gözlüğünün kulaklığını çiğniyor ve gözlerini kısarak beni delip geçiyor. "Bu gözlük bana yakışıyor." O sevimli ama kabadayı olmaya çalışan haliyle bana hırlıyor. "Konuyu değiştirme. Sorun ne? Sorun o mu?" Coco'nun gözleri şahin bakışlarına dönüşüyor.

"Adı Eva."

"Bingo." Kıs kıs gülüyor. "Bu o."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Kendimi evraklarıma gömüyorum çünkü daha önce hiçbir kadının beni Kennedy gibi etkilemesine izin vermemiştim ve bu beni çok rahatsız ediyor. Coco'nun gözlerini hala üzerimde hissedebiliyorum ve o daha gençken aramızda rahat olan uzun bir sessizlik var.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Dizüstü bilgisayarının kapağı kapanıyor ve parmak uçlarıyla kapağa vurmaya başlıyor. "Yani, ondan gerçekten hoşlanıyor musun? Hmm," diyor sesinde bir parça eğlenceyle.

"Evet," diye itiraf ediyorum sonunda ve bu sözleri söylerken ağzımın aldığı tattan nefret ediyorum. Herhangi birine karşı bir şeyler hissettiğimi itiraf etmek bana hiçbir zaman iyi gelmedi. Kendime asla kimseyle, özellikle de işime karışan biriyle ilişki kurmayacağıma dair söz vermiştim.

"Aww, Nix aşık olmuş," diye dalga geçiyor.

"Kapa çeneni Coco," diye homurdanıyorum. "Aşık değilim. Kızgıyım. İki farklı duygular." "Ben ikisini de çok iyi bilirim. Ne oldu? Cazibenle onu korkutup kaçırdın mı?"

Yüzündeki muzip gülümsemeyi yakalamak için başımı kaldırıyorum ve boğazımdan alçak bir hırıltı yükseliyor. "Bırak onu."

"Ooh," diye şarkı söylüyor ve ellerini çırpıyor. "Bir sinire vurdum."

Sandalyemde arkama yaslanıp bir kolumu mutfak adasının soğuk mermer tezgahına dayıyorum ve rahatlıyorum. "İşini yap."

"Hayır." Gülümsüyor ve bir anlığına, bir zamanlar tanıdığım çocuktan bir iz görüyorum.

"Birkaç gündür konuşmuyoruz." İç çekiyorum çünkü Coco'nun bir pitbull olduğunu biliyorum.

Kız bir kez sorgulamaya başladı mı bir daha konuyu bırakamıyor. Harika bir dedektif olurdu, her suçlunun canını sıkardı.

ta ki sürekli soru yağmurunun altında çatlayana kadar. "Sadece ona bir şey olmasından endişeleniyorum."

Ellerini birleştirip önünde uzatıyor, dudaklarında hâlâ bir gülümseme var. "Telefonuna ping atmamı ister misin?" Parmaklarını çözdüğünde onları havada oynatıyor. "Artık nasıl yapılacağını biliyorum."

"Hayır. Ping yok." Orada duruyorum, zaten yaptığımı kabul etmiyorum. "Onu tekrar gördüğümde onunla ilgileneceğim."

Kaşlarını sallıyor. "Kulağa seksi geliyor."

"Coco," diye uyarıyorum dudaklarımı sert bir çizgiye oturtarak.

Gözlerini devirir ve alay eder. "Artık hiç eğlenceli değilsin, Nixie. Her zaman çok ciddisin ve mizah anlayışın sıfır."

"Bebeğim, ben komiğim."

"Hayır." Başını hızlıca sallıyor.

Kollarımı önümde kavuşturuyorum ve başımı eğiyorum. "Evet. Öyleyim."

Elini aramıza koyuyor ve avucunu yüzüme fırlatıyor. "Pek sayılmaz."

"Haydi." Kolumu açıyorum ve sandalyemde öne doğru sallanıyorum. "Seni güldürüyorum. Kabul et."

Dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Ben on altı yaşındayken komiktim." Duraklıyor ve işaret parmağını dudagina bastırıyor, derin düşüncelere dalmış. "Senden korkmayı bıraktıktan sonra komiktim."

Sanki onu doğru duymamışım gibi başımı çevirdim. "Benden korktun mu?" "Yemin ederim bazen çok cahil oluyorsun. Erkekler..." Sesi kesiliyor. "Benden korkman için sana hiçbir sebep vermedim Co."

Ellerini yüzünde ovuşturuyor ve burnunu kaşıyor ama gözleri yumuşak. "Sen hiçbir şey *yapmadın*. Sadece korkutucusun." Dudağını ısıırıyor ve tereddüt ediyor, ama ona açıklama şansı vermek için ağzımı kapalı tutuyorum. "Büyüksün Nix, neredeyse ucubemsin. Kasların ve ruh halin var. Bazen günlerce gülümsediğini görmüyorum. Eminim o kalın, siyah kaşların aşağıya doğru çekilmiş ve o güzel yüzünde bir çatık kaşla sokakta yürüdüğünde, insanlar senden kaçmak için Kızıl Deniz gibi ayrılıyordur."

Ona bön bön bakıyorum. Yanlış olduğu için değil, tamamen doğru olduğu için. Ama amacım insanları korkutmak değil. Sadece beni rahat bırakmalarını ve kendi işlerine bakmalarını istiyorum. İlişkiler, ihtiyacım olmayan ve istemediğim bir karmaşa. "İnsanların benim ulaşılabilir olduğumu düşünmelerine ihtiyacım yok."

"Bu işi iyi biliyorsun." Gülüyor. "Kaba suratın tam bir mükemmellik."

"Senin gitmen gereken bir yer yok mu?" Coco'yu çok sevmeme rağmen, bu gece yapmak istediğim son şey burada oturup kişiliğimi parçalara ayırmak. "Bugün cuma gecesi. Eminim ateşli bir randevun vardır."

"Bir randevum var ama gece yarısına kadar değil." Sırıttıyor ve kollarını kavuşturuyor çünkü bir yetişkin olmasına rağmen onu hala koruduğumu biliyor.

"Gece yarısı mı? O saatte iyi bir şey olmaz."

"Umarım değildir." Kıkırdıyor. "Connor iyi bir şey planladıysa hayal kırıklığına uğrarım."

Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımı köşelerine gömüyorum. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım." Daha yüksek sesle gülüyor. "Gitmeden önce sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Ben iyiyim. Bu gece güvende ol. Lütfen. Connor'ı öldürdüğüm için hapse girmekten nefret ediyorum." O küçük herifin kim olduğunu bilmiyorum ama kızıma zarar verirse onu da kırarım.

Dizüstü bilgisayarını büyük boy çantasına sıkıştırıyor ama konuşurken bana bakmıyor. Benden bir şey saklıyor. "O zararsız, Nix."

"Connor ne iş yapıyor?"

"Şey..." Sonunda bana baktığında yüzünü buruşturuyor. "O bir polis."

Kafamı sert tezgâha vurmaktan kaçınıyorum. Kız hâlâ bir meydan okuma ve yemin ederim bunu sırf beni kızdırmak için bilerek yapıyor. "Bir polisle mi çıkıyorsun? Coco, onun hayatımıza bakmasına ihtiyacımız yok."

Kolunu şık, modern krom ve siyah taburenin arkasına dayayarak dudaklarını büzüyor. "Madem belalı bir suçlu olacağım, işime yarayabilecek biriyle de çıkabilirim diye düşündüm."

"Kullanmak mı?" Elimi tezgâha vuruyorum ve o da sıcıyor. "Nasıl faydalı olacak?"

Adanın etrafında dönüyor ve tatlı, masum ve tamamen saçma bir gülümsemeye elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Sakin ol, Nix. Söz veriyorum dikkatliyim."

Gözlerimi kapatıyorum ve öfkemin azalması için bir dakika bekliyorum. "Ateşle oynuyorsun. Bu tehlikeli bir oyun, Coco."

Elleri yüzümün yan tarafında geziniyor, parmaklarını çeneme dolayarak gözlerimi kendisine çevirirken akşamdan kalma kirli sakallarına sürtünüyor. "Çok faydalı şeyler öğreniyorum. Her gece bana içini döküyor. NYPD Bilgisayar Suçları Birimi'nin ve REACT Görev Gücü'nün bir parçası."

"Siktir," diye tıslıyorum ve yüzümü onun elinden çekiyorum. Sadece bilgisayar suçlarında uzmanlaşmış bir polisle görüşmekle kalmıyor -aslında benim suç türüm- REACT'in bir parçası. Her türden bilgisayar suçuyla ilgilenen özel bir çoklu yetki alanı görev gücü. Şu anda hayatımda ihtiyacım olan son şey onlar, hayatlarımız. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilir? Ayağa fırladım ve gerildim. "Çok ileri gittin."

"Yapmadım." Kollarını önünde kavuşturuyor ve ben adım atmaya başlarken beni izliyor. "Connor benim havalı bir yatırım şirketinde sekreter olduğumu sanıyor. Hiçbir şeyden haberi yok ve şaşırtıcı bir şekilde o kadar da zeki değil. Bana söylememesi gereken şeyler söylüyor, ben söylediğimde onu kovduracak şeyler-"

Sözünü kesiyorum ve parmağımı hızla dudaklarına götürerek "Dur" diyorum. Kennedy'nin ortadan kaybolmasından beri içimde kaynayan öfkeyi kontrol altında tutmaya çalışıyorum ama Coco'nun maskaralıklarının ortaya çıkmasıyla yavaş yavaş yanan ateş, şiddetli bir cehenneme dönüşüyor.

Çekilmeden önce dudakları parmağımın arkasında bir gülümsemeye dönüşüyor. Koşarak benden uzaklaşıp adanın diğer tarafına gidiyor ve çantasını alıyor. "Nix," diyor omzunun üzerinden bana bakarak. "Erkekler gerçekten de zayıf cinsiyet." Hınzırca sırıtıyor ve kapıya doğru ilerliyor ama ben arkasından yaklaşırken konuşmaya devam ediyor. "Connor tam istediğim yerde. Bana hep kadınların tüm güce sahip olduğunu öğrettin ve bu doğru. Erkekler iç çamaşırlarımıza girebilmek için her şeyi yaparlar ya da söylerler."

Ellerim yanlarımda sıkı yumruklar haline geliyor ve Connor'ı bulup yüzüne vurmak istiyorum. Bir şey söyleyemeyecek kadar öfkeliyim; gitmeden önce elini kapının koluna koyup duraklarken arkasında öylece duruyorum.

Yüzünde ciddiyetten başka bir şey olmayan bir ifadeyle bana dönüyor. "Eva'yla bunu unutma. Ne kadar kontrolün sende olduğunu düşünürsen düşün, kontrol sende değil. Onu becermekle o kadar meşgulsün ki sağlıklı düşünemiyorsun. Bana kimseyle fazla yakınlaşmamamı söylemiştin ama sen kendi kurallarını çiğniyorsun. Amcığın Connor'inkini gölgelediği gibi senin kararlarını da gölgelemesine izin verme."

Ona bir çocuk gibi bağırarak yerine, dudaklarımı alnına değdiriyorum ve iç çekiyorum. "Yapmayacağım, bebeğim. Kendini onunla birlikte içinden çıkamayacağın bir duruma sokma. Bir duruma kendini o kadar kaptırırsın ki, ne zaman oyuna geldiğini anlayamazsın."

Uzaklaşmaya başladığımda, bir kolunu sırtıma doluyor ve kulağını kulağımın yanına koyuyor. "Kendi sözlerinle yaşa, Nix. *Onun* hakkında içimde iyi bir his yok. Senin oyunun da benimki kadar

tehlikeli." "Biliyorum," diye itiraf ediyorum ona, Coco'nun söylediği bir şeye gerçekten katıldığım için şok olmuş bir halde. "Beni ara sabah iyi olduğunu bileyim, lütfen."

"Yapacağım." Elini sırtımdan çekerken dudakları yanağıma hafifçe dokunuyor ve diğer eli

kapı kolunu çevirir. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Sen de evlat." Gülümsüyorum ve kızgınlığımın bir kısmı eriyor. Beni sakinleştirecek kadar değil, ama bu gece onu takip etme ve Connor'ı ondan uzak tutmak için öldürme dürtüsü hissetmememe yetecek kadar.

Kapı açıldığında gözlerimi Coco'nun kuduz bir köpek gibi hırlamasına neden olan şeye dikiyorum. Şok oldum, Kennedy yumruğunu havaya kaldırmış, kapıyı çalmaya hazır bir şekilde orada duruyordu.

"Merhaba," diyor Kennedy, gözleri Coco ve benim aramda

geziniyor. "Sonunda yüzünü gösterdin mi?" Coco tersliyor.

Kennedy onu görmezden geliyor ve sadece bana bakıyor. "Nix."

Coco omzunun üzerinden bana bakarak Kennedy'yi işaret ediyor ve yüzünde küçümseme ifadesi beliriyor. "*Bunu* anladın mı?"

Bana ne söylediğini herkesin önünde tekrarlamadan biliyorum ve Kennedy'nin bakışlarını tutarken başımı sallıyorum. "Anladım. Gidebilirsin Coco. Biz iyi olacağız."

Coco Kennedy'ye yaklaşıyor. Coco'nun yüzünü göremiyorum ama tatlı olmadığını biliyorum. "Onu hak etmiyorsun." Kennedy karşısındaki pembe gözlüklü kadından korkmadan ona gülümsüyor. Kennedy yemi yutmayınca Coco yanından geçip omzuna çarpıyor ve Kennedy'nin vücudunun geriye doğru sallanmasına neden oluyor.

Tek kelime etmeden Kennedy'yi koridorda bırakarak arkamı dönüyorum. Oturma odasına doğru yürürken nefesimin altında küfrediyor, içimde kabaran öfkeyi kontrol etmeye çalışıyorum. O da arkamda, topuklarını yere vurarak beni takip ediyor.

"Nix, özür dilerim," diye fısıldıyor arkamdan, ama hiçbir şey yapmıyorum. Pişman olacağım bir şey söyleyeceğim için çok kızgıyım.

Konu kadınlar olduğunda öfke duymaya alışık olduğum bir duygu değil. Coco dışında, karşı cinsten hiç kimseyi umursamadım. Kennedy ile duygularımın beni ele geçirmesine izin veremeyeceğimi biliyorum. Bilgiye ihtiyacım var. Eğer şimdi patlarsam, onun oyununun ne olduğunu asla anlayamam. Sakin davranmalı, zamanımı beklemeli ve tüm günahlarını bana itiraf etmesini sağlamalıyım.

Derin bir nefes alıyorum ve şehrin gece manzarasına bakan pencereden dışarı bakıyorum. "Nerelerdeydin, Kennedy?"

Arkamda durdu ve elini sırtıma, omzuma yakın bir yere koydu. "Yapacak işlerim vardı. Aramadığım için özür dilerim."

"Yapılacak şeyler mi?" Sesimdeki kızgınlığı duyabiliyorum.

"Evet." Eli yavaşça sırtımda geziniyor. "İlgilenmem gereken aile işleri."

Yüzümü ona dönüyorum, eli göğsümün ortasında duruyor ve yüzümdeki kızgın ifadeyi siliyorum. *Onu içeri çek, Nix. Onu rahat ettir.* "Her şey yolunda mı?"

Gözleri yere eğiliyor ve eli gömleğimi sıkıca kavırıyor. "Her şey yolunda gitti. Babam pisliğin teki ama bunu herkes biliyor."

"Neden aramadın? Endişelendim." Bu bir yalan değil ve aile hikayesine inanmasam da, bundan nasıl sıyrılacağını görmek istiyorum.

"Dağlarda bir yeri var. Hiç çekmiyor. Birkaç kez denedim ama bağlanamadım." Eli göğsümden yukarı kayıyor ve boynumda dinleniyor. "Seni özledim."

Telefonuna ping atma kısmını ve onu kollarıma çekerken ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmadığım gerçeğini atlıyorum. "Ben de seni özledim." Eğilerek ağzımı onunkine bastırıyorum, tadının ve hissinin tadını çıkarıyorum.

Öpücüğü tatlı ve yumuşak, dili dudaklarımda hafifçe geziniyor. Benimki ise talepkâr ve öfkeyle karışık, alt dudağını o inleyene kadar ısırıyorum. Ellerimi yüzüne götürüp gözlerini görecektense kadar uzaklaştırıyorum. "Öylece ortadan kaybolamazsın. Hassan'ın onu ele geçirdiğini sanıyordum.

sen."

"Yapmadı," diye fısıldıyor gözünü bile kırpmadan.

Başparmaklarımın makyajlı yanaklarında gezinmesine izin vererek yüzünü inceliyorum. "En kötüsünü hayal etmiştim."

Elini benimkinin üzerine koyarak hareket etmemi engelliyor. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Nix. Bunu sana söylemiştim."

Parmaklarım teninde daha da derinleşiyor, tutuşum şiddetleniyor ve o irkilip çekilmeye çalışıyor. "Nedir bu?" Kalın kapatıcısının arasından morumsu bir çürük görüldüğünde soruyorum ve daha iyi görebilmek için yüzünü yana çeviriyorum.

"Bir şey yok," diyerek daha da sert bir şekilde göğsümü itmeye çalışıyor ama tutuşumu kıramıyor.

Eğiliyorum, gözlerimi şimdi çıplak ve morarmış olan noktaya getiriyorum. Dudaklarım onunkilere yakın, nefes alış veriş düzensiz ve panik içinde. "Sana ne oldu Kennedy?"

"Bir şeyin içine girdim."

Bakışlarım daralıyor ve sertleşiyor. "Bir şey mi?"

"Bir duvar. Bir duvara çarptım. Tamam mı?" Gözlerini kapatıyor, benden kaçıyor. "Bu bir duvardan *değil*."

"Öyle," diye karşı çıkıyor ve bir kez daha elimden kurtulmaya çalışıyor, gerçekten bırakıp ona biraz alan verdiğimde nefesi kesiliyor. "Önemli bir şey değil. Bazen sakar oluyorum..."

Daha fazla bir şey söyleyemeden kolunu tutup bacaklarının arkasından sarıyorum ve onu havaya kaldırıp omzumun üzerinden geçiriyorum. İnliyor ve vücudumdan aşağı kaymak için var gücüyle itiyor, ama ben sıkıca tutuyorum. "Konuşmamız gerek."

"*Lanet* olası bir duvardı," diye bağırıyor ve beni tekmelemeye çalışıyor ama bacakları vücudumdan çok uzakta ve yüzü kırımın yanında. "İndir beni, lanet olası."

Yatak odasına doğru ilerliyorum, öfkem taşıyor ve neredeyse kontrol edilemiyor. "Böyle bir şey olmayacak." "Bunu yapamazsın!"

Kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve yatağa doğru iki uzun adım atıyorum. "Seni zorlamam gerekse bile konuşacaksın."

Onu yatağa bıraktığımda "Çatlamayacağım," diye tıslıyor ve havada zıplıyor. Bacaklarını ve kollarını açıyor, kendini sabitliyor ve avcıymış gibi saldırmaya hazır.

"Çatlayacaksın," diye fısıldıyorum

dudaklarına. Her şeyi yanlış anlıyor.

O bir av. Ben

avcıyım.

Ve onu yiyip *bitireceğim*.

KENNEDY

"BABAN MIYDI?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Ne, kim vurdu bana? Hayır. Tanrım, hayır." "Kim yaptı o zaman? Başka biriyle mi görüşüyorsun?"

Beni bileklerimden yatağa yapıştırdı ve boynundaki bir damar uğursuz bir şekilde öne çıkıyor. Nix'in aklında bu mor göz yüzünden cinayet işlemek var. Onu görmeye gelmek için geçmesini beklemeliydim ama bekleyemedim. Dubai'den uçağım indikten sonra eve bile gitmedim. Doğruca buraya geldim.

"Hayır. Başka kimseyle görüşmüyorum."

Gözlerini kuşkuyla kısıyor. "Sana inanmak istiyorum."

"Hey, hangimizin evinde her zaman ciddi kıskançlık sorunları olan başka bir kadın var?"

"Sana söyledim, Coco'ya karşı bir ilgim yok."

"Ve ben sana inanıyorum," diye hatırlatıyorum ona. "O yüzden sana hiçbir neden vermediğim halde benden şüphe etme."

"Ne düşünmem gerekiyor? Bir haftalığına ortadan kayboluyorsun ve morarmış bir gözle geri dönüyorsun, benden saklayabileceğini mi sanıyorsun?"

"İkimiz de bir şeyler saklıyoruz, Nix."

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve beni öpüyor, vücudumdaki her sinir ucuna şefkat ve vahşet akıtıyor. Endişesini ve çaresizliğini hissediyorum. Ve bir suçluluk dalgası bana çarpıyor, çünkü bunu ona ben yaptım.

"Özür dilerim," diyorum kendimi öpücüğünden ayırarak. "Seni asla bilerek endişelendirmem."

Gözleri kapanıyor ve ellerini benimkilerin içine kaydırarak parmaklarımızı birbirine bağlıyor. "Bana bir şey vermezsen bunu yapmaya devam edemem Ken. Bana her şeyi vermek zorunda değilsin ama... *bir şeyler*."

Onu kaybetme düşüncesi nabzımı hızlandırıyor. Bunun olmasına izin veremem. Aramızdaki bu şey pervasızca oldu ve ona olan hislerim muhtemelen bir noktada beni kıcımdan ısıracak, ama Nix şu anda hayatımdaki en iyi şey. Uzun zamandır sahip olduğum en iyi şey. Bana yaşadığımı hissettiriyor. Bana meydan *okuyor*, beni heyecanlandırıyor ve beni hiç kimsenin görmediği bir şekilde *görüyor*.

"Çalışıyordum," diyorum usulca.

Gözleri açıldı ve benimkilere dikildi. "Yalnız mı çalışıyorsun?" "Hayır."

"Birlikte çalıştığın biri sana vurdu mu?"

"Hayır."

"Hassan için mi çalışıyordun?"

Bu soru karşısında gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Hayır." "Yaptığınız iş yasal mı?"

Yumuşakça iç çektim. Şu anda çok dezavantajlıyım. Sert, sıcak vücudu benimkine bastırıyor. Bununla ilgili her şey çok iyi hissettiriyor ve onu memnun etmek istiyorum. Dudaklarını köprücük kemiğime indiriyor ve öpüyor, dilinin ucunun hafif dokunuşu

Omurgamdan aşağıya doğru uyarılma ürpertisi. "Cevap ver bana," diye

fısıldıyor tenime karşı. "Evet."

"Başka bir yerin incindi mi?"

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Bir bacağımı onunkine doluyorum, kalçalarımı yukarı iterek ereksiyonuna yaslanıyorum. "Bırak beni, Nix. Sana dokunmak istiyorum."

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Bu gece dokunmayı ben yapacağım."

"Seni özledim."

"Öyle mi? Telefonun çalışmıyor muydu? Bana mesaj atabilirdin."

"Atamazdım."

Çenesi gerilir ve bakışları kararır. "Bana bu konuda yalan söyleme Kennedy. Aramızdaki bu şey gerçek mi?"

"Evet." Sesim duygusallaşıyor, çünkü emin olmamasından nefret ediyorum. "Ne kadar gerçek olduğunu hissedemiyor musun?"

"Bunun benim için ne kadar gerçek olduğunu hissediyorum."

"Eğer gerçekse, neden gerçekte kim olduğunu benimle değil de onunla paylaşıyorsun?" "Sanırım nedenini biliyorsun."

Ellerimi onunkilere bastırıyorum, o da geri iterek ellerimi yatağa bastırıyor. "Eğer gerçekse, bana güveneceksin," diyorum.

"Şu anda benim evimdesin. Geçen hafta gitmeden önce seninle burada yatmak üzereydim. Ofisim bu dairede, Tanrı aşkına. Kendimi çırlıçıplak hissediyorum." Sesi ham duygularla kırılıyor. "Daha ne istiyorsun?"

"Bana bir şey ver," diye fısıldıyorum, kalçalarımı tekrar onunkilere doğru iterek.

Vücudum onun için yanıyor. Sözleri fiziksel her şeyden daha sıcak ve ben daha fazlasını istiyorum.

"Ben herkesin sandığı gibi kötü bir adam değilim," diyor alçak bir ses tonuyla. Kaşlarını çatıyor ve dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Herkesin düşündüğü kadar kötü değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

Başını sallar. "Az önce sana en derin sırrımı söyledim. Detaylar önemli değil. Tıpkı senin işinin ayrıntılarının önemli olmadığı gibi. Ben yeterince biliyorum. Ve sen de benim hakkımda yeterince şey biliyorsun. İtibarım benim kefenim ve o olmadan hiçbir şeyim yok."

İfadesinde yumuşak bir kırılganlık seziyorum ama birkaç saniye içinde kontrolü geri geliyor. Ellerimi bırakıyor ve kendini yataktan yukarı itiyor, yatağın yanında duruyor ve bana bakıyor.

"Pantolonunu ve gömleğini çıkar," diyor, ses tonu net.

Neredeyse ona siktir olup gitmesini söyleyecek ve kibarca malları görmek isteyip istemediğini soracaktım. Kelimeler başka herhangi bir erkeğin alacağı içgüdüsel bir cevap. Ama onları boğazımda durduruyorum çünkü Nix'in bu emrine gerçekten itaat etmek *istiyorum*. Onu bir hafta boyunca güçsüz ve güvenliğim için endişeli bıraktım ve eğer kontrolü bu şekilde geri almak istiyorsa, buna varım.

Odanın bir köşesindeki deri koltuğa doğru yürüyor ve önünde durup sadece bana bakıyor. Ben de onun karanlık silüetine hayranlıkla bakıyorum. Sadece dışarıdan gelen New York ışıklarının parıltısı onu aydınlatıyor.

Yataktan kalkıp önünde durduğumda, gözlerinde dönen açlık yüzünden amım arzuyla sıkıştı. Gömleğimi çıkarıp yanımda yere bırakıyorum.

O da aynı şeyi yapıyor, tişörtünü başından çekip bir kenara fırlatıyor. Bakışlarım kot

pantolonunu zorlayan ereksiyonuna takılıyor.

Elini sikinin üzerine koyup kot pantolonunun üzerinden okşarken dudaklarında hafif bir gülümseme dans ediyor. Sonra oturuyor, bacaklarını açıyor, kollarını sandalyenin kollarına dayıyor ve gözlerini bana dikeyor.

Ayakkabılarımı tekmeleyip, pantolonumu indirip içinden çıkarken meme uçlarım sertleşiyor. Hayatımda hiç bu kadar çok sikilmek istememiştim.

Nix sandalyenin yanındaki masaya uzanıyor ve bir lambayı yakarak belirgin göğsünü ve kot pantolonunun içine doğru inen koyu renkli saçlarını daha iyi görmemi sağlıyor.

"Kucağımın üstünde," diyor.

Oraya yeterince hızlı gidemiyorum. Kalçalarının üzerine uzanıp çıplak kıkımı ona gösterirken nabzım hızla atıyor.

Bir tanga giyiyorum ve parmağını kıkımın çatlağını kaplayan dantelli kumaşın üzerinde gezdiriyor. Alçak sesle yaptığı uyarılma mırıltısı amımın tekrar sıkılmasına neden oluyor.

Avucunu kıkıma sürttüğünde yumuşak bir iç çekiyorum, dokunuşunun verdiği haz anında ve yoğun. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor alçak bir ses tonuyla. "Güzel, yumuşak bir dokunuş?"

İnliyorum ve istediğimi mırıldanıyorum ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bir elini saçlarıma doluyor ve geri çekiyor. Şaşkınlıktan nefesim kesiliyor. Kafa derimdeki karıncalanma hissi *acıtmalı* ama inanılmaz hissettiriyor.

"Bu senin de hoşuna gidiyor, değil mi? Senin gibi kötü kızlar cezalandırılmaktan hoşlanır."

Sonra tangamın kemerini çekiyor ve kumaş ıslak amıma ve çıplak kıkıma batıyor. "Oh, Tanrım." İnliyorum ve sessizce daha fazlasını diliyorum.

Nix bana daha fazlasını vermiyor. Bunun yerine, tangamın kemerini kıkımdan kalçalarıma doğru kaydırıyor. Acı çektirecek kadar yavaş hareket ederek tamamen çıkarıyor. Sonra elini kıkımın üzerinde gezdiriyor, hâlâ saçlarıma çekiyor.

Başıma geleceklerin farkındalığıyla tenim karıncalanıyor. Daha önce şaplak atmaktan hiç tahrik olmamıştım ama şimdi oluyorum.

Elini kıkımda gezdiriyor, bir parmağı kaygan amıma giriyor. Kalçalarıma ileri geri itiyorum, dudaklarım sessiz bir zevkle ayrılıyor. Bir parmak daha ekliyor ve ben memnuniyetle inliyorum. Her lezzetli yavaş, kasıtlı hareket beni bir sonraki için acıktırıyor.

Parmaklarını çıkarıp ağzıma soktuğunda ve emmemi emrettiğinde, bir porno yıldızının aletini emmesi gibi emmeye başlıyorum. Vücudum ona teslim olmak için can atıyor.

"Güzel," diyor alçak bir ses tonuyla, parmağını ağzımdan çekip... Oh.

Sikeyim.

Hiçbir erkeğin dokunmadığı tek deliğin kenarını izliyor. Soran her erkeğe oraya girmelerinin mümkün olmadığını söyledim ama Nix'e söyledim...

"Evet. *Lanet* olsun."

Onaylayan bir mırıltıyla ıslak parmağını içime kaydırıyor ve ben inliyorum. Vücudum dirençle bilinçsizce kasılıyor, ama yavaşça ilerliyor ve birkaç saniye sonra rahatlıyorum.

Tam kendimi kaptırmıştım ki kıkımda sert bir şaplak hissettim. Şaşkınlıkla sarsıldım, tenim acıyordu.

Bir sonraki tokat gerçekten iyi hissettiriyor. Bu kadar hoşuma gittiğine inanamıyorum.

Parmağı ve kıkıma attığı sert şaplaklar arasında bir mutluluk seli içinde kayboluyorum.

İnliyorum ve daha fazlası için yalvarıyorum.

Hiçbir şey için yalvarmadım. Ama Nix daha önce birlikte olduğum hiçbir erkeğe benzemiyor.

Kucağında kıvrılırken, zonklayan amımı bacağına, sandalyesine sürtmek için çaresizce çırpındığımda,

Beni yerinde tutarak tatlı ıstırabımı uzatıyor. "Ben istediğim zaman boşalacaksın," diyor. "Anladın mı?"

"Evet." Cevabım bir inilti olarak çıkıyor ve kendi sesim olduğunu bile zar zor fark ediyorum.

Nix bana şaplak attığı elini kalçalarımın arasına kaydırduğunda kış yanaklarım sıcacıktı. Parmak uçları kaygan klitorisimin üzerinde dolanır dolanmaz boşalıyorum. Diğer parmağı hâlâ kıcımda ve beni daha önce hiç yaşamadığım bir orgazma götürüyor. O kadar zor ki, sonunda Nix'in kucağında gevşediğimde gözlerim yaşıyor.

Bir ayağımı yere koyuyorum ve tek kelime etmeden kalkmama yardım ediyor ve sonra kendisi ayağa kalkıyor. Ereksiyonunun belirgin hatları ona olan açlığımı bir kez daha uyandırıyor. Ona baştan çıkarıcı bir gülümseme veriyorum ve beni belimden kavırıyor, beni kral yatağına taşıyıp üzerine atarken yüzünde vahşi bir ifade var.

Kot pantolonunu çözüp boxer külotuyla birlikte yere bırakmasını izlerken nefes nefese sırtüstü yatıyorum. Bacaklarımın arasına tırmanmadan önce uzun, kalın sikine hayranlıkla bakmak için sadece bir saniyem oluyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. "Bacaklarını benim için iyice aç."

Derin bir hamleyle içime giriyor ve tamamen içime gömüldüğünü hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Nix derinden inliyor, geri çekiliyor ve ikinci kez aynı kabalıkla bana veriyor.

Hayatımın en ateşli, en sert sevişmesini yaşarken beni şaşırtarak dudaklarını dudaklarıma indiriyor ve şefkatle öpüyor. Ellerimi yanaklarına koyuyorum ve yüzünü kendime yakın tutuyorum. Onu sadece hissetmek değil, tadına bakmak ve çıkardığı her tatmin sesini duymak istiyorum.

Bir elini dizlerimden birinin arkasına geçiriyor ve bacağımı geriye iterek ona daha derin bir erişim sağlıyor. Seksin kendisinden mi yoksa onun zevk homurtuları ve inlemelerinden mi bilmiyorum ama tekrar boşalmaya başlıyorum. Belki de her şey yüzündendir. Daha önce hiç bu kadar sınırsız seks yapmamıştım.

İçimdeki zevkin her zerresini sağıp sağmaz beni ters çeviriyor ve arkamdan sikiyor. Her itişinde, onun sert hayal kırıklığını ve bana duyduğu saygıyı aynı anda hissediyorum. Hem bana kızgın hem de iyi olduğum için rahatlamış.

Beni bir kez daha sırtüstü çevirerek tekrar içime giriyor, ayak bileklerim omuzlarında, o içime girerken. Dişlerini nazikçe baldırıma batırırken başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor, bu hisler beni bir kez daha boşaltıyor.

Nix arkamda, kendini taşaklarının derinliklerine gömüyor ve içeri girerken uzun ve yüksek sesle inliyor.

Be

n. Sırt üstü yuvarlanır ve ön kolunu alnına atar, zor nefes alır. "Beni öldürebilirsin Kennedy," diyor.

"Eğer yaparsam mutlu ölürsün."

Birkaç kahkaha sesi çıkarıyor. "Çok mutluyum."

"Ben de." Yanına sokuluyorum ve o da alnımdan öpüyor. "Bir hafta izin almalıyım daha sık."

"Bunu tavsiye etmem."

"Şaka yapıyorum." Üstteki bacağımı onun iki bacağına doladım. "Hey, bir anlaşma yapabilir miyiz?" "Sadece senin kıcını da içeriyorsa."

Bir dirseğimin üzerine yaslanıyorum ve kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Ben ciddiylim. Telefonuma ping atmayacağına ya da herhangi bir şekilde beni takip etmeyeceğine söz verersen, çalışırken seninle iletişim halinde kalacağım."

Düşünürken kaşlarını indiriyor ve ben Dubai'deyken beni takip etmeye çalıştığından emin

oluyorum. "Tamam," diyor sonunda.

"Tamam. Güzel."

"Ve başka bir anlaşma daha yapmamız gerekiyor." Koyu renk gözleri dikkatle bana sabitlenmiş. Parmak uçlarımı göğsündeki kas çizgilerinin üzerinde gezdiriyorum. "Neymiş o?"

"Başın beladaysa ve yardımına ihtiyacın varsa, bana geleceksin. Bana güveneceksin." Yavaşça başımı salladım. "Güveniyorum. Ve güveneceğim."

Beni usulca öpüyor. "Bu gece kal."

"Kalacağım. Ama duş almam lazım." "Sana katılacağım."

Gülümsüyorum, uzun zamandır olmadığım kadar memnun hissediyorum. Başka bir Greenlight ajanına aşık olmak daha kolay olurdu. Zaten doğuştan güven duyduğum birine. Ama kendimi Nix'e açmak ve onun bana karşı olan hislerinden emin olmak çok daha iyi.

Benimle birlikte olarak kaybedeceği çok şey var ama işte buradayız. Yine de beni istiyor. Olduğum gibi istenmek iyi hissettiriyor. Ben onun için kirli bir sır ya da bir amaç değilim.

Kendimi bu şekilde tehlikeye atarak çok risk alıyorum ama başka seçeneğim yok. Ben düştüm ve o beni yakaladı. Umarım sahip olduklarımız, işler sarpa sardığında onun için tutunmaya değer olur... çünkü bu *olacak*.

PHOENIX

KENNEDY nihayet yataktan kalkıp giyindikten sonra eğilip beni öpüyor. "Gitmem gerek. Seni sonra ararım." Gözleri benimkileri arıyor, onayımı bekliyor.

Onu üstüme çekiyorum, gitmeden önce ağzına daha fazla ihtiyaç duyuyor ve istiyorum. Parmaklarımı saçlarına dolayarak dilimi tatlı dudaklarının arasına daldırıyorum ve pişmanlık duymadan alıyorum. Minik elleri göğsüme bastırıyor, tırnakları lezzetli ısırıklarıyla sistemimde bir dalgalanmaya neden oluyor.

"Nix," diye inliyor ve beni itmeye başlıyor. "Geç kaldım," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı.

Saçlarını sıkıca kavıyorum ve yüzünü bütünüyle görebileceğim kadar geriye çekiyorum. "Saat daha dokuz, Ken. Biraz daha kal." Bakışlarım göğsüme bastırırken V yakalı kazağından taşan göğüs dekoltesine kayıyor.

"Yapamam."

Onu serbest bırakarak memnuniyetsizliğimi dile getirdim. "Bu saatte kim iş yapar ki?"

Kendini toparlıyor, muhteşem göğüslerini düzeltiyor ama olan olmuş. "Dünyanın çoğu şu anda çalışıyor," diyor, ellerini saçlarında gezdiriyor ve gözleri sabah odunuma odaklandığında yaptığım dağınıklığı düzeltiyor.

Kendimi oturur pozisyona getirip sırtımı yatak başlığına yaslıyorum ve çarşafın düşmesine izin veriyorum. "Dünya kaçırdığı zevkin farkında değil."

"Yine de burada kalıp sikini yalamaktan daha çok istediğim bir şey yok..." Duraksıyor, bana ne yaptığını çok iyi bildiği için dudaklarını alaycı bir tavırla yalıyor. "Bir haftadır eve gitmedim ve bazı işleri halletmem gerekiyor."

Bir elimi sertleşmiş sikimin etrafına sarıyorum, ona bakarken kendimi yavaşça okşuyorum. "Cehennem gibi bir sikişi kaçıracaksın, Ken."

Gözleri kararıyor ve dili üst dudağında geziniyor. "Nix," diye fısıldıyor boğuk bir sesle. "Adil oynamıyorsun."

Daha sert pompalarken, sikimi sıkarken ve inlerken yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Yirmi dakika geç kalabilirsin. Değil mi?"

Gözlerini sikime dikmiş, akılsızca göğüs dekoltesini okşuyor. "Yirmi tane yapabilirim." Sesi yumuşak ama istek dolu.

Kıyafetlerini çıkarıp bir yığın halinde katlıyor ve üzerime çıkmadan önce yatağın yanına yerleştiriyor. Kolumu sırtına dolayarak göğüslerini yüzüme doğru çekiyorum ve zaten büzülmüş olan meme ucunu dudaklarımın arasına alıp dilimi yavaşça ucunda gezdiriyorum. Elim aramıza dalıyor ve iki parmağımı ıslaklığının içinden geçirirken klitorisini sıyrıyor. "Her zaman çok istekli ve ıslak," diye mırıldanıyorum tenine karşı. Parmaklarımı içine doğru ittiğimde, avuç içim hassas çıkıntısına sürtünürken ve bana karşı sallanmasını sağlamak için doğru miktarda sürtünme yaratırken takdirini inliyor.

"Becer beni, Nix," diyor, amı parmaklarımın etrafında sıkıca kenetleniyor. "Seni tekrar içimde görmek için yanıp tutuşuyorum."

Ama sikimi ona sokmak yerine daha sert emiyorum ve kollarımda titreyip orgazmın eşiğine gelene kadar parmaklarımla onu daha yoğun bir şekilde beceriyorum.

Bana karşı kıvranıyor. O kadar yüksek sesle inliyor ki eminim camlarım tıkırdıyor ve yalvarıyor. "Sikine ihtiyacım var," diye yalvarıyor, tırnaklarını omzuma geçiriyor.

Ön sevişme bitmiş ve aletime karşı kıvranma şekliyle kendimin sınırında, parmaklarımı çıkarıyorum ve hızla sert, zonklayan horozumla değiştiriyorum. Onu içeri kaydırduğımda, vücudum boyunca bir zevk sarsıntısı akıyor ve ben hala duruyorum. Bu kız ismimi inleterek ve amcığıyla sikimi sıkarak beni patlamaya hazır hale getiriyor.

Ama hareketi kontrol etmeme izin vermek yerine, bana karşı sallanmaya başladı. Önce yavaşça, sonra hızlanıyor. Ağzımı göğüslerine dayıyorum, sanki hayatım hayatta kalmak için onlara bağılmış gibi aralarında hareket ediyorum. Onun içinde kaybolmuştum. Kadifemsi iç kısımlarıyla okşayarak sikimin etrafına sarılmış amının hissinde kayboldum.

Amı kenetlendiğinde kolum sıkılıyor, sırtı geriye doğru eğiliyor ve hareketsiz kalıyor. Orgazmının içinde bir dalga gibi yükseldiğini hissediyorum ve kalçalarımı yukarı doğru iterek ikimizi de uçurumun kenarına getiriyorum. O kadar büyük bir güçle boşalırken tek bir ses bile çıkmıyor ki sanki odadaki hava bile bir vakum gibi emiliyor.

İkimiz de sabahın erken saatlerindeki seks sersemliğini üzerimizden attığımızda, ilk başta birbirimizden ayrılmıyoruz. O bana bakıyor, ben ona bakıyorum, ikimiz de buraya nasıl geldiğimizi merak ediyoruz. Bunu onun gözlerinde görebiliyorum. Buraya nasıl geldiğimi biliyorum. Sikim beni yoldan çıkardı, muhtemelen istememem gereken birini istememe neden oldu. Kennedy'yi bu kadar kolay yatağa atacak kadar tanıımıyordum ama bazen düşüncelerim pencereden dışarı fırlıyordu.

"Seni daha sonra kulüpte göreceğim miyim?" diye soruyor ve yatağın ucuna, kıyafetlerinin olduğu yere doğru sürünüyor.

Kıçıcı havadayken, bana az önce sahip olduğum her şeyin görüntüsünü verirken, hemen daha fazlasını istiyorum. "Orada olacağım," diyorum ona çünkü, *lanet olsun...* Ona doymamıştım.

Sırtı bana dönük giyiniyor, benim yanımda aniden utanıyor. "Seni sonra ararım," diyor omzunun üzerinden, sütyenini arkasına asıyor ve onu izlediğimi fark edince bana gülümsüyor.

Neredeyse suratımı yumruklamak istiyorum. Beni bu şekilde kontrol etmesine izin veremem. Memeler ve kıç hayatın her şeyi değildir. Oldukça önemliler ama aletimle yönlendirilmeyi reddediyorum. "Belki cevap veririm." Ben bile şaşıyorum ama Kennedy bana dönüp V yakalı kazağını kafasına geçiriyor ve kaşlarını çatıyor.

"Bu oyunu iki kişi oynayabilir, Nix."

"Kapa çeneni, Ken." Sırıtiyorum ve parmaklarımla ona işaret ediyorum. "Kıçını buraya getir ve bana veda öpücüğü ver."

Bana doğru ilerliyor ve öne doğru eğiliyor, ellerini göğsüme dayıyor ve dudakları dudaklarıma bir santim yaklaşıyor. "Amımı beğendin mi, Nix?" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, beni de Hassan'a yaptığı gibi taşaklarımdan tutup kendine çektiğini düşünüyor.

Müstehcen kelimeyi kullanması karşısında sikim takdirle seğiriyor ve söz konusu o olduğunda bastırılamaz gibi görünen susuzluğum on katına çıkıyor. Elim boynunun arkasına dolayarak onu yerine kilitliyorum. "Kukunu seviyorum Kennedy, ama sen benimkini daha çok seviyorsun." Gözlerini kısarken dudağını ısıriyorum. "Parmaklarımı ve dilimi de seviyorsun." Alt dudağını tekrar kısıriyorum, bu sefer dilimi o noktanın üzerinde gezdirmeden önce biraz daha sert. "Şimdi git ve sana tekrar şaplak atmak zorunda kalmadan önce iyi bir kız ol."

Gözleri kararmadan önce öfkeyle parlıyor. "Belki de dayak yemek istiyordumdur," diyor, az önce ondan kopardığım gücü geri almaya çalışıyor.

Parmaklarım sıkılaşıyor ve ağzı açık kalıyor. "Bir dahaki sefere bu kadar güzel olmayacak, küçük kız." Hemen cevap vermeyince, ağzımı onunkine bastırma ve tatlılığını bir kez tatma fırsatını

değerlendiriyorum

Gitmeden önce biraz daha.

Birbirimizin ağzının içinde inlerken dili kıvrılıyor, neredeyse dilimi alt etmeye çalışıyor. Bu oynadığımız tehlikeli bir oyun ve ikimiz de bunun farkındayız. Belki de bu, birbirimize karşı hissettiğimiz karasevdanın ve ihtiyacın bir parçasıdır. Öfke, belirsizlik, güvensizlik ama kesinlikle cazibe ile besleniyor. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak başını çeviriyorum, onu öne doğru çekiyorum ve öpüşmeyi derinleştiriyorum. Onu bıraktığımda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Dilini arı sokmuş dudaklarında gezdiriyor ve kendini düzelterek benden uzaklaşıyor. "Siktir," diye tıslıyor ne kadar uzun süredir birlikte olduğumuzu fark ettiğinde.

"Otuz dakika geç kaldım. Kız kardeşim kafamı koparacak."

"Ona bir porno yıldızı gibi becerildiğini söyle." Başımı eğdim ve sııttım. "Eminim anlayacaktır."

Gözlerini deviriyor. "Sen hala bir pisliksin, Nix."

"Biliyorum," diyorum ona ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, üstünlüğün onda olmadığını bilerek. Kapıdan çıkıp giderken "Barış" diye bağırıyor. Yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemiyorum.

Yatak başlığından aşağı kayıyorum ve çarşafplarımın içine kıvrılıyorum. Uyanık ve akli başında olmak için çok erken. Kennedy'ye olan ihtiyacım karşılandığına göre diğer her şey bekleyebilir.

ALTI SAAT SONRA, evin en sevdiğim odası olan mutfakta oturmuş, ertelediğim telefon görüşmelerini yapıyordum. Coco içeri girdiğinde evrak işleri adanın her tarafına yayılmıştı ve dizlerime kadar anlaşmalara ve planlara batmıştım.

Sharon Stone'un karakterinden esinlenen bir başka kıyafetle mutfığa girdiğinde gülümseyerek "Çok gurur duyacaksın," diye yüksek sesle şarkı söylüyor ama bu seferki daha az 007-ish.

İnleme isteğime karşı koyuyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Ah, öyle mi?" Her nasılsa, tamamen saçmalık olan neşeli ve heyecanlı bir ses tonu çıkarıyorum. Öne doğru eğilip dirseğimi tezgâha dayayarak çenemi avucuma dayıyorum. "Ne oldu?"

Çantasını tezgâhın üzerine fırlatıyor ve sadece dizüstü bilgisayarının sert mermere çarpması olduğunu tahmin edebileceğim bir ses çıkarıyor ve ellerini birbirine sürtüyor. "Dün gece Connor'la buluşmadan önce yeni bir şey denedim."

Oh, lanet olsun. Bu hiç iyi olmayacak. "Ne yaptın sen?" Dişlerimi sıkarak soruyorum çünkü dişlerimi birbirine çarpmazsam, öfkeyle ona bağırabilirim.

"Sakin ol, babacık." Gülüyor, karşımdaki tabureye kayıyor ve saçlarını omuzlarına atıyor. "Sonunda biraz çalıştım."

Kafam geriye doğru sarsıldı. Coco bu kelimenin gerçekte ne anlama geldiğini bile bilmiyor.

"Çalışmak mı?" "Evet," diyor hızlıca ve art arda üç kez el çırpıyor. "Bir arkadaşşıma söylüyordum..."

Söyleyeceği şeyin, yumruğumu sert bir cisme geçirme ya da ellerimi birinin boynuna dolama isteği uyandıracağını zaten biliyorum. Ama sinirlenmek yerine arkama yaslanıyorum ve sinirlenmeden önce söyleyeceklerini dinliyorum.

"Ona yeni beceriler edindiğimi söyledim. Etkilendi ve beni işe almakla ilgilendi. Dün gece eski erkek arkadaşı Edward'dan intikam almaya karar verdik -bu arada o bir pislik- ve banka hesabını boşalttık. Ben yaptım, Nix. Bana aldığın o süslü küçük dizüstü bilgisayarını kullandım ve gerçekten bir banka hesabını hackledim. Gurur duymuyor musun?"

Gururla gülümsüyor, şu anda beni saran öfkeden tamamen habersiz. Öne doğru eğilerek adanın kenarlarına tutunuyorum ve vücudumu yüzeyin üzerinden ona doğru fırlatıp pişman olacağımı

bildiğim bir Şey yapmaktan kendimi alıkoyuyorum. "Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsiniz?" Sesim ilk başta derin ve kontrollüydü. "Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum Coco. Sana ne oldu da

bu kadar aptal olmak için?" Şimdi patlamak üzereyim. Sesim sert ve tonum hiç de hoş değil.

Ağzı açık kalıp gözleri büyüdüğünde sözlerim onu şok ediyor. "Ama ben-"

"Konuşma lan. Orada otur ve bir kez olsun dinle, lanet olası. Yeteneklerimi asla intikam için kullanmam. Birinden öç almak için asla bir arkadaşşıma iyilik yapmadım. Bu aptalca ve dikkatsizce. Temel bilgileri biliyor olman benim dünyamda işlerin nasıl yürüdüğünü anladığın anlamına gelmez. Her zaman düşüncesiz olduğunu düşünmüştüm ama bu kadar pervasız olduğunu hiç düşünmemiştim." Sandalyeden kalktım, adanın etrafından o kadar hızlı geldim ki içgüdüsel olarak vücudunu geriye doğru sarsmasına neden oldum. Elimi koluna dolayarak onu tabureden çekiyorum. "Bu saçmalıklarla ikimizi de tutuklatacaksın."

Bana bakarken gözlerinde yaşlar birikti. "Asla kötü bir şey yapmak istemedim, Nix. Asla." Başını ileri geri sallıyor ama elim sıkılaşıyor ve donup kalıyor.

O kadar öfke doluyum ki her cümlesinde boynumdaki damarların çıktığını hissedebiliyorum, karşımda olduğu her an tansiyonum yükseliyor. "İşimi nasıl yürüttüğümü biliyorsun. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun süredir etrafımdasın. Bir sistem var. Uyulması gereken kurallar vardır. Sen işi alıp kişiselleştirdin Coco. Seni dünyama almamın lanet bir hata olduğunu biliyordum." Coco'ya hiç bu kadar kızmamıştım ve tüm o ergen saçmalıklarına rağmen ona hiç sesimi yükseltmemiştim. Bu kadar düşmanlıkla dolu bu anda kendime güvenemiyorum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken geri çekiliyor ve hareketlerimi kontrol edemeyeceğim korkusuyla onu serbest bırakıyorum. Kendini korumak için kollarını göğsüne doluyor. "Yakalanmayacağım. Bana gösterdiğin gibi dikkatliydim. Yemin ederim dikkatsiz değildim."

Ellerimi saçlarımda gezdirerek ve kendime küfrederek yürümeye başladım. "Lanet olsun. Dikkatli olmak için yeterince bilgin yok. Yemin ederim Coco, yakalanırsan sana yardım edemem."

"Biliyorum," diyor burnunu çekerek. "Ama yapmayacağım." Sesi belirsizlikle dalgalanıyor ve gözlerini yere indiriyor. "Bunu bir daha asla yapmayacağım, Nix. Söz veriyorum."

"Lanet olsun haklısın, yapmayacaksın." Ona doğru dönüyorum ama mesafemi koruyorum. "İşimiz bitti. Artık seni asistanım olarak bile alamam. İşaretlenmişsin ve kaçınmak için çok uğraştığım öfkeyi üzerime çekebilirsin."

Hıçkırıklara boğuluyor, bana bakarken sözlerimin etkisi onu bir bıçak gibi kesiyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Çok, çok üzgünüm." Çantasını kaptığı gibi kapıya doğru yöneliyor, ben ise mutfağın ortasında dikilmiş top gibi patlamaya hazır bekliyorum. Gitmeden önce arkasını dönüyor ve usulca gülümsüyor. Gözyaşlarını parmaklarının tersiyle siliyor. "Sen olmasaydın hayatta olamazdım. Lütfen seni asla incitmek istemediğimi bil. Seni seviyorum, Nix."

"Ben de seni seviyorum Coco," diyorum, daha fazla bir şey söyleyecek kadar kendime güvenemiyorum. Ona hızlıca başımı sallayıp yola koyulmasını işaret ettiğimde, başımı sallayıp kapıyı arkasından sessizce kapatıyor.

Ona kızgınım ama daha çok kendime kızgınım. Buna hazır olmadığını biliyordum. Hollywood'un ışıltısına ve suç dünyasının cazibesine kendini o kadar kaptırmıştı ki bunun ne kadar boktan bir şey olduğunu anlayamadı. Anladığından emin olmak ve onu bu hayata, benim hayatıma girmekten vazgeçirmek benim görevimdi ama başaramadım. İlgisini kaybedeceğini ve sonunda üniversiteye gideceğini düşünmüştüm ama aptalın tekiydim ve umarım hayatlarımızı sonsuza dek değiştirecek bir şey yapmazdı.

Artık ne işime konsantre olabiliyorum ne de başkalarının yanında kendime güvenebiliyorum, tenis ayakkabılarımı kaptığım gibi tutuklanmadan birinin suratına defalarca yumruk atabileceğim tek yere, spor salonuna gidiyorum. Bu gece kulübe gidip Kennedy'yi görmeden önce, onun

davranışlarından dolayı hissettiğim bastırılmış enerjiyi ve hayal kırıklığını hafifletmek için bir antrenmana, iyi bir dayaa ğa ihtiyacım var. İhtiyacım olan son şey, hayatımdaki başka bir kadına yarı sarhoş bir şekilde saldırmak.

Coco'nun gözyaşları ve yüzündeki korku gözümün önünden geçerken vicdan azabı içimi kaplıyor.

Sakinleştiiğimde ve işler yoluna girdiğinde, onunla işleri yoluna koyacağım.

Ona elimi sürmeye hakkım yoktu. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama aynı zamanda hiç kimsenin hayatımı bu kadar derinden etkileyecek şekilde dünyama girmesine de izin vermemiştim. Coco benim küçük kız kardeşim, belki de çocuğum gibiydi ve onu her şeyimle seviyorum.

Kontrollü hayatım artık resmen boktan bir hale geldi.

KENNEDY

Bir süredir babamı erteliyordum ve bıraktığı son sesli mesajdaki ses tonundan onu geri aramak zorunda kalacağımı anlayabiliyorum.

"Seni araması için birini göndermeden önce aramama cevap vermen için yirmi dört saatin var," diyor kırpılmış bir tonda. "Mesaj değil. Sesini duymak istiyorum."

Sanırım benim için endişeleniyor. Bu biraz ironik. Ben çocukken, onun gizli ailesi olduğumuz için annem ihtiyaç duyduğunda çoğu zaman ondan yardım alamazdı. Ve şimdi bir yetişkin olduğum için beni takip etmek mi istiyor?

Greenlight ofisinde bir toplantım olduğu için Beans to an End'e girmek üzereydim ama bunun yerine kafenin dışındaki bir banka oturdum ve onu geri aramak için telefonumun ekranındaki düğmeye bastım.

"Kennedy," diyor, sadece bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor. Sesindeki rahatlama beni yumuşatıyor. "Merhaba baba."

"Neden beni ya da anneni geri aramadın? Senin için endişeleniyorduk." "İş için seyahat ediyordum."

Bir süre durakladıktan sonra, "Nereye gidiyorsun?" diye sorar.

"Patronum işimiz hakkında konuşmamdan hoşlanmıyor." "Bunu duymak hoşuma gitmedi."

Hafifçe gülüyorum. "Merak etme baba. Her şey yolunda. Sadece meşguldüm." "Annen ve ben seni görmeye gelmek istiyoruz."

"Oh, iyi bir zaman değil."

"Hiçbir zaman iyi bir zaman değildir," diyor kısaca. "Oda arkadaşın Kennedy ile hiç tanışmadık bile." "Bu neden bu kadar önemli? Ben yirmi üç yaşındayım."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Bizi hayatından dışlamak için gösterdiğin çabalardan yalnızca biri olmasaydı, bu büyük bir mesele olmazdı."

"Seni dışlamak mı?" Kaşlarımı şaşkınlıkla birleştiriyorum.

"Sırlarla ve kaçamaklarla dolusun ve açıkçası artık bıktım. Annen ve ben sana neler olduğunu bilmek istiyoruz."

Acı acı gülüyorum. "Sırları ve kaçamakları en iyisinden öğrendim baba." "Pardon?"

"Beni duydun."

Bir iç çekiş daha. "Ne zamandan beri bana bu şekilde saygısızlık ediyorsun?"

"Bana atacağın her hurdayı kabul etmek *zorunda* olmadığımı anladığımdan beri." "Kırıntılar mı?" Alaycı ses tonu gözlerimi devirmeme neden oluyor. "Senin için her zaman elimden geleni yaptım, Kennedy."

Bunu biliyorsun."

"Hayır, aslında bilmiyorum. Kim olduğumdan utanarak büyüdüğümü biliyorum. Birinin gerçeği öğreneceğinden ve bunun seni inciteceğinden endişelendim."

"Bu çok fazla insanın canını yakabilirdi," diyor yorgun bir şekilde.

"Evet, olurdu. Ama hepsi *senin* kötü seçimlerin yüzünden."

"Şimdi bunu yapmanın ne anlamı var? Dört çocuğum var ve hepinizi eşit derecede seviyorum. Sizin için endişelendiğim için arıyorum. Neden her şeyi bu şekilde yüzüme vuruyorsunuz?"

Boğazımda bir yumru yanıyor ve onu yutuyorum. "Sana asla hoşuna gitmeyecek bir şey söyleyemem. Bunu anlıyor musun? Bunun nasıl bir his olduğunu anlıyor musun? Ergenlik draması ya da tatillerde yanında olmamanla ilgili şikayetler yok mu? Sana gerçekten nasıl hissettiğimi söylememe izin yoktu. Hepsini içimde tutmak, gülümsemek ve senden alabildiğim azıcık zamanı kullanmak zorundaydım. Oh, ve eğer birlikte vakit geçiriyorsak ya seninle evimde saklanmak ya da gerçekten babam değilmişsin gibi davranmak zorundaydım."

"Senden hiç utanmadım."

"Ama *öyleydin*," diyorum, sesim titreyerek. "Hepimizden utanıyordun. Yakalanmamış olsaydın gerçeği asla kabul etmezdin."

"Olmayabilir de" demeden önce uzun bir duraksama oldu. Bilmiyorum. Hiçbir zaman mükemmel bir adam olduğumu iddia etmedim, Kennedy."

"*Mükemmel* ile yaptığın şey arasında çok büyük bir fark var. Annemi ya da Reagan ve Abby'nin annesini asla gerçekten sevmedin çünkü sevseydin onlara bunu yapamazdın. Sevdiğin birini korumak için her şeyi yapardın, hile yapmaz ve onlarca yıl süren bir yalanı yaşamazdın."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu bu kadar uzun süre içinde tuttuğun için üzgünüm."

Nefes verirken omuzlarım düşüyor ve sıraya yaslanıyorum. "Sana bu kadar sert davranmak istememiştim, sadece... beni ketum olmakla suçlaman sinirime dokundu sanırım."

"Bunu anlayabiliyorum."

"Her şeyin yolunda olduğu konusunda sana yalan söylemem baba. New York'ta yaşayan yirmili yaşlarında biriyim ve ailemi aramak aklımın ucundan bile geçmiyor."

"Orayı seviyor musun?" "Seviyorum."

"Bayılıyorum."

"Görüşüğün biri var mı?"

Nix'i yatakta, saçları dağınık ve gözleri yaramazlıkla parlarken hayal ettiğimde gülümsüyorum. Yaramazlık derken, henüz denemediği yaratıcı ve akıllara durgunluk veren bir pozisyonda beni becerme arzusundan bahsediyorum.

"Öyle sayılırım," diyorum.

"Bu harika. Ve Kennedy, annen ve ben ne olursa olsun seni desteklediğimizi bilmeni istiyoruz. O ya da bu her kimse, sadece senin mutlu olmanı istiyoruz."

"O mu? Neden bahsediyorsun baba?"

"Demek istediğim, eğer eşcinselsen-"

"Değilim." Varsayımına ve *bu* ses tonuyla çok *iyi anlaştığıma* gülüyorum. "Yani, öyle olsaydım söyledim. Ama hayır, kesinlikle bir erkekle görüşüyorum."

Aslında yatakta *iki* erkeğe yetecek kadar aleti ve dayanıklılığı olan bir adam, ama bu kısmı atlıyorum.

"Tamam." Gergin bir şekilde gülüyor. "Oda arkadaşınla tanışmamızı istemediğin için belki de-" diye düşündük.

"Hayır." Olivia ve ben bu konuşmaya daha sonra *çok* güleceğiz ama şimdilik ofise gitmem gerekiyor. "Hey, şimdi ofisime gitmem gerekiyor, ama eğer annem ve sen yakında ziyarete gelmek isterseniz, benim... şey... erkek arkadaşım ve oda arkadaşım ile tanışabilirsiniz."

Az önce Nix'e erkek arkadaşım dedim. Bu garipti. Herhangi birinin *erkek arkadaşı* olmak için

biraz gergin. "Çok isteriz. Birkaç randevu için sonra mesaj atarız."

"Tamam."

"Ve eğer istersen ben oradayken biraz daha konuşabiliriz."

"Çok isterim. Teşekkürler baba."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Anneme onu da sevdiğimi söyle."

Telefonu kapattık ve ben de telefonumu çantama koydum. Birkaç saniye bankta oturup yanımdan geçen insanları izliyorum, herkes kendi düşüncesine dalmış.

Babama olan kızgınlığımı az önce söylediğime inanamıyorum. Bu sözleri daha önce hiç kimseye yüksek sesle söylememiştim. İyi hissettirdi.

Kalkıp Beans to an End'e girdiğimde kendimi daha hafif hissediyorum. Bir kahve alıp Greenlight ofisine gidiyorum, hâlâ kafamda konuşmayı tekrar ediyorum.

İçeri girdiğimde ofis sessizdi. Masalarında oturmuş çalışan birkaç temsilci var ve birçoğu ofis alanımızın ortasındaki cam duvarlı konferans odasında toplantı halinde.

Belki rapor yazmaya odaklanabilir ve hepsini yetiştirebilirim. Dubai gezisi raporumu hâlâ bitiremedim.

Masasının önünden geçerken Rae'ye "Selam," diyorum.

"Ne var ne yok?" "Pek bir şey yok." Omuz silkiyor.

"Gözün nasıl?"

Makyajla kaplı siyah gözümü okşuyorum. "Pek acımıyor."

"Phoenix'e bir haftalık yokluğun hakkında ne söyledin?"

"Ailemi ziyaret ettiğimi."

Bana şüpheci bir bakış attı. "Satın aldı mı?"

"Hiç sanmıyorum."

"Onunla ilgili iyi haberlerim var." Masasından aldığı bir kâğıdı bana uzattı.

Nix'in arkadaşı Coco'nun sabıka fotoğrafını gördüğümde dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. Fotoğrafta şişmiş gözlerinin altında koyu bir göz makyajı var ve ağladığı belli oluyor. Gerçek adıyla, Caroline Dunning olarak kaydedilmiş.

Kayıt bilgilerini tarıyorum ve kalbim sıkışıyor. Hırsızlıktan tutuklanmış. Acaba Nix biliyor mu? Ama daha kötüsü... Acaba sırada o mu var?

"Onunla ilgili iyi haberlerim var derken ne demek istedin?" Rae'ye sordum.

"Onun çırağı."

Alay ediyorum. "Ben o kadar ileri gitmezdim. Daha çok onun

hevesli çırağı gibi." "Eh, şimdi elimizde bir koz var."

Aklıma geldikçe başımı sallıyorum. Gerçekten ellerinde koz var. Nix Coco'yu önemsiyor ve bu dünyada onun önemseddiği çok az insan var gibi görünüyor.

Başımı sallayarak, *onlar* değil, *biz olduğumuzu* fark ettim. *Elimizde* koz var. Ben bir Greenlight ajanıyım ve işim Nix gibi insanları adalete teslim etmek.

Geçen yıl Avrupa'da elli milyon dolardan fazla para çaldı. Konyak yudumlayarak ve kendisini bir yerlere götürmesi için şoför tutarak sürdürdüğü yaşam tarzı suç faaliyetleriyle finanse ediliyor. Nix, Hassan gibi adamlarla anlaşmalar yapıyor, amcam Jeff'i öldürmek için kullanılan silah gibi yasadışı silahlar satıyor. Ben bu işe Nix gibi bir adama aşık olmak için girmedim; buraya onun gibi adamları alaşağı etmek için geldim.

"Peki buradan sonra ne yapacağız?" Rae'ye sordum.

"Yönetmen onu buraya getirip bir anlaşma hakkında konuşmak istiyor." "Ne tür bir anlaşma?"

"Onun için o."

Kaşlarımı kuşkuyla kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Sence onu hırsızlık suçlamasından kurtarmak için her şeyi itiraf edecek ve hayatının geri kalanını hapiste mi geçirecek?"

"Pek olası değil, ama elimizdeki tek koz bu değil." Rae'nin yeşil gözleri lazer gibi bir odaklanmayla bana kilitleniyor. "Siber suçlar ekibimiz Caroline'ın Phoenix'e kadar bıraktığı izleri takip edebildi. Biz

her şeye sahip değiliz, ama en azından şu anda üzerinde çalışabileceğimiz bir şey var. Bu onun hakkında elde edebildiğimiz ilk somut kanıt."

Başımı sallıyorum ve sertçe yutkunuyorum. "Ve bu şüphelendiğimiz şeyi doğruluyor mu? Siyah şapkalı bir hacker olduğunu mu?"

Rae'nin gözleri büyür. "Tabii ki o bir siyah şapka. Bunu biliyorduk ama şimdiye kadar elimizde kanıt yoktu."

"Coco aptalın teki," diyorum acı acı.

"Kennedy, bana sonunda bu kanıtı elde ettiğimiz için *üzgün* olmadığını söyle." Başımı hızlıca sallıyorum. "Hayır, tabii ki değilim."

"Dinle, çalıştığımız insanlara karşı bir şeyler hissetmemiz normaldir. Özellikle de onlarla fiziksel olarak yakınlaşmak zorunda kaldığımızda. Ancak işin her şeyden önce geldiğini unutmamalısınız."

"Biliyorum." Masasının kenarına yaslanıyorum ve ona bakıyorum. "Peki şimdi ne olacak? Benim için her zamanki gibi bir iş mi?"

"Bilmiyorum. Yönetmen karar verecek. Yine de senin kimliğini açığa çıkarmak isteyeceğimizi sanmıyorum." "Rae," diyorum, sesim o kadar yumuşak ki neredeyse bir fısıltı. "Sanırım benden şüphelenebilir."

"Ona karşı çalışmaktan mı?"

"İstihbarat için çalışmaktan."

Elini ağzına götürüyor ama hemen çekip bana ciddi bir bakış atıyor. "Neden bana söylemedin? Bu büyük bir mesele."

"Bana zarar vereceğini sanmıyorum."

Rae kızgınlıkla bakar. "Sence senin için hapse girmeye razı mı? Birkaç iyi sikişten sonra?"

"Hayır, bilmiyorum... Bilmiyorum. Sanırım şüpheleniyor ama aslında bilmek istemiyor." "O zaman neden hala seninle görüşüyor?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım dokunulmaz olduğuna inanıyor. O dikkatli, Rae. Gerçekten dikkatli. Evinde en ufak bir kanıt bile görmedim."

"Ne kadar sert baktın?"

Yanaklarım ısınıyor ve başka tarafa bakıyorum. Beni orada yakaladı. Nix'in evindeyken dikkatim tamamen ona odaklanıyor.

"Onun güvenlik kamerası görüntülerini gördüm. Çekiciliğini anlıyorum. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Ve gülümsemesi..."

Yüzüm daha da ısınıyor. "Evet, gülümsemesi..."

Yüz ifadesini incelerken kalbim küt küt atıyor, "Onu dönüştürmeyi deneyebilir miyim?" diye soruyorum.

"Phoenix'e dönmek mi? On milyonlarca dolar kazanmayı bırakıp bizim için çalışacağını mı sanıyorsun?" Omuz silkiyorum. "Coco'yu kurtarmak için yapabilir."

"Kimliğini ifşa etmiş olursun. Bu da buradan çok uzaklara yeniden atanmak anlamına gelir." "Tabii işe yaramazsa."

Rae kaşlarını çatıyor, etkilenmiş görünüyor. "Riske girmeye hazır mısın? Çünkü onu dönüştürmek için başka bir ajan gönderebiliriz."

"Başka hiç kimsenin ona benim gibi ulaşabileceğini sanmıyorum."

Sandalyesinde öne doğru eğilir ve alçak bir ses tonuyla konuşur. "Bu ciddi bir mesele Kennedy. Kabul edebilir ve ilk fırsatta seni kafandan vurup kaçabilir. Ya da kabul etmez ve seni oracıkta

vurur."

Şu anda hissettiğimden daha kendinden emin görünmeye çalışarak çenemi kaldırıyorum. "Onu çalıştıran benim ve onu dönüştürmek için bir şans istiyorum."

"Caroline Dunning'e karşı suçlamaların düşürülmesi karşılığında mı?"

"Evet. Ve belki..."

"Ne?" Gözlerini kısar.

"Bilemiyorum. Belki de Nix'i Greenlight'ın saha ajanı yapmam. Belki de sadece bizim için bir kaynak olur."

"Bunun için besin zincirinde oldukça üst sıralarda."

"Sadece... onunla ilgili seçeneklerin neler olduğunu öğrenmeme izin verin."

Başını sallıyor. "Müdürün onayını almam gerekecek. Ben de seninle gelmek istiyorum." "Hayır. Sadece ben."

Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Sadece içgüdülerimi takip ediyorum. Bilge idarecim bir keresinde bana bunu yapmamı söylemişti." "Ha." Rae bana alaycı bir sırıtış attı.

"Kıçımı öpmeye kalkma."

"Bunu benim için yap, tamam mı? Lütfen? Yönetmenle aran iyi olduğunu biliyorum."

"Elimden geleni yapacağım." Derin bir iç çekti. "Ama seni öldürürse, sana çok uzun süre kızgın kalacağım."

"Anladım."

Cam konferans odasının kapısı açılır ve insanlar dışarı çıkmaya başlar. Müdür Rae'nin gözleriyle buluşur ve ona doğru yürümeye başlar.

Rae bana, "Tamam, sana haber veririm," dedi. "Sen en iyisisin."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Bir zamanlar öyleydim."

"Hâlâ öyle. Arkamda başka birinin olmasını istemezdim."

Masama doğru yürürken nabzım hızla atıyor. Göz ucuyla Rae'nin müdürü ofisine kadar takip ettiğini görüyorum.

Nix'in indirmem gereken kötü adamlardan biri olduğunu biliyorum. Ama başka seçeneğim yoksa bunu yapamam. Grayson'a karşı benim için mücadele etti. Şimdi aynısını onun için yapma sırası bende.

PHOENIX

Loft'ta üç saat geçirdikten ve Kennedy'den hiçbir iz bulamadıktan sonra içkimi bitirip Popcorn için masaya bir ellilik attım. Bu gece bana iş ya da eğlence için yaklaşan herkes ikinci bir bakış bile atmadan gönderildi.

Coco'nun ders dışı aktivitelerini açıklamasından sonra, ki bu da tam bir karmaşa oldu, biraz stres atmaya ihtiyacım vardı. Kennedy'yi becermenin beni kendime getirebileceğini düşündüm. Ön kapıya doğru yürüdüm, dikkatimi çekmeye çalışsalar bile yanından geçtiğim her insanı görmezden geldim, vücudumdaki her kas her adımda daha da geriliyordu.

Escalade'in arkasına kayarak, Kennedy'ye bir mesaj göndermeden önce Crane'e hızlıca bir baş selamı veriyorum.

Benim yerim. Şimdi.

Elim telefona öyle sıkı sarılmış ki, kasanın ellerimde çatlamaya başladığını duyabiliyorum.

"Evde misiniz Bay Ash?" Crane gözlerini yoldan ayırmadan ve beni yalnız bırakarak soruyor.

Daha önce kulübe giderken çene çalacak havada olmadığımı zaten biliyordu. "Lütfen." Pencereden dışarı bakıyorum ve telefonu elimde çeviriyorum, Kennedy'nin cevabını sabırsızlıkla bekliyorum, ama ben bir tane daha atmadan önce yeterince hızlı gelmiyor.

Ben: Otuz dakikan var, sonra seni almaya geleceğim.

Ekranı kapatmadan bir cevap alıyorum.

Kennedy: Yola çıkıyorum. On dakika içinde orada ol.

Boynumun dibinde oluşan düğüm gevşemeye başlıyor ve cevabını okuduğumda uzun, sabit bir nefes alıyorum. Başımı koltuk başlığına yaslayarak gözlerimi kapatıyorum ve Coco'yla olan durumdan kaynaklanan öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Kennedy'nin benim boktan tavrıma ihtiyacı yok ama onu cezalandırıcı bir şekilde becermeyi planlıyorum. Son birkaç saattir içimde biriken saldırganlık ve öfkenin bir yere gitmesi gerekiyor ve Kennedy için şanslıyım, alıcı onun amı olacak.

Crane binamın önündeki kaldırıma yanaştığında Kennedy çoktan kapının yanında bekliyordu. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, siyah stiletto'sunun altını sürterek ayağını beton zeminde ileri geri hareket ettiriyor.

Arabanın kapısını açıp iner inmez gözleri benimkilerle buluştu. "Nix." Ayağının süpürme hareketini durduruyor.

"Bana katılmanız ne güzel."

Gözleri hafifçe açılıyor. "Özür dilerim. Boktan bir gün geçirdim," diyor ve dişlerini alt dudağına gömüyor, ben yürürken benimle aynı hızda ilerlerken ayaklarına bakıyor.

Elim sırtının küçük kısmını buluyor ve onu yanımdaki kapıdan geçiriyorum. "İyi akşamlar, Bay Ash," diyor Troy, lobiye girdiğimizde kulaktan kulağa gülümseyerek. "Size de iyi akşamlar hanımefendi." Şapkasını çıkarıp asansöre doğru ilerliyor ve benden önce düğmeye basıyor.

Kennedy'nin sırtı parmak uçlarımin altında geriliyor. Yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor ve parmaklarını önünde birleştiriyor. "Merhaba Troy," diyor aşırı hevesli ve tamamen sahte bir

mutluluk tonuyla.

"Seni görmek her zaman güzel Troy. Bütün hafta gece vardiyasında mı çalışıyorsun?" Küçük düşürmeye çalışarak soruyorum.

Konuş ki pislik gibi görünmeyeyim.

Yukarı oklu düğmeye basıyor. "Evet, efendim. Bir şeye ihtiyacınız olursa, aramanız yeterli." Şapkasını çıkarıyor ve kapıdan uzaklaşarak bize biraz daha alan açıyor.

"Yapacağım. Teşekkür ederim Troy." Parmaklarım Kennedy'nin gömleğinin altından kayıyor ve sıcak tenine değiyor. Troy'a, Kennedy'yle yalnız kalmaya hazır olduğumu ve ondan başka hiçbir şey için havamda olmadığımı söyleyerek, "Buradan sonrasını ben hallederim," diyorum.

"Pekâlâ, Bay Ash. İyi akşamlar dilerim." Gülümsüyor ve siyah kurdeleli bordo şapkasını tekrar başına geçiriyor. "İyi geceler, hanımefendi."

"İyi geceler Troy," diyor Kennedy, dokunuşumun altında gerilerek.

Başparmağım omurgasının alt kısmını okşuyor, kapılar kayarak açılıp içeri girdiğimizde hiçbir şeyi kaçırmıyorum. Arka duvara ulaşmadan önce bana dönüyor, ama konuşmaya fırsat bulamadan dudaklarım onunkilerin üzerinde. Elim saçlarına dolanıyor, yüzünü bana doğru tutuyor ve ona kaçacak yer bırakmıyor.

Dilim ağzının içinde gezinirken öpücük cezalandırıcı ve talepkâr, dili benimkine doğru kayarken kadifemsi yumuşaklığın tadını çıkarıyor. Bacağım yukarı kalkıyor, dizlerini ayırıyor ve ereksiyonumu bacağına bastırıyorum. Vücudumun her zerresi onu arzuluyor, serbest kalmaya ihtiyaç duyuyor. Klitorisi kalçama sürtünüp ileri geri sallandığında ağzımın içinde inliyor.

Gözleri daha karanlık ve dili dışarı çıkıp kırmızı, şiş dudaklarını süpürdüğünde nefes nefese kalıyor. Sikim granit gibi sertleşiyor, gözlerindeki bakış yüzünden kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor.

Elini tutup onu asansörden dışarı çekiyorum ve kapıdan geçerek çatı katının fuayesine giriyorum. "Sana ihtiyacım var," diyorum, daha asansör kapıları kapanmadan gömleğini başından çekerek.

"Nix," diyor elimdekini yere bırakıp yüzümü göğüs dekoltesine gömdüğümde.

Parfümü etrafımı sarıyor, dilim teninde gezinip onu tadarken beni erotik bir transa sürüklüyor. Parmaklarını saçlarıma geçirerek inliyor ve sert meme ucunu ağzıma aldığım da başı geriye düşüyor. Onunla sarhoş oldum. Şehvetle kafayı bulmuşum. İhtiyaçtan uçuyorum. Şu anda, tüm bunlar benden sakladığı sırları olduğu gerçeğinden daha ağır basıyor.

Parmaklarım kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açıyor, sonra da bir parmağımı içine sokacak kadar indiriyor. "Çok ıslak," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı.

"Nix," diye inliyor, parmağıma biniyor ve klitorisini avucumun etli kısmına sürtüyor.

Dişlerim ısıyor, şişmiş meme ucunu ağzıma çekerken ileri geri hareketlerle sıyrıyor. Etrafımızdaki her şey, olduğumuz her şey yok oluyor ve sadece içimizde akan hayvani arzuyla baş başa kalıyoruz.

"Benim için gel, Kennedy. Açgözlü amcığının parmaklarımı sağdığını hissetmek istiyorum."

Parmakları saçlarımda kıvrılıyor, kafa derimi yeterince kaldırarak ağrıyan aletime doğru giden zevkli bir acıya neden oluyor. Onu arkamdaki yuvarlak masanın üzerine domaltıp anlamsızca beceme isteğimi görmezden geliyorum. Bunun için zaman var. Onu gevşeyene ve vücudundaki her kas artık vücut ağırlığını bile taşıyamayana kadar sikmeyi planlıyorum.

Nefes alış verişi kesildiğinde ve amcığı parmağıma karşı kasıldığında başımı kaldırarak ağzını dudaklarımla kapatıyorum ve onun coşku dolu inlemelerini yutuyorum. Kennedy böyle, sınır tanımayan ve tutkulu, birlikte olduğum en seksi kadın. Aletim kotuma bastırıyor, içine gömülmek için zorluyor ve eli önümden aşağı kayarak shaftımı kuvvetle kavradığında boğazıma tırmanan hırıltıyı durduramıyorum.

"Becer beni, Nix," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı, nefessiz ve hâlâ muhtaç.

Saniyeler içinde onu diğer tarafa döndürdüm ve pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdim.

kotumu çözüp canavarı serbest bırakıyorum. Açlığımdan, ıslaklığında gezdirmiyorum ama sert bir hamleyle içine itiyorum, taşaklarım klitorisine çarpma kadar kendimi gömüyorum. Çarpmanın etkisiyle masayla birlikte öne doğru savruldu. Bir elimi omzuna koyuyorum, olacaklar için onu yerinde tutuyorum ve vücudunu geri çekiyorum.

Her itişte homurdanıyorum -bir sonraki bir öncekinden daha acımasız- onu geriye doğru çekiyorum ve ona öyle bir güçle vuruyorum ki, sanki ele geçirilmiş gibi bir şeyler mırıldanmaya başlıyor. Hiçbir şey mantıklı değil, sadece ağzından anlamsız şeyler çıkıyor ve ellerini masanın kenarlarına vurduğunda gözleri geri dönüyor ve kendini destekliyor.

Bir elimi omzunda tutarken, diğerini yan tarafına kaydırıyorum ve parmaklarım kalçasına giriyor. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak, ikimizin de henüz boşalmasını istemeyerek, elimi kaldırıp kalçasının etli kısmına indiriyorum ve çarpmanın etkisiyle çığlık atmasına neden oluyorum.

Geriye doğru itiyor, açgözlü amcığıyla beni beceriyor. Darbelerimi mükemmel bir ritimle karşılıyor, kontrolü yeniden kazanmaya çalışıyor. Ama ona izin vermeyeceğim. Kalçasına tekrar vuruyorum. Bu sefer daha sert, bana karşı koymasına neden oluyor. Yüzünü çeviriyor, gözleri beni delip geçiyor, kızgın ve karanlık. Ama bu beni durdurmuyor. Elimini sırtının ortasına, kürek kemiklerinin arasına bastırarak göğsünü masanın üstüne bastırıyorum ve tekrar hareket etmesini engelliyorum.

"Sikimi seviyorsun. Değil mi, Kennedy?"

Yüzü tahtaya çarpmış ve gözleri kapanmış, elleri hala masanın kenarlarında sıkıca kıvrılmış. "Değil. Kadar. Kadar. Kadar. Kadar. Seviyorum. Benim. Amcığı mı," diye homurdanıyor, her kelimesi itişlerim tarafından engelleniyor.

Öne doğru eğilerek sırtını önümle kapatıyorum ve dişlerimi omzunun boynuyla birleştiği gergin, kordonlu kaslara batırıyorum. Ama onu incitecek kadar sert ısırmiyorum, sadece karnının sikimin etrafında kenetlenmesine ve vücudunun yaklaşan dorukla titremesine neden olacak kadar baskı yapıyorum.

Yaklaştım. Bunu istiyorum. Orgazmın geliştiğini hissediyorum. Omurgam karıncalanmaya başlarken ve ensemdeki tüyler diken diken olurken taşaklarım ağırlaşıyor, vücuduma doğru çekiliyor. "Gelmem için yalvar," diyorum ona, dişlerimi sıkarak kulağına fısıldıyorum. "Bunu iste."

"Nix," diyor ama bunun bir uyarı mı yoksa rica mı olduğundan emin değilim.

Aletimin sadece ucunu içeride bırakarak dışarı çekiyorum ve kulak memesini ağzıma alıp dişlerimin arasına yerleştiriyorum. "Yalvar. Bunun için. Bunun için."

"Nix, lütfen. Gelmem gerek," diyor Kennedy en açgözlü ses tonuyla, duvarları beni geri çekmeye çalışırken içinde.

"İyi kız," diye homurdanıyorum, sırtımı dikleştiriyorum ve onu aletimle dövüyorum. "Siktir," diye homurdanıyorum, seviyorum amının sikimi sıkıldığını hissediyorum.

Kalçalarım yanıyor ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum. Hızımı eşitliyorum - sert ve hızlı - ona geri çarpmadan önce tüm yolu çekiyorum. Parmaklarım omzunu ve sırtını kazıyor, içimi parçalamak üzere olan orgazm için kendimi topraklamaya ihtiyaç duyuyorum.

Ben onu durduramadan, serbest kalıyor. Bir zamanlar yanan kalçalarım şimdi içimden geçen titremelerden hareket edemiyor, aletimden şimşek gibi fırlıyor ve vücudumun her yerinin karıncalanmasına neden oluyor.

Orgazmımın içinde o kadar kaybolmuşum ki, "Geliyorum!" diye bağırdığını zar zor duyuyorum.

Nefes alamıyorum. Hareketi kontrol edemiyorum, bedenim hala onunkine arkadan çarpıyor.

Gözlerim kapanıyor, göz kapaklarımın arkasında küçük ışık kıvılcımları patlıyor ve başım dönüyor. Kennedy'nin bedeni ellerimin altında gevşediğinde öne doğru çöküp nefesimi tutmaya çalışıyorum. Parmak eklemleri bembeyazdı ve parmakları hâlâ masaya tutunmuş bir şekilde havayı içine çekiyordu.

Gözleri kapalı.

İtiraf etmek istemiyorum ama daha önce hiç kimseyle onunla olduğum gibi boşalmamıştım. Aramızda o kadar çok bastırılmış enerji ve öfke var ki, kendimi kaybediyorum ve bu da en akıl almaz orgazmlarla sonuçlanıyor. Kennedy bana bunu yapıyor. Beni delirtiyor. Beni farklı bir insan yapıyor. O kadar dikkatli olmayan biri. Umursamayan bir adam çünkü onun içinde olmak ve onu dilimde tatmak için doyumsuz bir iştahım var ve bunu yapmaktan başka hiçbir şey susuzluğumu gidermiyor.

Bacaklarım yeniden güç kazanmaya başladığında ve kafam oyuna geri döndüğünde, ondan uzaklaşırken sikimi çıkarıp pantolonumu tekmeliyorum. "Siktir," diye inliyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. *Boku yedim. Evet. Tamamen sikildim ve az önce olduğum gibi de değil.*

Yüzünü bana çevirdi. "Neyin var?" Vücudunu, fuayenin en önemli parçası olarak aldığım ama bu gecedan önce hiç kullanmadığım masanın üzerine yapıştırıyor.

Mutfağa doğru yürürken, onu çıplak ve yanaklarındaki kızarıklıkla yayılmış halde görmeye dayanamayıp tezgahdan bir şişe viski alıyorum ve şişenin dörtte birini yudumluyorum.

Mutfağın sert ışığında teni parlayarak çıplak bir şekilde içeri giriyor. "Nix, konuş benimle," diyor ve temkinli bir şekilde bana yaklaşıyor.

Gözlerim onun üzerinde, yüzünü inceliyor ve gözlerini okumaya çalışıyorum. Bu kadın beni derimden etkiliyor ve bu alışık olduğum ya da içime sinen bir duygu değil. Elimin tersiyle dudaklarımı silerek şişeyi tezgâhın üzerine bırakıyorum ve bir elimi onun koluna doluyorum. "Bunu daha fazla yapamayız." Başka bir yol göremiyorum. Onunla birlikte olamam. Bana kendimi kaybettiriyor ve ben kendimi sıkı tutmamla tanınırım.

Sözlerim ona çarptığında gözleri açılıyor ve dudakları aralanıyor. "Neden olmasın?"

"Seninleyken düzgün düşünemiyorum. Bu gecedan sonra işimiz bitti, Kennedy."

"Ama-"

Başımı sallıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Benimle çalışmayı bırak. Ben sıradan bir aptal değilim. Hayatımı kontrollü bir şekilde yaşıyorum ve sen bunu mahvediyorsun. Açgözlü, ıslak amcığınla bile her şeyi mahvetmene izin veremem."

Elini benimkinin üzerine koyuyor ama pazusundan tutuşumu kaldırmaya çalışmıyor. "Hadi, Nix." Öne doğru bir adım atıyor ve göğüslerini çıplak göğsüme bastırıyor. "Elimizde gerçek bir şey var. Her şeyi öylece bir kenara atamazsın."

"Seninleyken düşünemiyorum."

"Bu kötü bir şey değil." Yumuşakça gülümsüyor ve irademle birlikte elim de kaymaya başlıyor. "Seninleyken kim olduğumu unutuyorum. Kennedy'nin bu odada durup seninle konuşmasını seviyorum. Sen bende farklı bir şey, daha fazlası olma isteği uyandırıyor." Ağzı çeneme geliyor, boynumdan aşağıya doğru bir iz açmadan önce beni öpücüklere boğuyor. "Bizi bir kenara atma," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Birlikte çok iyiyiz."

Her zamanki gibi sikim onun sözlerini ve tenimi yalama şeklini onaylıyor. Dakikalar önce boşalmış olmama rağmen, dizlerinin üzerine çöküp sikimi yumrukladığında sertleşiyorum.

"Sana unutturacağım," diye fısıldıyor dudaklarını başın etrafında kapatmadan önce.

Kalçalarımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, şu anda tek istediğimin onun ağzı olduğuna ve gerisinin sonraya kalabileceğine karar veriyorum.

KENNEDY

ERTESİ SABAH, Nix'in nefesinin çıplak omzuma değen ılık fırçasıyla uyanıyorum. Bana sarılmış, göğsünü sırtıma dayamış, üstteki bacağına her iki bacağıma da dolamıştı.

Başka biri olsa bu boğucu gelirdi. Ama onda tam tersi. Nix'i sadece uyurken yumuşak ve dingin görüyorum. Artık içinde hiçbir hesaplama ya da gerginlik yok çünkü tüm duvarları yıkılmış durumda. Beni dün geceki gibi becerdiğinde, mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla arzulandığımı hissediyorum. Kalçaları acımadan içime giriyor, ona sadece benim verebileceğim bir rahatlama arıyor.

Ama bu farklı ve bir bakıma daha da iyi. Onun tarafından ihtiyaç duyulduğumu hissediyorum. Önemsendiğimi. Ve Tanrım, bu adam tarafından ihtiyaç duyulmak harika bir duygu.

Suçlu ya da değil, Nix'e aşık oldum. Gerçek adının ne olduğu ya da kimden para çaldığı benim için önemli değil. Onun kara gözlerine baktığımda kalbini ve ruhunu görüyorum. Bu dünyada çok az insanı seviyor olabilir, ama onları şiddetle ve koşulsuz seviyor.

Ben de o insanlardan biri miyim? Ona ne söylemem gerektiğini düşündükçe midem düğümleniyor. Bunu dün gece yapmalıydım ama o işkence dolu, aç gözlerini bana diktiğinde onu tatmin etmekten başka bir şey düşünemedim.

Bacağına benimkinden çekerek yer değiştiriyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum. Kıpırdamadan duruyorum, henüz uyanmamasını umuyorum. Bana olan inancını kaybetmeye hazır değilim.

Alçak, uykulu bir mırıltıyla omzumu öpüyor, sakallı çenesi beni gıdıklıyor. Sonra boynuma doğru ilerliyor, arkaya geçebilmek için saçlarımı yana doğru süpürüyor. Her öpücük şefkatli ve tatlı olsa da amım farkındalıkla zonklıyor. İçimde sonuna kadar kaymasını arzuluyorum ama duygularıma tekrar teslim olamıyorum.

"Günaydın," diyor kulağıma, dişlerinin arasında hafifçe çekiştiriyor lobu.

"Mmm... Günaydın." Yeni uyanmışım gibi yapıyorum, oysa gün doğumundan beri onun yatak odasındaki uzun pencerelerden birine bakıyordum.

Boynuma kondurduğu bir sonraki öpücük, dilinin yumuşak bir hareketini de içeriyor. "Dün gece mükemmeldin. İhtiyacım olan her şey. Yüzümü bir süre o muhteşem kalçalarının arasında tutarak sana teşekkür edeceğim."

Amım onaylayarak sıkılıyor. Avucunu karnımdan aşağı kaydırıyor ve o aşağı inerken bacaklarımı ayrılmamaya zorlamam gerekiyor.

"Seninle konuşmam gerek," diyorum kendimi toparlayarak.

Nix'le çalışmıyordum, en azından olması gerektiği gibi. Aramızda olanlar benim için gerçek, ama buna inanır mı bilmiyorum.

Yatakta doğrulduğumda "Ne oldu?" diye soruyor.

Kollarımı dizlerime doluyor ve derin bir nefes alıyorum. Nix kocaman, sıcak avuçlarını çıplak sırtıma koyuyor ve aşağı yukarı ovuşturuyor. Bizi mahvetmek üzere olduğum için üzgün olduğumu bilmiyor.

Yataktan kayarak çıktım ve sandalyenin arkasından onun gömleklerinden birini alıp giydim. Bu

konuşmayı çıplak yapamam. Sandalyeye oturuyorum ve yatakta yatan, nefis bir şekilde çıplak ve buruşuk ona bakıyorum.

"Ne iş yaptığımı biliyor musun?" Çekingen bir şekilde soruyorum.

Gözlerini hafifçe kısar. "İçimde bilmek istemediğime dair bir his var. Aramızdaki şey zevk, iş değil. Değil mi?"

Birkaç saniye sessizlik olur ve ayağa kalkar. "Kennedy? Neler oluyor?" Titrek bir nefes alıyorum. "Nix, ben bir kara operasyon istihbarat ajansı için çalışıyorum."

"Hükümet mi?"

Başımı salladım, sonuçlarını bekliyorum.

"Tahmin etmiştim. Babanla olan bağlantıların, kılık değiştirmen, sahte ismin... o zaman beni kendinden uzaklaştırma şeklin." Omuz silkiyor.

"Anladın mı?" Ona şok olmuş bir bakış attım.

"Peki bana ne getirdin? Birkaç fotoğraf mı? Adresimi mi? Sikimin emilmesini nasıl sevdiğimi mi? Görünüşe göre sandığından daha dikkatliyim."

"Ne diyorsun sen?"

Arkasına yaslanıyor ve beyaz çarşaf kenara kayarak gözlerimin takip etmekten kendini alamadığı koyu renkli saç izini ortaya çıkarıyor. "Beni tutuklatabilecek hiçbir şeyi bilmediğini söylüyorum. Hiç kimse değil."

"Peki ya Coco?"

Gözleri öfkeyle kararıyor. "O artık bir sorun olmayacak."

"Cevap ver bana, Nix." Kâküllerimi gözlerimden uzaklaştırıyorum. "Başını belaya sokabilecek bilgilere ulaşabiliyor muydu ya da ulaşabiliyor muydu?"

Ağır ağır iç geçiriyor. "Evet. Ama o çocuğa hayatım pahasına güveniyorum. Onu yıllardır tanıyorum. O benim için kurşun yer, ben de onun için aynısını yaparım."

"Onunla en son ne zaman konuştun?"

Gözleri bana kilitlendi. "Neden?" "O gözaltında."

Yataktan kalktı ve bana doğru yürüdü, bakışları sinir bozucuydu. "Hapiste mi? Coco şu anda hapiste mi?"

Başımı salladım.

Bakışlarımla buluşmak için eğildi, gözlerinde bir fırtına kopuyordu. "Bunca zamandır biliyordun ve bana söylemedin mi? Seni saatlerce becermeme izin verdin ve sonra o hapisteyken uyudun mu?"

"Evet."

Eli dışarı fırlıyor ve ben kaçacak kadar hızlı değilim. Yüzüme bir darbe bekliyorum ama onun yerine yumruğu sandalyenin arkasındaki alçıpana çarpıyor.

"Seni lanet olası yalancı," diyor alçak ve uğursuz bir ses tonuyla. "Ben asla yalan söylemedim."

Elini geri çekiyor ve alçıpan parçalarının yere düştüğünü duyuyorum. "Bu dünyada iki lanet insanı önemsiyorum. Seni. Ve onu. Ve bunu biliyorsun."

"Nix, ihtiyacım vardı-"

Ayağa kalktı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyleme. Onu bulduğumda zar zor ayakta duruyordu. Ben onu almadan önce yaşaması ya da ölmesi kimsenin umurunda değildi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm ama her şeyi berbat etti, Nix."

Odanın öbür ucuna fırlayarak kot pantolonunu yerden alır ve içine girer. "Biliyorum. Muhtemelen bu yüzden onu kurtarmam için beni aramadı - çünkü benim de onunla işimin bittiğini düşünüyor." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Lanet olsun. Bu benim hatam."

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Bana döndüğünde gözlerinde ateş vardı. "Nerede o?"

"Onu kefaletle çıkaramazsın."

"Lanet olsun, yapamam." Küçük bir suluboya resme doğru yürür ve çerçevenin bir kenarından tutup açarak bir duvar kasası ortaya çıkarır.

"Yatak odamın güney duvarı," diye mırıldandı, omzunun üzerinden bana bakarak. "Bir sonraki raporun için lanet olası şifreyi mi istiyorsun?"

"Hayır. Seninle çalışmıyordum, Nix. Bana inanmak zorundasın."

Kasayı açıyor ama içinden bir şey almadan bana doğru geri dönüyor. "Benimle çalışmıyor muydun? O zaman neden buradasın? Dün gece arkadaşların Coco'yu tutuklarken beni meşgul ettin ve şimdi de bana bir teklif yapmak için buradasın, değil mi?"

İfadesindeki öfkeyle karışık incinmişliği görünce irkiliyorum. "Size bir teklifte bulunmak için yetkilendirildim, evet, ama bu-"

"Seni de teklifini de sikeyim!" O kadar yakınımına eğiliyor ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. "Sadece beni dinle, Nix."

"Çık dışarı. Coco'yu kendim bulacağım."

"Hayır!" Ayağa kalkıyorum ve meydan okurcasına gözlerine bakıyorum. "Kendin gidemezsin. Seni tutuklarlar." "Çok iyi bir avukatım var ve iz bırakmam.

Endişelenmiyorum."

"Hayır, senin yok. Ama o biliyor."

Yüz ifadesi değişiyor ve birden düpedüz hasta görünüyor. "Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor alçak bir ses tonuyla.

"Seni açtı. Bir NYPD Bilgisayar Suçları Birimi sana erişebildi-" "Orospu çocuğu!" diye kükrer.

"Özür dilerim, Nix."

"Pardon?" Elleri kalçalarında, bana kuşkuyla bakıyor. "Beni hiç kimsenin beceremediği kadar becerdin ve sen *üzgün müsün*?"

"Ben yapmadım." Öfkeli gözyaşları gözlerimi yakıyor. "Ve yapmazdım da. Hasar çoktan verilmişti.

Farkında olsan da olmasan da sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Bana yardımcı bir kış becerme gibi geliyor." Tavana bakıyor, çenesi gergin bir çizgiye oturmuş.

"Bir parça kışa aşık olduğuma inanamıyorum."

"Hey," diyorum, bir anda üzüntüden kızgınlığa geçiyorum. "Bana bir daha asla öyle deme." "Beni çalıştırmak için kukunu kullandın. Bunun için para bile aldın. Bu seni fahişe yapar."

Kendimi durduramıyorum. Ona doğru uçuyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken onu sertçe itiyorum. Kımıldamadı bile. "Siktir git, Nix. Beni önemseydiğini biliyorum. Beni uzaklaştırma, seni pislik."

"İlişkimiz bitti," diyor başını sallayarak. "Sana bir daha asla güvenemeyeceğim."

"Ben hiçbir şey yapmadım!" Bağırıyorum. "Seninle çalışmıyordum. Coco'nun tutuklandığını öğrendim ama bununla hiçbir ilgim yok. Açıklamam için bana bir şans ver."

Koyu renk ahşap bir şifonyere doğru yürür, bir çekmeceyi açar ve bir tişört çıkarıp giyer. "Teklifin nedir, Kennedy? Coco'yu hapisten kurtarmak için bir grup insanın üzerine mi atlayayım? Ya da belki gelip sizin için çalışırım?"

"Teklifimiz bize değerli bir şey vermeniz. Ne olduğuna sen karar vereceksin. Bu da suçlamaların düşmesi demek."

Alay ediyor ve başka tarafa bakıyor. "Saçmalık. Ben hain değilim. Onu dışarı çıkarmak için

paranın satın alabileceği en iyi ceza savunma avukatını tutacak kaynaklara sahibim."

Başımı sallıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Yapabilirsin ama ya sen? Milyonlar çaldığına dair ellerinde kanıt var, Nix. Eyalet ve hatta ülke sınırlarını aştın. Bu işin içinden çıkılamayacak kadar büyük."

"Bu gece başka bir ülkede olabilirim."

"Bu sefer olmaz. Yapabilseydin bile Coco bedelini öderdi."

Bana öldürücü bir bakış attı. "Siz böyle mi çalışıyorsunuz? İşbirliği yap yoksa önemsemiş biri zarar görür mü?"

"Kötü adamlar adil oynamış gibi davranmayın."

Yere bakıyor, yüz ifadesi o kadar savunmasız ki ona doğru koşup kollarımı ona dolamamak için elimden bir şey gelmiyor.

"*Seni kastetmiyorum,*" diyorum usulca. "Senin kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum."

"Evet, öyleyim." Başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. "Yanlış kişiye bulaştın."

"Seninle hiç uğraşmadım. Benim için bir görev olarak başlayan şey değişti. Bir şeyin içine düştüm ve... Nix, sana yardım etmeye çalışıyorum. Lütfen bana inan."

"Eminim öyle olduğunu düşünüyorsun. Ama

anlamıyorsun." "Neyi anlamıyorum? Söyle bana."

"Sana bir bok anlatmayacağım. Bir daha asla. Muhtemelen evimi dinliyorsundur."

"Nix." Kollarımı koruyucu bir şekilde kendime doladım. "Yapma bunu."

"Bu iş çoktan bitti. Ve bunu yapan sensin." Kıyafetlerimi yerden aldı ve bana fırlattı. "Giyin ve dışarı çık."

"Hayır."

Saldırmak üzere olan bir kurt gibi bana yaklaşıyor. "Defol. Çık dışarı. Yoksa seni dışarı atarım."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve avucumu göğsüne koyuyorum. "Bana bir keresinde herkesin düşündüğü kadar kötü olmadığını söylemiştin. Öyleyse bunu kanıtla. Senden silah tüccarlarını ve uyuşturucu baronlarını durdurmamıza yardım etmeni istiyorum. Katilleri. Hayat kurtarmış olursun."

"Bunu bu yüzden mi yapıyorsun? Dünyayı kurtardığını mı sanıyorsun?"

Soğuk sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Dünya için değil, hayır. Ama evet, bunu insanlara yardım etmek için yapıyorum. Amcam yasadışı silah kullanan bir suçlu tarafından öldürüldü. Onu çok severdim." Gözyaşlarımı yutuyorum.

"Eğer bana karşı dürüst olsaydın..." Ağır ağır iç geçirir. "Bir şeyler yapabilirdik, Kennedy. Gerçekten iyi bir şey."

"Yani elimizde hiçbir

şey yok mu?"

"Artık değil." Yatak odasının kapısına doğru başını sallıyor. "Defol git buradan. Coco'yu almam gerek."

Kendimi yere düşmek üzere olan kırık bir cam parçası gibi hissederek başımı sallıyorum. Nix'in bana karşı olan hislerini gözümde büyütmüştüm ve şimdi kariyerim tehlikede. Bu teklifi yapmak için kimliğimi ifşa ettim ve Rae'ye bunun bir fiyasko olduğunu söylemek zorundayım. Benim için her erkekten daha önemli olan adamı kaybettiğimden bahsetmiyorum bile.

"Tamam." Kot pantolonumun içine giriyorum ve ben diğer kıyafetlerimi giyerken o başka tarafa bakıyor. Aramızdaki şeyler ne kadar çabuk değişti.

Giyindikten sonra çantamı alıp kapıya yöneliyorum. Ayakkabılarını giymiş ve o da gitmek üzereymiş gibi görünüyor.

"Nix," diyorum dönüp ona bakarak. "Kaçmaya çalışma."

"Demek benim üzerimde ajanlarınız var." Başını sallıyor ve bana tiksinti dolu bir bakış atıyor. "Kesin olarak bilmiyorum ama öyle olduğunu tahmin ediyorum. Sen büyük bir balıksın."

"Tavsiye için teşekkürler."

"Lütfen bana bak," diye yalvarıyorum, sesim titriyor.
Bana dönüyor, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar soğuk.
"Bana ihtiyacın olursa, yanında olacağım," diyorum.
"Yapmayacağım."

Boğazımdaki yumru bu kez yutamayacağım kadar büyük. Dairesinin kapısından çıkıp arkamdan kapattığım anda gözyaşlarım yanaklarıma dökülüyor.

Her şeyimi kaybettim. Benden geriye kalan cam parçaları yere düşüyor, binlerce kırık umut ve hayal parçası.

PHOENIX

Kime daha çok kızgın olduğumu BİLMİYORUM-Kennedy'ye mi, Coco'ya mı, yoksa kendime mi? Kennedy'nin bir sırrı olduğunu ve onu hayatıma ve yatağıma davet ederek tehlikeli bir oyun oynadığımı biliyordum. Ama her şeyi kontrol altına aldığımı sanıyordum. Gerçekten de kontrol altına almıştım. Kennedy beni suçlayabilecek hiçbir şey görmemiş ya da duymamıştı.

Ama her zaman bir kırılganlık vardır. Bunu bilmem gerekirdi. Herkesin zayıf bir noktası olduğunu bilmeyecek kadar uzun zamandır bu işteyim. Ateşle oynadım ve lanet olası A... Yandım. Coco'nun aptalca saçmalıklarının beni federallere yakalatacağını planlamamıştım. Bana ne yaptığını söylediği anda bunun beladan başka bir şey getirmeyeceğini biliyordum.

Kennedy gittiğinde, öfkeden kuduruyordum. Öfkemi yanlış yere ve doğrudan ona yönelttim. Başından beri benimle oynadığını bilsem de, sonunda bunu söylediğini duymak daha az acı vermedi.

Çatı katından ayrılmadan önce avukatımla bir telefon görüşmesi yaptım. Onu durumdan haberdar ettim ve ona her ay yüklü miktarda para ödediğim için, her kuruşunu kazanmaya başlamasının zamanı geldi.

Kapıdan çıkarken Kennedy'yi arıyorum, açmayacağını tahmin ederek.

"Alo?" diyor ama bu bir soru gibi çıkıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sesimdeki duyguyu minimumda tutmaya çalışıyorum. "Ken, Coco nerede?" "Sana bunu söyleme yetkim yok, Nix."

"Kahretsin," diye tıslıyorum dişlerimi sıkarak ve sabırsızlığım artarak asansörün düğmesine basıyorum. "Daha fazla alıkonulmasına izin vermeyeceğim."

"Hapse girmeni istemiyorum. Konuş bizimle, Nix. Bize yardım et, biz de sana edelim."

"Beş dakika sonra yerimi bildirmek için beni ara," diyorum ve arabama gitmek üzere asansöre doğru yürürken telefonu kapatıyorum.

Crane beni götürmeyecek. Neler olduğunu bilmesine gerek yok. Kennedy'den zaten hoşlanmıyor ya da ona güvenmiyor ve ihtiyacım olan son şey onu bu işe bulaştırmak. Lexus LFA'ma bindiğimde öfkem yavaş yavaş alevleniyordu. Tüm bu berbat duruma rağmen, sadece kendime kızabilirim.

Otopark kapısının caddeye açılmasını beklerken telefonum çalıyor.

"Evet?" Telefon arabanın hoparlörlerinden bağlandığında "Evet?" diyorum.

"Benimle Beans to an End'de buluş."

Ellerimi direksiyonun etrafında sıkıyorum, deri tutuşumun altında gıcırıyor. "Kahve içecek havamda değilim. Artık benimle oyun oynama, Kennedy."

"Bu bir oyun değil, Nix. Sadece oraya git. Beş dakika sonra orada buluşuruz." Ben başka bir şey söyleyemeden bağlantıyı kesiyor.

Beans to an End'e giderken her hız sınırını aşıyor ve her kırmızı ışıkta geçiyorum. Yanaştığımda Kennedy mekanın önünde durmuş, kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyordu. Birkaç metre öteden bile gözlerinin şiş ve kırmızı olduğu belli oluyor.

"Nix," diyor ben yaklaşırken sessizce.

Kalabalık kafenin içine bakıyorum ve öfkemin yavaş yavaş kaynamaya başladığını hissediyorum. "Coco nerede? Ne sikime bir kahve dükkanındayız?"

"Dinle." Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Konuşmaya istekli olmadığın sürece seni içeri alamam."

Başımı omuzlarımın üzerinde döndürüyorum, boynumu kırıyorum ve kaslarıma yerleşen gerginliği hafifletmeye çalışıyorum. "Eğer konuşmazsam, beni tutuklayacaksınız, değil mi?"

Gözleri yere düşüyor. "Evet."

Ellerimi iki yanımda tutuyorum, ona çok sert davranmayacağıma dair kendime güvenmiyorum. "Her iki durumda da, nerede çalıştığını öğreneceğim. Ne fark eder ki? Aramayı yap ve beni içeri al."

Cebinden telefonunu çıkarıyor ve benden birkaç adım uzaklaşıyor. "O burada," diyor telefonun diğer ucundaki kişiye. "İçeri gelmek istiyor." Duraklıyor ve gözlerini benimkilere diyor. "Bilmiyorum." Dudağını ağzına götürüyor, beni ilk kez etkileyen yüzükle oynuyor. "Evet." Bana doğru yürüyor ve telefonu cebine geri koyarken bir nefes veriyor. "Tamam. Seni içeri götürebilirim ama önce konuşabilir miyiz?"

"Hayır, Kennedy. Ben sana kim olduğum konusunda hiç yalan söylemedim ama sen de bana karşı hiç dürüst olmadın. Şu anda Coco dışında hiçbir şey hakkında konuşacak zamanımız yok."

Kaşlarını çatıyor, bana bakarken alnındaki küçük çizgiler derinleşiyor. "Özür dilerim. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bana kazık atmak istemedin, değil mi?" "Açıklayamaz mıyım?"

"Açıklanacak bir şey yok. Bacaklarını açtın ve ben de o tuzağa doğru yürüdüm. Bir erkek söz konusu olduğunda en iyi silahtır. Aramızda gerçek bir şeyler olduğunu düşünerek aptallık etmek tamamen benim hatamdı. Peki, açıklanacak ne var? Bektan bir şey oldu. Hayatımıza devam ederiz."

Başını sallıyor ve Beans to an End'in kapısını açmadan önce kaldırıma bakıyor. "Her şeyi yanlış anladın, Nix," diyor sırtı bana dönük olarak. "Senden hoşlanmak istememiştim."

Kahve dükkânındaki konuşmaların sıkıcı uğultusu arasında onun sözlerini duyuyorum. Her zaman kendimi kaptırıp söylediklerine inanıyorum ama sonra Coco'yu koz olarak kullandıklarını ve Kennedy'nin beni ispiyonlamak için her şeyi söyleyeceğini hatırlıyorum. Ben onun için sadece başka bir görevim. Ben onun hedefiyim. Görevini yerine getirmek için her şeyi yapar. Beni çoktan baştan çıkardı, sinsice hayatıma girdi ama görevi henüz bitmedi. Hedef benim, Coco değil. Taşaklarımı mendeneye, kıcımlı parmaklıkların arkasına koyana kadar benimle çalışmaya devam edecek.

Konuşmadan onu kahve dükkanına kadar takip ediyorum, yürürken durumu nasıl ele alacağımı düşünüyorum.

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor ve biz içeri girerken tüm gözler Kennedy ve benim üzerimde.

Bir kadın omuzlarını geriye atmış ve kendinden emin bir şekilde bize doğru yürüyor. "Nix, ben Rae, Kennedy'nin idarecisiyim ve bundan sonrasını ben devralacağım." Kennedy'ye bakıp kaybolmasını işaret ediyor. Kennedy, Rae'ye başını sallayıp birkaç adım uzaklaşmadan önce bir saniye bana bakıyor. Dönüp bana hüzünlü bir gülümseme verdiğinde hala onu izliyorum.

"Beni takip edin," diyor Rae ve dikkatimi Kennedy'den başka yöne çekiyor.

Beyaz duvarları, iki sandalyesi, bir masası ve diğer tarafında birinin bizi izlediğini bildiğim bir aynası olan sade bir odaya giriyoruz. Kapağımı patlatmama yaklaşık on saniye var. Tüm vücudum gergin, kaslarım gergin ve zihnim olasılıklarla çalkalanıyor.

Rae kapıyı kapatıp masanın diğer tarafındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Otur lütfen."

Sandalyeye kayarak oturuyorum, kollarımı masaya dayıyorum ve arkama yaslanıyorum.

"Kimseyle konuşmayacağım ama

Kennedy," diyorum ona, oynayacak kartların bende olduğunu, onda olmadığını düşünerek.

Rae karşımda oturuyor ve ellerini masanın üzerinde birleştiriyor. "Yetkili o değil, Bay. Ash."

Bakışlarım kararıyor. "Beni o getirdi. Burada olmamın sebebi o. Sadece onunla konuşacağım." "Onay almam gerekecek," diyor.

"Al şunu," diye homurdanıyorum.

Kontrolüm elimden kayıyor. Öfkem yükseliyor. *Sakin ol. Düşün, Nix. Düşün.* Babam bana her durumla nasıl başa çıkacağımı öğretti, yetkililer dahil.

"Hepsi bir oyun," dedi bana. "Onlardan daha akıllı ol. Senden bir şey istediklerini unutma. Her zaman top oynayacaklardır. İhtiyacın olmadan asla kartlarını gösterme ve kendi şartlarına göre oyna. Kural koyucu sensin evlat. Bunu asla unutma."

Rae ayağa kalkmadan önce aynaya bir göz atıyor. Kapıdan çıkarken, "Hemen döneceğim," diyor.

Oturuyorum, rahatlamış görünüyorum ve önümdeki duvara bakıyorum. Bu gibi durumlarda sakın olmak önemlidir. Babamın bana her zaman öğrettiği şeyi yap. Sinirlenmek ve kontrolden çıkmak tam da onların oyununa gelir. Coco, meşhur suçlular denizinde küçük bir balık. Onu istemiyorlar. Beni istiyorlar. Ama benden bir şey istiyorlarsa, taleplerime boyun eğecekler... Kennedy'nin şu andan itibaren konuştuğum tek kişi olmasıyla başlayarak.

Birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve Kennedy içeri giriyor ama bana bakmıyor. Yanakları kızarmış ve karşımdaki sandalyeye kayarken derin bir nefes alıyor.

"Bana bak," diye emrediyorum ona, sesim eşit ama hafif bir gerginlikle.

Gözlerini benimkilere dikeyor ve sandalyesine yerleşiyor. Bir süre konuşmadan birbirimize bakıyoruz, ama sonra o başlıyor. "Nix," diyor, sesi hafifçe çatlayarak.

Öne doğru eğildim ve ellerimi masanın üstünde birleştirdim. "Bundan sonra sadece seninle konuşacağım.

Başka kimse yok. Anlaşıldı mı?"

Sandalyesinde doğruldu ve ellerini aynı pozisyonda benimkilerin yanına koydu. "Bilgilendirildim."

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Coco ailemden biri. Benim kanımdan olmayabilir ama onu sokaktan kopardığım günden beri yanımda oldu ve beni sevdi. İşi öğrenmek istediğinde ona hayır diyemeyecek kadar aptal olduğum için hapiste oturmasına izin veremem. Burada suçlanması gereken tek kişi benim. Coco değil. Kennedy değil. Sadece ben.

"Yani Coco için ben mi?" Bu sözleri söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama onu kurtarmanın başka yolu yok. O çok genç ve hayatının geri kalanını hapisshanede geçirmek için çok fazla nedeni var.

Hayatımı yaşadım.

Seçimlerimi yaptım.

Eninde sonunda bu pozisyonda oturacağımı biliyordum. Sadece bunun kendi eylemlerim yüzünden olacağını düşünmüştüm. "Temel olarak," dedi iç çekerek. "Bizimle işbirliği yaparsan, Coco'ya karşı tüm suçlamaları düşüreceğiz.

ve seninle bir anlaşma

yapacağım." "Ne tür bir anlaşma?"

"Olanlar hakkında konuşmamız gerek Nix." Masayı kaldıraç olarak kullanarak kendini yukarı itiyor ve aynanın önüne geçiyor, bir an durup aynada kendine bakıyor. "Yolumuza devam etmeden önce *bunların* hiçbirini aramızda konuşamayız." Tekrar yerine oturmadan önce camın sağ alt kenarına yakın küçük bir düğmeye basarken yansıma bakıyor.

"Konuş."

"Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim," diyor gözlerini kapatıp dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek. "Asıl hedefim sen değildin. Hassan benim görevimdi, ama sonra sen..." Sözüünü kesiyor ve dilinin ucuyla dudağıındaki piercing ile oynuyor.

"Ben, ne?"

"Sen sendin," diyor gözlerini kısarak. "Rae seninle göz göze geldiğimi öğrendiğinde görevim değişti."

"Kennedy, benimle oynadığını biliyordum. Biliyordum ama kafamın içindeki o küçük sesi dinlemedim." Dirseklerimi masaya dayayarak kenetlediğim ellerimi çeneme doğru kaldırıyorum ve onun koyu kömür rengi gözlerine bakıyorum. "Sikimin beni yoldan çıkarmasına izin verdim. Yine de beni baştan çıkararak çok iyi bir iş çıkardın. Hakkını vermeliyim."

Gözleri büyür ve karşı çıkar. "Seni işim yüzünden baştan çıkarmadım. Senden hoşlandım. Ben olduğum kişi olmasaydım ve sen de sen olmasaydın, farklı bir şey olabilirdik... harika bir şey."

Onu elimden geldiğince kızdırmaya çalışarak sırtıyorum. "Çok iyi yatıyordun. Bu sana gizli ajan eğitiminde öğrettikleri bir şey mi?"

"Siktir git, Nix," diye tıslıyor, üst dudağı hırıltılı.

"Zaten yaptın Ken. Hatırladığım kadarıyla birden fazla kez."

Yanakları pembenin parlak bir tonuna dönüşürken masaya bakıyor. "Belki senin için bir şey ifade ettiğimi düşünmüştüm."

"Yaptın," diye itiraf ediyorum, ellerimi yüzümde gezdirip yüzümü buruşturarak. "Sorun da bu zaten. Sana aşık oluyordum, Kennedy. Ne kadar aptalmışım."

Sözlerim kafasına dank edince kaşları havaya kalktı. "Öyle miydin?"

Ensemi ovuyorum ama bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. "Ben yaptım."

"Sen aptal değilsin, Nix." Omuzları çöktü ve yüzünde bir hüznün parladı. "Ben de sana aşık oluyordum."

Bu sözleri söylediğinde ona inanıyorum. Belki aptalım ama gözlerinde gerçekten başka bir şey yok. Söylediği kişi olmadığını biliyordum. Biliyordum. Söz konusu o olduğunda yalanın kokusunu alma yeteneğimi kaybetmiyordum. Ben sadece bu işi hallettiğimi düşündüm. Kendi açımdan halletmişim ama Coco söz konusu olduğunda değil.

"Şimdi ne olacak?"

"Coco'yu getireceklerinden haberim yoktu. Yemin ederim bilmiyordum. Sana bir anlaşma teklif edebileceğimi söylediklerinde, bu şansa atladım. Parmaklıklar ardında görmek isteyeceğim son kişi sensin. Eğer bize yardım eder, işe yarar bir şeyler verirsen, belki ikinizi de bırakırlar."

"Kennedy," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sandalyede arkama yaslanarak. "Ben hiçbir zaman narkotik olmadım. Düşündüğünüz kişi değilim. Hassan ve Loft'taki diğerleri gibi değilim."

"Nasıl yani?" diye soruyor kaşlarını aşağı doğru çekerek.

"Tekrar yalnız kaldığımızda sana anlatırım. Sadece düşündüğün kişi olmadığımı bil. Şimdi git şu düğmeye bas ve şu işi bitirelim. Coco'nun bir an önce buradan gitmesini istiyorum."

"Doğru." Başını sallayarak ayağa kalkıyor ve sandalyesine oturmadan önce mikrofonu tekrar açıyor.

Boğazını temizliyor ve sırtını düzeltiyor. Ajan moduna geri döndü. Sakin. Soğukkanlı. Toparlanmış. "İşbirliği yapmaya istekli misiniz Bay Ash?"

"Coco'yu serbest bırakmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Kelimeler beklediğimden daha kolay çıkıyor ama sevdiklerimi korumak için her şeyi yaparım, buna deli Coco da dahil.

"Hassan'ı bir süredir araştırıyoruz. Ağını asla çözemedik. Bildiğiniz gibi kendisi bir silah tüccarı ve dünya çapında çok sayıda terör saldırısıyla bağlantısı var."

Kolumu önüme uzatıyorum. "Seni orada durdurumama izin ver."

Başını sallıyor ve ben devam ediyorum.

"Eğer bir terör şebekesini çökertmeye yardım etmemi istiyorsanız, ben varım. Hassan ile hiçbir zaman anlaşma yapmadım ve yapmayacağım. Ne yaptığını ve nasıl para kazandığını tasvip etmiyorum. Bana kim olduğunu ve ne yaptığını açıklamanıza gerek yok. Onun hakkında her şeyi biliyorum. Sadece bana ne istediğini söyle.

Ben de bunu gerçekleştireceğim."

Kapı çalındığında tavandan tabana pencerelerden dışarı bakıyor, sevdiğim şehre bakıyordum. Görmezden geldim. Bugün olanlardan sonra misafir ağırlayacak havada değilim.

"Nix," Kennedy'nin sesi kapıyı tekrar çalarken ancak fısıltı halinde duyulur. "Kapıyı aç."

Bir an için onu orada bırakmayı düşünüyorum ama bu düşünce geçiyor. Konuşmamız gereken şeyler ve düzeltmemiz gereken şeyler var.

Kapıyı açtığımda ellerini çerçevenin iki yanına koymuş, sanki ayak seslerimi dinliyormuş gibi öne doğru eğilmişti. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece kapıyı açıp uzaklaşıyorum.

Arkamdan geliyor, topukları mermer zeminde tıkırdıyor ama eskiden olduğu gibi tüylerimi diken diken etmiyor. "Konuşabilir miyiz?" diyor arkamdan.

Ellerimi cama bastırıyorum ve sırtımı ona dönüyorum. "Sanırım bir gün için yeterince konuştuk." Dört yüksek topuk tıkırtısından sonra elini sırtıma bastırıyor. "*Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum.*"

Acı acı gülüyorum ve gözlerimi Empire State Binası'na sabitliyorum. "Artık *biz* yokuz, Ken. Aslında hiç başlamadık."

"Biz gerçektik," diye fısıldıyor, eli gömleğimin üzerinden sırtımı okşuyor.

Bakışlarım onun camdaki yansımasına takılıyor. "Öyle miydik?"

Yaklaşıyor, göğsünü sırtıma bastırıyor ve sıcaklığıyla beni yakıyor. "Bana göre öyleydik. Her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm. Hiçbir şeyi atlamayacak kadar akıllıydın. Bunu sonsuza dek yapacağımızı düşünmüştüm."

Arkamı dönüyorum ve ellerimi kalçalarına koyarak aramızda biraz mesafe bırakıyorum. "İkimiz de kendimizi kandırıyorduk. Yaşadığımız şey sona erdi. Geri dönemem."

"Ama-"

"Hayır, Kennedy. İşimiz bitti. Şimdi birlikte çalışıyoruz ve görevim bittiğinde biz de bitmiş olacağız." Elini göğsümden yukarı kaydırıp omzuma koyuyor. "Nix, seninle işimin bitmesini istemiyorum.

Veda etmeye hazır değilim."

Parmaklarım kalçasına saplanıyor ve boyun eğmemek için tüm irademi kullanıyorum. "Geri dönemeyiz." Beni öpmeye çalıştığında, ağzımı ulaşamayacağı bir yere çekiyorum. "Bu sefer olmaz, tatlım. Kukun beni bir kez kandırdı, bir daha olmayacak."

Gözleri yaşlarla doluyor, orada asılı duruyor ve geri çekilirken düşmeyi bekliyor.

"Vazgeçmeyeceğim

Biz, Nix. Daha işimiz bitmedi."

"Sadece git, Kennedy. Bu gece seni görmek istemiyorum."

"Peki," diyor ve gömleğini çekiştirerek düzeltiyor ve göğüs dekoltesini gösteriyor, ama aşağı bakma dürtüsüne direniyorum. "Detayları öğrendiğimde ararım."

"Daha önce değil," diyorum ona, kollarımı göğsümde kavuşturup kapıya yönelirken, her adımda yüzünü siliyor.

Kapı arkasından kapandığında kalbim ağrıyor, göğsümde patlamaya hazır. Daha önce hiç başka birine aşık olmamıştım, Kennedy'ye olduğum gibi. Ben de hızlı ve sert düştüm. Onu gördüğüm anda beladan başka bir şey olmadığını anlamıştım ama kendimi o yola girmekten alıkoyamadım.

Louis XIII şişesini raftan çekip kendime bir bardak dolduruyorum ve pencereden görünen şehir manzarasının önündeki deri koltuğa yerleşiyorum. Yavaşça yudumluyorum, her bir tadın tadını son tadımmış gibi çıkarıyorum. Hassan'ı ispiyonlamak sadece beni değil, Coco ve Kennedy'yi de

tehlikeye atabilirdi. Artık hepimiz bu işin içindeyiz ve hayatlarımız tehlikede.

Bir terörist ağını çökertmek kolay değil, benim gibi içeriden biri için bile, ama etrafımdakileri güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparım. Onların iyi olacağı anlamına geliyorsa kendi hayatımı veririm. Yakında olacak.

hepsi bitecek. Coco özgür olacak. Kennedy görevini tamamlamış olacak. Ve ben yalnız olacağım.

Her zaman olması gerektiği gibi. Benimki gibi bir hayat yaşamak aşka yer bırakmaz. Aşk bir zayıflıktır. Bir suçlunun kalbinden bir parça çalan her kişi, zırhındaki küçük bir çatlaktır ve bir anda milyonlarca parçaya bölünerek parçalanmasına neden olabilir.

Tek zayıflığımın Coco olduğunu sanıyordum ama yanılmışım. Kennedy benim yeni Kriptonitim.

KENNEDY

Taksi şoförüne biraz para uzattıktan sonra arabasından iniyorum ve önümdeki yeşilimsi dış cephe kaplamalı küçük, sıradan eve bakıyorum. Verandanın ışığı yanıyor ama tüm perdeler çekili ve içeride kimse yok gibi görünüyor.

Ama biri var. Görmek için sabırsızlandığım biri değil. Ama ben de kimseyi görmek istemiyorum. Nix'le olan kavgam içimi boşalttı. Tüm duygularım içimden akıp gitti, peki ne için? Nix'in bana aşık olduğunu söyledikten sonra beni reddetmesi için mi?

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve omuzlarımı dikleştirerek onu uzaklaştırıyorum. Kendim için üzülmenin zamanı değil. Çalışıyorum.

FBI'nın güvenli evinin kapısını çalıyorum ve aynı anda telefonumdan bir mesaj gönderiyorum. Kapıyı bir temsilci açıyor, bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor. "Güzel yüzük," diyor, gözleri dudağıma sabitlenmiş.

"Nerede o?" Ona sinirli bir bakış attım.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra koridoru işaret ediyor. "Soldan ikinci kapı. Ama önce fotoğrafı bir kimlik görmem gerek."

Ehliyetimin bulunduğu siyah deri çantayı çıkarıp ona açıyorum. Beni Greenlight ajanı olarak tanımlayan hiçbir şey taşımıyorum. Normalde kendi ehliyetimi bile taşımam.

Ajan önce fotoğrafıma sonra da bana baktı. "Steve Bolding'i tanıyor musun? Greenlight tarafından işe alındığını duydum."

Başımı sallıyorum ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ne demek istediğinizi anlamadım. Şehirdeki bir yöneticinin kişisel asistanı olarak çalışıyorum."

Soğukkanlı ses tonum ajanın şaşkınlıkla kaşlarını çatmasına neden oldu. "Gerçekten mi? Benimle birlikte gizlenmeye devam mı ediyorsun?"

"Bunu yapmasak olmaz mı?" Kızgın bir şekilde sordum. "Buraya gelmemin bir sebebi var." Omuz silkiyor. "Onu nerede bulacağını biliyorsun."

Koridora dönüyorum ve soldaki kapalı olan ikinci kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı çalıyorum ve iterek açıyorum. Coco yatakta oturuyor, bacak bacak üstüne atmış. Bir kadın FBI ajanı akıllı telefonuna bakıyor.

"Seni kaltak," diyor Coco hırlayarak. "Bize kazık atacağını biliyordum."

Kendini yataktan bana doğru fırlatıyor ama ajanın tabancasının tıkırtısı onu durduruyor.

Düzgün bir ses tonuyla "Geri çekil," dedi. "Ona dokunmayın."

Ajana dönüyorum. "Birkaç dakika yalnız kalabilir miyiz?"

Ajan bana inanmaz bir bakış attı. "Onunla yalnız kalmak mı istiyorsun?"

"Evet. Halledemeyeceğim bir şey değil."

Omuz silkiyor ve kalkıp kapıyı arkasından kapatıyor. Coco bana doğru hamle yapıyor, ben de omuzlarından tutup onu yatak odasının duvarına doğru itiyorum.

"Beni dinle," diyorum sertçe. "Buraya seni almaya geldim ama seni birkaç gün daha burada

bırakabilirim. Beni kızdırma."

Gözleri kısıldı. "Seni kızdırmıyor mu? Seni elime geçirir geçirmez öldüreceğim."

"Beni asla ele geçiremeyeceksin, seni beleşçi, aptal özentisi."

Bacağıma tekme atıyor ve çok acıyor. Karnına bir diz atıp onu duvara doğru itiyorum.

"Orospu," diyor hırıltılı bir ses tonuyla, hâlâ ciğerlerine hava çekmeye çalışıyor. "Serseri," diyorum yüzüne karşı.

"Sen nereden biliyorsun ki? Nix benim hakkımda böyle mi söyledi?"

Ondan hoşlanmıyorum ama yüzündeki ezilmiş ifade beni yine de etkiliyor. "Hayır. Tam tersi. Serbest kalmanın sebebi Nix."

Gözleri parlıyor. "Kefaletimi o mu ödedi?"

Başımı salladım. "Hayır, bir anlaşma yaptı."

Gözlerindeki ışık kayboluyor. "Anlaşma mı? Kiminle? Federallerle mi? Sen bir FBI ajanısın, değil mi?"

Onu sikip attın."

Gözlerimi ona diktim. "Hayır Coco, *sen* onun ağzına sıçtın. Sana verdiği bilgisayarı birinin banka hesabını boşaltmak için kullanarak onun ağnını açtın ve şimdi başı büyük belada."

Gözlerinde parlayan yaşlarla irkilir. "Hayır. Kahretsin, hayır. Ben asla..." Gözyaşları yanaklarına dökülüyor ve gözlerinin altındaki koyu halkaları ilk kez fark ediyorum.

"Çoktan bitti," diyorum.

"Hayır. Ona hayır de. Benim için bir anlaşma yapmasını istemiyorum. Sonuçlarına katlanacağım, ne olursa olsun."

Kamburlaştığını hissediyorum ve onu tutuşumu gevşetiyorum. "Ne *düşünüyordun*?" Yumuşakça soruyorum.

"Sana hiçbir şey açıklamayacağım. Nix'i arayabilmek için telefonumu istiyorum. Telefon hakkım var, değil mi?" "Hayır, çünkü tutuklu değilsin. Koruyucu gözetimdesin."

Yanaklarındaki gözyaşlarını siler. "Sen gerçek bir amcıksın, Eva. Ya da adın her neyse. Dünyayı kurtardığını falan mı sanıyorsun?"

"Pek sayılmaz. Ben yasadışı silah ve uyuşturucuyu sokaklardan uzak tutmak için çalışıyorum. Beyaz yaka suçları genelde benim işim değil, ama uyuşturucu ve silahları finanse ediyorsa, para kaynağını kesiyoruz."

Hafifçe gülüyor ve gözlerini deviriyor. "Uyuşturucu ve silah mı? Burada savaştığınız şeyin bu olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Sen sadece bir amcık değilsin, *aptal* bir amcıksın."

Gömleğinden iki avuç aldım ve onu tekrar duvara yapıştırdım. "Dikkat et, *Caroline*."

"Bana öyle deme."

"Burada kuralları sen koymuyorsun. Ben koyuyorum. Senin aptal küçük numaran Nix'le aramızdaki her şeyi mahvetti."

"Neyi mahvettik? Biz sizin için sadece gizli bir görevdik, belli ki."

Ona doğru eğildiğimde taşmak üzereydim. "Kendine böyle bir paye verme, salak. O bir görevdi ama ona karşı hislerim gerçektir. Onu korurdum."

Coco tiksintiyle kaşlarını çatıyor. "Sanki gerçekten böyle bir gücün varmış gibi?" "Mümkün olan her şeyi yapardım."

"Yani ona ihanet eden FBI ajanı sensin ama bunların hepsi *benim* suçum mu?"

"Nix'in şu anki durumu tamamen senin suçun, evet."

Gözleri parlıyor. "O da böyle mi düşünüyor?"

"Hayır. Her ne sebeple olursa olsun, senin sefil kışını kurtarmak istiyor. Seni çok önemsiyor."
"Eminim bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istersin."

Hayatımda hiç kimseye bu kadar saldırmak istememiştim. Coco'nun çenesine yumruk atıp onu yere düşürmek istiyorum. Bu dürtü o kadar güçlü ki kendimi durdurmak için birkaç adım geri atmam gerekiyor.

"Evet, incindim," diyorum sesim titreyerek. "Eminim bunu hak ettiğimi düşünüyorsunuz."

"Çok daha fazlasını hak ediyorsun." Sesi buz gibi. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Şüpheyle hareket etmeyiz, Coco. Nix çok para çaldı. Onun bu yönünü bilmiyor olabilirsiniz-"

"Oh, biliyorum. Onu herkesten daha iyi tanıyorum. Onun yaptığı şeyi yapmak istedim ama..."

Boğazını temizliyor, sesi duygu yüklü. "Ama aptaldım ve her şeyi berbat ettim."

"Hırsız mı olmak istiyordun? Tamamen çalıntı parayla finanse edilen bir hayat yaşamak mı?"

Başını sallıyor. "O paranın tek kuruşunu bile kendine harcamıyor. Yasal işlerle kendine çok iyi bir yaşam sağlıyor."

Bir an için ona bakıyorum, bir şekilde doğruyu söylediğini biliyorum. Bu kadının istese yalan söyleyebileceğinden emin değilim. Onda saklanması zor bir dürüstlük var.

"Siz zeki FBI sikkelerinin her şeyi bildiğini sanırdım," diyor acı bir şekilde. "Ama bir bok bilmiyorsunuz. Şüpheyle hareket etmediğinizi söylüyorsunuz ama eminim onun hakkında elinizde somut bir şey yok."

"Parayı çaldı!" İstedimden daha yüksek sesle söyledim.

Nix kötü bir adam. Çok kötü bir adam. Öyle olmak zorunda, çünkü iyi insanlar Loft bodrumunun içini göremezler.

"Evet, öyle yaptı," diye kabul ediyor Coco. Duvardan uzaklaşıyor ve tekrar yatağa oturuyor. "Ama sonra ne oldu?" Bana ters ters bakıyor. "Senin gerçek adın ne lan?"

Yumuşakça iç çektim. "Bunu sana söylememem gerekiyor." "Peki, eğer Nix biliyorsa-"

"Ben Kennedy. Peki *sonra ne* demek istiyorsun?"

Bacak bacak üstüne atmış, parmaklarını siyah saçının bir tutamının ucunda gezdiriyor. "Nix kimsenin kayıp olduğunu fark etmediği paraları çalmaya başladı. Zengin insanların hesaplarına banka masraflarını ekleyen bir bilgisayar programı yazdı. Burada on dolar, orada elli dolar; bir sürü zengin puşla çarpınca para çabucak birikiyor."

Yatağın ucuna oturuyorum, öfkem azalıyor. Coco gerçekten Nix'i tanıyor ve onu idol olarak görüyor. Yardım edemem ama ortak bir noktamız olduğunu kabul ediyorum.

"Yani bir siyah şapkalı olarak başladı," diye devam ediyor, yeteneklerini yıkım ya da kişisel kazanç için kullanan bir hacker için kullanılan terminolojiyi kullanarak. "Ve sonra, bu dolandırıcılıktan yüklü miktarda para kazandıktan sonra, bankalara gidip programlarında açıklar bulunduğunu söyledi ve parayı çekmek için kullandığı açığı düzeltmek için bankalardan yüklü miktarda para daha aldı."

"Bak," diyorum, yatağın karşısında onun bakışlarıyla buluşarak, "bunun onu kötü bir adam yapmadığını anlıyorum, ama-" "Bitirmeme izin ver, olur mu?"

Ağır ağır iç çektim. "Devam et."

"Böylece iyi adamlar -bankalar- için çalışarak beyaz şapkalı oldu. Ondan sonra her yerden iş teklifleri aldı. Bir sürü para. Bazılarını kabul etti ama mutlu değildi. Başladığı yere geri dönmek istedi. Döndü ve daha cesur oldu. Zenginlerden büyük paralar aşırıya başladı ve o kadar çok banka hesabına yönlendirdi ki kimse paraya ne olduğunu anlayamadı."

Nix'in aklına koyduğu her şeyi yapabileceğini bilerek başımı sallıyorum. Zeki ama aynı zamanda anlayışlı. Birlikte, güçlü bir kombinasyon. Hükümet için çalışarak çok iyi şeyler yapabilir.

"Peki neden lanet olası bir yatı falan yok?" Coco konuşurken beni inceliyor. "Çünkü

Tanrı biliyor ya, öyle bir şey yapsaydı o şeyle geçiniyor olurdu. Yüzlerce milyonu olan bir adam neden oyunun içinde kalıp yakalanma riskini göze alsın ki?"

Omuz silkiyorum. "Suçlular her zaman heyecan duymak zorunda olmadıkları halde aktif kalırlar, Coco. Yakalanma ihtimali bazı insanlar için adrenalin patlamasıdır."

"Nix değil."

Derin bir nefes veriyorum ve kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Eğer bir amacın varsa, lütfen ona ulaşabilir misin?"

Alay ediyor. "Tamam, o zaman neden gitmiyoruz? Sana bunların hiçbirini anlatmak zorunda değilim. Nix muhtemelen bunun için bana kızacak zaten."

"O zaman neden zahmet ediyorsun? Sırf bana bir şey söylemek için neden onu kızdırma riskine gireyim?"

Bana hayatımda gördüğüm en dostça olmayan gülümsemeyi takındı. "Çünkü gerçeği öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."

"Ne gerçeği?" Öne doğru eğildim, ses tonum ona hemen söylemesi için yalvarıyor. "Ne var Coco?" "Siz aptallar Nix'in aldığı parayı bulabilseydiniz, banka hesabında bulamazdınız."

"Nerede o zaman? Bir yere mi gömdü?" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Evleri yandığında sigortası olmayan tüm insanlarla birlikte. Organ naklini karşılayamayan insanlarla. Üçüncü Dünya ülkelerinde temiz suyu olmayan yerler."

Nefes almayı bıraktım. Sadece Coco'ya bakıyorum, yaşadığım şok nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmiyor bile. "O... onu ele mi veriyor?"

"İhtiyacı olan insanlara. Bazı insanların yiyeceği yokken, diğerlerinin bir sürü tatil evi, helikopterleri ve ihtiyaçları bile olmayan şeylere sahip olması onu öldürüyor."

"Onu ele veriyor." Bu sefer bir soru değil ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Coco başını sallıyor. "Bir gün internette haberleri okuyordu ve zengin bir takım elbise, şehirdeki çocukların her zaman özel okul çocuklarının gerisinde kalacağını söylüyordu. Ve ertesi hafta, birkaç büyük devlet okulu bölgesi, okullarındaki her bir çocuk için bilgisayar ve malzeme satın almak üzere isimsiz hediyeler aldı. Hepsine."

"Ve bu...?"

Omuz silkiyorum ve duvara bakıyor. "Burası muhtemelen dinleniyor, bu yüzden noktaları birleştirmene izin vereceğim." "Kahretsin," diyorum usulca.

"Evet. O gri bir şapka. Belki yaptığı bazı şeyler doğru değil ama... Onunla gurur duyuyorum."

"Nedenini anlayabiliyorum." Onunla göz göze geldik. "Dinle, sana söz veriyorum onun için doğru olanı yapacağım. Elimden geldiğince. Olanlardan nefret ediyorum."

Gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum ve düşerken öfkeyle yanaklarımdan siliyorum. "Senden hiç hoşlanmadım," diyor Coco.

"Ben de senden hiç hoşlanmadım."

"Ve şimdi bile... Senden hala hoşlanmıyorum." Burnumu çektim.

"Aynen."

"Ama seninle bu kadar mutlu olması hoşuma gitti. Onu hiç böyle görmemiştim." Gözlerimi kapattım. "Ben de mutluydum."

"Muhtemelen ikimizle de işi bitmiştir." Dizlerini göğsüne doğru çekiyor ve çenesini dizlerine dayıyor.

"Sen değil," diyorum usulca. "Sadece ben. Sen onun için herkesten daha önemlisin."

"Muhtemelen beni kurtardı çünkü ben berbat biriyim ve onun işi de beni

kurtarmak." "Hayır. Seni onun evine götüreyim. Seni görmek istediğini biliyorum."
Yüz ifadesi aydınlanıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"
Başımı salladım. "Evet. İyi olacaksın Coco."

"Öyle mi?"

"Sanırım öyle. Hapse falan girmesine gerek yok."

Derin bir nefes alıyor ve yataktan kalkıyor. "İyi olmayacak tek kişi benim," diyorum usulca.

"Belki madalya falan alırsın," diyor küçümseyerek.

Ona ters ters bakıyorum ve bir elimi belimdeki tabancanın kılıfına koyuyorum. "Hadi gidelim.

Yolculuk sırasında konuşmazsanız çok iyi olur."

PHOENIX

"NIX!"

Coco'nun sesini duyar duymaz fuayeye yöneliyorum ama gözlerim Kennedy'ninkilere kilitlendiği anda olduğum yerde kalıyorum. Ona karşı hissettiğim sevgi gitmişti. Yerini daha güçlü ve daha karanlık bir şey aldı ama artık yumuşaklık yok. İhanet her şeyi değiştirir. Beni yasal olarak parmağının altına almış olması duygularımı değiştirmede; bana ulaşmak için Coco'yu kullandı.

"Hey," diyor Coco ve bana doğru yürüyüp görüş alanıma girerek Kennedy'yi görmemi engelliyor.

"Eve dönmen çok güzel," diyorum ve onu kollarımla sarıyorum ama bakışlarımı Kennedy'nin üzerinde sabit tutuyorum.

Bizi izliyor, bakışları odaklanmış ve yoğun. "Konuşmamız gerek," diyor Kennedy, ben Coco'yu bırakmaya fırsat bulamadan.

"Konuşacak bir şey yok." Ses tonum buz gibi ama eşit.

Coco uzaklaşıyor ve en üzgün gözlerle bana bakıyor. "Her şeyi berbat ettiğim için özür dilerim." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlarken kolu hâlâ sırtımda asılı duruyor. "Bunun için tamamen ben suçluyum, Nix."

"Şşş, Coco." Düşen gözyaşlarını parmaklarımın tersiyle siliyorum ve yumuşak bir sesle konuşuyorum. "Olanlar için suçlayacağım son kişi sensin."

Öncelikle, dünyanın en aptalı olduğum için kendimi suçluyorum. Coco'yu ona ne zaman hayır demenin doğru olduğunu bilecek kadar uzun süredir tanıyorum, ama onun kaprisine boyun eğdim. Birkaç hafta sonra sıkılacağını ve konunun sonsuza dek kapanacağını düşündüm. İkincisi, Kennedy'yi suçluyorum. Sadece işini yapıyor olsa bile. Bana yanlış yaptığı onca şey söz konusu olduğunda açıklamaya gerek yok. Beni sevseydi, söylediği gibi gerçekten sevseydi... itiraf edebilirdi. Onu aldattığı için affederdim. Onunla birlikte olmanın bir yolunu bulurdum.

Ama yalanlar... bizi mahvetti.

"Aç mısın?" Coco'ya soruyorum çünkü gözaltındayken onunla ilgilenmediklerinden eminim.

Başını iki yana sallıyor ve tekrar kucağıma girerek başını göğsüme yaslıyor. "Sadece biraz uykuya ihtiyacım var." Kolum ona daha sıkı sarılıyor. Yıllarca Coco'yu kendi dünyamdan korumaya çalıştım ve şimdi her şey onun üzerine çöküyor. "Seni onunla bırakırsam iyi olacak mısın?"

Başının üstünü öpüyorum ve Kennedy'ye bakıyorum. Ayaklarını iki yana açmış, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş ve bir omzunu indirmiş, başını eğmiş bir şekilde duruyor. Belli ki sinirlenmiş ama artık bu benim sorunum değil.

"İyi olacağım, aşkım. O kalmıyor."

Kennedy bana ters ters bakıyor ama çenesini kapalı tutuyor.

"Tamam," diyor Coco, kendini benden kurtarıırken esniyor. "Bu gece odamda kalabilir miyim?"

"Her zaman. Burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun. Burası bizim evimiz."

"Teşekkürler." Yumuşakça gülümsüyor. "İyi geceler, Nix."

Öne eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler, bebeğim."

Coco uzaklaşırken yüzünde bir sırıtişla omzunun üzerinden "İyi geceler, amcık," diye sesleniyor. Kennedy'nin çenesi kıpırdıyor ama bir şey söylemiyor. Gözleri hâlâ benim üzerimde. Bakışlarımız kilitlenmiş durumda ve ikimiz de hareket etmiyoruz. Ellerim yanlarımda, sıkı yumruklar halinde kenetlenmiş durumda ve öfkemi kontrol altında tutmak için pamuk ipliğine bağlıyım.

Coco'nun yatak odasının kapısı kapandıktan sonra ona "Artık gidebilirsin," diyorum. "Nix." Bir adım öne çıkıyor ve bana doğru uzanıyor.

Elimi uzatıp onu durdurdum. Henüz onun üzerine gitmemek için kendime güvenmiyorum. "Git."

"Bilmiyordum," diye fısıldıyor, gözlerini kapatıyor ve acı dolu bir ifadeyle başını sallıyor.

"Lütfen..."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup gözlerimi kısıyorum. "şimdi kapıdan çıkıp gidebilirsin ya da seni dışarı taşırım ama burada kalmıyorsun ve ben de konuşmuyorum."

"Sen sakinleşene kadar bekleyeceğim," diyor bana sırtını dönüp kapıya bakarken.

Bir anda üzerine atıldım ve vücudunu kapıya çarptım. Önüm sırtına yapışmış, ağzımı kulağının yanına yerleştirirken göğsünü kapıya doğru itiyorum. "Bu benim sakinliğim, Kennedy." Önüne uzanıyorum ve tümseğini tutuyorum. "İstediğin bu mu? Başka bir tat için mi geri geldin?"

"Hayır," diyor hızla, gözlerimin içine bakmak için başını yana çeviriyor.

Elimi karnından yukarı kaydırıp göğsünü avuçluyorum. "Çünkü seni becereceğim. Bu bir öfke patlaması olacak, başka bir şey değil." Dudaklarımı kulağının hemen arkasındaki narin deriye yerleştiriyorum ve o titrerken dilimi boynundan aşağı doğru takip ediyorum. "İstediğin bu mu? Bu siki içinde istiyorsun."

"Bırak beni." Geriye doğru itiyor, kıcını ereksiyonuma sürtüyor.

Kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve ellerimi yanlarıma bırakıyorum. "Defol git buradan. Ben istemedikçe geri gelme."

Sertçe yutkunuyor ve bana bakmadan geriye doğru adım atıyor. Bir şey söyleyeceğini sanıyorum ama kapının koluna uzanıyor ve gidiyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ve kan vücudumda öyle bir güçle dolaşıyor ki kendi kalp atışlarını duyabiliyorum. *Siktir et onu.* Benimle tekrar oynamasına izin vermeyi reddediyorum.

Hiç uyumadım. Bütün gece ayakta kalmak benim için alışılmadık bir durum değil, ancak genellikle iş nedeniyle oluyor. Hayatım boyunca beni savunmasız bırakabilecek her şeyden uzak durdum. Coco'yu almak bile büyük bir adımdı ve bir inanç sıçramasıydı, ancak yıllar geçip hiçbir şey olmadığında yara almadan kurtulduğumu düşündüm.

Güneş şehir silüetinin üzerinde belirdeğinde, yorgunluk kemiklerime kadar işlemişti. Gece boyunca bana eşlik eden tek şey konyağım ve sevdiğim şehirdi. Tavandan tabana pencerelere bakan favori koltuğuma yerleştim, Louis'i yudumladım ve aptallığım için kendimi cezalandırdım.

"Uyudun mu?" Coco sandalyenin arkasına yaslanırken kolunu bana dolayarak soruyor. Elim onunkinin üzerine, göğsümün üzerine koyuyorum. "Kalktığını duymadım."

"şu anda pek bir şey anladığınızı sanmıyorum."

Elinin arkasını okşarken başı omzuma yaslanıyor. Gözlerimi önümüzde canlanan şehre dikerek ona "Her zaman işliyorum" diyorum.

"Ne yaptığım ve bana ne kadar kızgın olduğun hakkında mı konuşacağız?"

Elim durdu ve başımı yana çevirip ona baktım. "Sana kızgın değilim Coco. Kızgın kalmanın faydası yok. Seni bunun için çok seviyorum. Ben kendime kızgıyım."

Sandalyenin etrafından dolaşıp önümde yere yerleşiyor. Ellerini kucağına koyuyor ve yere bakıyor. "Kendini hırpalama. Eğer bu kadar aptal olmasaydım..."

"Hayır," diyorum ona, parmaklarımla çenesini kaldırıp gözlerini tekrar benimkilere çeviriyorum. "Eninde sonunda olacaktı."

"Kendi başına patlamak için fazla dikkatlisin."

"Caroline."

Resmi adını kullandığımda gözleri açılıyor. Sadece ciddi olduğumda ve tüm dikkatini çekmek istediğimde kullanıyorum.

"Çok yaklaşmasına izin verdim. İçeri girmesine izin verdim. Eninde sonunda çuvalalayacak ve onunla çok rahat edecektim. Bir şeyler sakladığını biliyordum ama kendimi durduramadım. Kendimi durduramadım." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve ses tonumu yumuşatıyorum. "Bunun için suçlanacak kişi sen değilsin. Ona ne yaptığımı biliyordum. Suç tamamen bana ait. Bunu seninle bir daha tartışmayacağım."

Gözleri yere düşer. "Dün gece koca ağzımı açmış olabilirim."

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi destekliyorum. "Ne yaptın sen?"

Ellerimi yüzünden çekti ve birkaç adım geriye gitti. "Ona sırrını söylemiş olabilirim." Yüzünü buruşturdu.

Ellerimi yüzümden aşağı indirmeden önce parmak uçlarımı alnıma gömüyorum. "Artık bir önemi yok Coco."

"Öyle değil mi?" Ağız açık kalmadan önce yüzü değişiyor. "Bunu kastetmiş olamazsın." "Bu noktada ona zaten bilmediği ne söyledin?"

Onlara bakarken elleri kucagında birbirine dolanıyor. "Ona parayla ne yaptığını söyledim."

Kennedy'nin sözleri aklıma geldi. "Bilmiyordum," demişti dün gece.

Şimdi onları anlıyorum.

"Sorun değil. Artık onlardan saklayacak bir

şeyim yok." "Ama..."

"Hayır," diyorum ve uzun süredir burada oturduğum için neredeyse vücuduma yapışmış olan sandalyeye yaslanıyorum. "Bunun hakkında daha fazla konuşmak yok. Olan oldu. Git duşunu al ve dışarı çık. Ben yatmaya gidiyorum."

"Tamam," diye fısıldıyor kendini ayağa kaldırmadan önce. "Seni seviyorum, Nix." "Ben de seni seviyorum, Coco."

Coco'nun Kennedy'ye itirafı hiçbir şeyi değiştirmez. Gidecek hiçbir yerimiz yok. Benimle oynadı ve ben de kandım. Ne olursa olsun ya da ne öğrenirse öğrensin, affetme konusunda hiç iyi olmadım.

Yatağa yerleştikten sonra gözlerimi kapatıyorum. Uyku beni çabucak götürmeli, ama tek gördüğüm o. Gülüşü.

Saçının kokusu.

İlk dikkatimi çeken o lanet dudak piercinginin ışığının parıltısı oldu.

Ama en önemlisi, ihaneti en içgüdüsel şekilde hissediyorum. Aminin tatlılığı ya da ona aşık olma şeklim bile ihanetin üstesinden gelemiyor.

KENNEDY

Nix benimle konuşalı neredeyse bir ay oldu. Zaman geçtikçe içimdeki boşluğun azalmasını bekliyorum ama bunun yerine daha da kötüleşiyor.

Onu her gördüğümde, sahip olduklarımızın kaybını yeniden hissediyorum. Beni ona ilk çeken yoğunluk her zamankinden daha güçlü. Gözleri daha karanlık ve çenesi daha sıkı görünüyor. Loft'ta onunla her göz göze geldiğimde, o birkaç saniyeyi duygularını çözmeye çalışarak geçiriyorum. Beni özlüyor mu? Tekrar sorarsam beni affetmeyi düşünür mü?

Bir umut ışığı bile hissetsem kaç kere sormam gerekirse sorardım ama henüz bir tane bile görmedim. Nix içine kapanık, birlikte geçirdiğimiz zaman onun için pişmanlık verici bir hatadan başka bir şey değil.

Öte yandan Hassan, bana her zamankinden daha fazla ilgi duyuyor. Loft'ta iş dışında tek odak noktası ben oldum. Sanırım işler kötüye gitmeden önce Nix ve beni duymuş ve bundan hoşlanmamış olmalı. Elimden geldiğince sakın davranıyorum ama o bunu kolaylaştırmıyor.

Bu gece onun kollarındayım, siyah korsem ve platin sarısı peruğumla beni kulüpte dolaştırırken bakışları üzerime çekiyorum. Mutfaktan geçiyoruz ve asansörde yalnız kaldığımız anda kalçalarımın tutup beni duvara doğru itiyor.

"Burada böyle bir şey giyip benden uslu durmamı bekleyemezsin," diyor karanlık bir sesle. "Sikinle dalga geçmenden bıktım artık."

Ellerimi iki yanımda tutmak için tek yapabildiğim buydu. Başım asansörün duvarına sertçe çarptı ve şu anda Hassan'ı yumruklamayı o kadar çok istiyorum ki.

"Beklemekten bıktım Eva. Bu gece o kendini beğenmiş sırtışını suratından sileceğim." Gözlerimi ona diktim. "Önce bir kızı ısıt, Alex."

Başını sallar. "Sıcak olman umurumda değil. Şu anda buradaki her erkek seni istiyor ve sana sahip olabilecek tek kişi benim."

"Kim demiş?"

"Ben söylüyorum." Bir adım öne çıkıyor ve bir elini boğazıma doluyor.

Asansör kapıları açıldığında kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. İşimin en zor kısmı kendimi nasıl savunacağımı bilmek ama gizliliğimi korumak için bunu yapmaktan geri durmak. İri gözlerim Hassan'a kilitlenmiş, meydan okuma ve itaat arasında bir denge bulmaya çalışıyorum. Bu ince bir çizgi.

Asansör kapılarının diğer tarafındaki korumalar, Hasan'ın elini boğazıma doladığını gördüklerinde gözlerini bile kırpmıyorlar. Sıkıyor ama bana kimin patron olduğunu hatırlatacak kadar baskı uyguluyor.

Pislik.

Öne doğru eğilip beni öpüyor, puro ve alkol tadı midemi bulandırıyor. Sonra boğazımı bırakıyor, kravatını düzeltiyor ve asansörden çıkıyor.

"İyi akşamlar beyler," diyor muhafızlara.

"Hassan Bey," diye cevap veriyor içlerinden biri. İkisi de ona başlarını sallıyor ve beni görmezden

geliyorlar.

Buradan nefret ediyorum. Burayla ilgili her şey beni tiksindiriyor. Her gece Loft'ta gördüğüm açgözlülük ve duygusuzluk beni hala hayrete düşürüyor. Kaybedilecek hayatlar umursanmadan silah anlaşmaları yapılıyor. Bir tetikçi

birkaç haftadır buraya geliyor ve bodrumdaki uyuşturucu baronları onunla iş ayarlıyor.

Bu durumdan her ne kadar tiksensem de, bu insanları iş başında görmek beni işimi mükemmel bir şekilde yapmaya itiyor. Hiçbir şeyi kaçırmıyorum. Amacım burayı bitirmek ve bu her zaman aklımın bir köşesinde.

Hayatımda yaptığım en zor şey Nix'le aramızdaki patlamadan sonra buraya ilk kez gelmekti. Ne kadar öfkeli olduğumu bildiğim halde ona hayatım pahasına güvenmek zorundaydım. Eğer beni bir Greenlight ajanı olarak ifşa etseydi, cesedim bir bavula ya da spor çantasına tıklandığı sürece o yolculuktan buraya asla geri dönecektim.

Ama her ne kadar kızgın olsa da Nix'in ölmemi istemeyeceğini biliyordum. Greenlight müdürüne Loft'ta devam etmem için çok baskı yapmıştı. Bana yeni bir yer görevi almadığım için deli olduğumu söylemişti. Yine de bu işi zorlaştığında bırakmak için almadım. Bu görevi her zamankinden daha çok istiyorum, sadece Jeff amcam için değil, Nix için de. Artık bu suçluların ve haydutların onun için de bir amaçtan başka bir şey olmadığını bildiğime göre, ona sadece bir ajan olmadığımı göstermeye kararlıyım.

Güzel yüz.

Bana bir daha asla güvenmeyecek, ama en azından saygısını kazanabilirsem, bu da bir şeydir.

Bu gece bodrum çok yoğun. İçkiler dolduruluyor ve anlaşmalar konuşuluyor. Wolf deri bir koltukta oturmuş, açık dizüstü bilgisayarının ekranına odaklanmış durumda ve birkaç kişi de dikkatle onu izliyor. Servis elemanları ellerinde yemek tepsileriyle dolaşıyor, et ve baharat kokuları havayı dolduruyor.

Grayson bir masanın üzerine eğilmiş kokain çekiyor ve Hassan onu görür görmez diğer her şeyi unutuyor. Yanımdan ayrılıyor ve ben de belli etmeden etrafımdaki şeyleri içime çekerek bir nefes alıyorum.

Taşıdığım küçük siyah çantanın içindekiler yüzünden bu gece daha tetikteyim. Rae beni bu gece buraya bir böcek yerleştirmekle görevlendirdi, böylece Greenlight konuşulan her şeyi izleyebilecek. Greenlight teknisyenleri böceği bir ruj tüpünün ucuna gizleyerek harika bir iş çıkardılar ama yine de gerginim. Buraya ilk kez gerçekte kim olduğumu ele verebilecek bir şey getiriyorum.

Bir içki sipariş etmek için bara yöneliyorum, hala etrafımı inceliyorum, o sırada odanın bir köşesindeki bir bakış beni yolumda durduruyor.

Nix. Eli, içinde muhtemelen konyak olan cam bir sürahiye sarılmış. Gözlerinde gördüğüm sert acı beni çekiyor. Öfkesini vücudumdan çıkarmasını istiyorum. Acımasız seks gerginliğini alacak ve onu bana karşı yumuşatacak.

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, koltuğunda kayarken gözleri hala tüm dikkatimi üzerinde tutuyor. Üç haftadan fazla süren sessizlikten sonra, onunla sadece konuşmaya bile razıydım. Herhangi bir şey hakkında konuşabilirdik - bana ne kadar kızgın olduğu, bimbo çırağının ne durumda olduğu... Sırf sesini duyabilmek için hava durumu hakkında konuşmaya bile razıydım.

"Hadi gidelim." Hassan yanımda, kolumdan tutup beni çekiyor.

Durmak için ayaklarımı yere vuruyorum ve o yürümeye devam etmeye çalışırken kolumu sarsıyor. "Bırak beni," diyorum ona ters ters bakarak.

"Oyunlar bitti," diyor karanlık bir sesle. "Sana bunu zaten söyledim."

Elini bileğime doluyor ve beni öyle sert çekiyor ki omzumda bir gerilme hissediyorum. Beni odanın diğer ucuna sürüklerken kimse bize ikinci bir bakış bile atmıyor.

Kahretsin. Onunla seks yapmak istemiyorum. Bu benim için son çare, sadece hayatta kalmak için yapmam gerekiyorsa. En azından Nix'ten önce öyleydi. Ama şimdi, Hassan'ın içimde olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

İstese de istemese de o parçam Nix'e ait.

Hassan'ın başına gelenleri izliyor olmasından nefret ediyorum ve daha da kötüsü bu konuda hiçbir şey yapmıyor olmasından nefret ediyorum. İstesem Hassan'ın kışına tekme basabilirim ama kimliğim açığa çıkar. Eski Nix

Hassan şu anda merhamet için yalvarıyor olurdu.

Hassan beni kasanın bulunduğu koridora götürürken içimdeki uğursuz his daha da güçleniyor. Üst katta yataklı ve kanepeli süitler varken neden beni seks için oraya götürmek istediğini anlamıyorum.

"Hayır," diyorum ve beni çekmesini engellemek için boştaki elimle kapının kolunu tutuyorum. Sadece daha sert çekiyor, bileğim onun demir tutuşundan yanıyor.

"Ben bir oyuncak değilim, Alex. Bırak beni yoksa çığlık atarım."

Bunun üzerine güldü. Koridorun yarısına geldik ve çaresiz hissetmeye başlıyorum. Bir ayağımı yere basıp diğer bacağımı kaldırıyorum ve beni sürüklediği koluna tekme atıyorum. Homurdanıyor ve ben de karnına bir tekme daha atıyorum.

"Orospu," diye mırıldanıyor.

Bileğimi kurtarmayı başardığımda bileğim acıyla zonkluyordu. Dönüp deli gibi koşmayı planlıyorum ama yolumu kesen koyu renk takım elbiseli iki adam var.

Grayson'ın güvenlik görevlileri. Gerçekten boku yedim.

Hassan beni belimden tutup kasaya doğru taşıyor, tekmelemem ve çığlık atmam ona bir tür hastalıklı tatmin sağlıyor gibi görünüyor. Muhafızlardan biri bir şifre giriyor ve kapıyı açıyor.

Hassan beni yere fırlatırken saçlarım görüşümü engelliyor. Beton yüzey nefesimi kesiyor ve nefesimi toplayıp saçlarımı kenara çekmem birkaç saniyemi alıyor.

"Kavgaya hazırsın," diyorum, hâlâ nefes nefese. "Bana tecavüz etmene izin vereceğimi sanıyorsan-"

Grayson'ın tahta bankta oturduğu yerden bana baktığını ve Hassan'dan görmeye alışık olduğum o hesapçı bakışı attığını görünce konuşmayı kesiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, muhtemelen bana yapacakları şeyler kanımı donduruyor. Loft'taki her günün bir anda kötüye gidebileceğini bilsem de, şu anda kendimi acımasız hissediyorum.

Hâlâ bir mucize umarak Hassan'a dönüyorum. Eminim bu kadar acımasız değildir. Ama bakışları buz ve taştan başka bir şey değil.

"Zaman doldu Eva," diyor karanlık bir sesle. "Yoksa *Kennedy* mi demeliydim?"

Oh, lanet olsun. Birden, buraya toplu tecavüze uğramak için gelmediğimi fark ettim. Ve bunun yerine dayak ve olası bir cinayetle karşı karşıyayken rahatlamak zor. Yine de onurlu bir şekilde öleceğim, onlara gerçeği asla itiraf etmeyeceğim. Esaret durumunda yapmam öğretilen ilk şey beni esir alanın kafasına şüphe tohumları ekmektir.

"Bir hata yaptınız," diyorum Hasan'a. "Ben-"

Grayson'ın güvenlik görevlilerinden biri içeri girer ve ağır kasa kapısını arkasından kapatır. Grayson ona, "Çantasını, mücevherlerini ve ayakkabılarını al," der. "Her şeyi gözden geçirin." Böceği rujun içinde bulacaklar. Bundan nasıl kurtulacağım?

"Seni yalancı fahişe," diyor Hassan, yüz yüze gelene kadar eğilerek. "Beni alt edebileceğini mi sandın?"

"Bana yaklaşan sendin, Hassan. Tam tersi değil."

"Ne yaptığınızı çok iyi biliyordunuz. Ya da işverenin biliyordu mu demeliydim? Beni tuzağa düşürmek için ateşli bir kıç parçası gönderdin." Elini kısa, siyah sakalının üzerinde gezdiriyor ve derin bir iç çekiyor. "Seni buraya kim gönderdi?"

"Hiç kimse."

Yüzüme öyle sert vuruyor ki oturduğum yerden yere düşüyorum. Kan tadı alıyorum.

"Sen söyleyene kadar durmayacağım," diyor sakın bir ses tonuyla. "Aslında bir senatörün kızıyla sert oynamak kulağa oldukça ilgi çekici geliyor. Seninle yapabileceğim o kadar çok şey var

ki."

Tekrar doğruldum ve kanı temizlemek için elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Grayson'ın müşterilerinden biri seni tanıdı. Stan Preston'ın kızının kulüpte ne işi olduğunu sordu. İyi bir soru, sence de öyle değil mi?"

"Ve kız kardeşin Jude Titan'la evli," diyor Grayson, ben ona bakarken dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Eğer isteseydik senin için iyi bir fiyat biçebilirdik." Odanın öbür ucundaki Hassan'ın gözleriyle buluşuyor. "İstemiyoruz ama, değil mi Alex?"

"Hainler yavaş ve acılı ölümleri hak eder."

Omuz silkiyorum ve çenemi yukarı kaldırıyorum. "Kulağa seninle seks yapmaktan daha iyi geliyor pislik."

Bu ikisi beni ağlarken görmeyecek. Ne olursa olsun, gurur duyduğum bir şekilde öleceğim. Rae'yi ve şu anda ne kadar havalı olacağını düşünüyorum. İnsanlığın en kötüsüyle savaşırken öldüğümü bileceklerini umduğum ailemi. Kendisi de böyle bir an yaşamış olan Jeff Amca'yı.

Ve Nix. Bu odadan asla canlı çıkamayacağımı fark etmeyen Nix'i düşünüyorum.

Yoksa o mu? Beni Grayson'a teslim edenin o olup olmadığını merak ettiğimde boğazım düğümleniyor.

Bunu gerçekten yapar mıydı?

Hassan beni yere itiyor ve yüzüme tekme atıyor, darbe beni sersemletiyor ve yönümü kaybetmeme neden oluyor. Ondan sürünerek uzaklaşıyorum, kendimi koruma içgüdüm devreye giriyor.

İkisiyle de savaşmamın bir yolu var mı? Denerken ölmeye hazırım.

Kendimi ayağa sürüklüyorum ve derin bir nefes alıyorum ama Grayson'a baktığımda bana bir tabanca doğrultuyor.

"Bir kızla dövüşecek cesaretin yok mu?" Memnun bir sırıtışla soruyorum.

Silahını yere bırakıp ayağa kalkarken ve bana doğru yürürken yüz ifadesi çatık kaşlara dönüşüyor. Gömleğinin kollarını açıyor ve ben de işlerin ciddileşmek üzere olduğunu anlıyorum.

Kasa kapısı açılıyor ve Grayson'ın koruması içeri giriyor. Rujumu tuttuğunu görünce midem bulandı.

"Bunda bir böcek bulduk efendim,"

diyor. "İzini sürebilir misiniz?"

"Şu anda Wolf üzerinde çalışıyor."

Gözlerimi kapatıyorum.

"Bu binanın tarihini biliyor musun, Kennedy?" Grayson bana sordu.

"Hayır, ama şu anda, kendini olduğundan daha önemli biri sanan bir uyuşturucu satıcısına ait olduğunu biliyorum."

Suratımın tam ortasına bir yumruk indirdi ve geriye düştüm. Hassan beni yakalıyor ve bileklerime bir şey sararak ellerimi arkadan bağlıyor.

Hassan'ın pantolonunun fermuarını açtığını ve ereksiyonunu kışkırttığını hissediyorum. Hasta herif şu anda tahrik olmuş durumda, ne kadar iğrenç.

Grayson, "Bu kasa bir banka tarafından inşa edildi ve aşılması mümkün değil," diyor. "Yanmaz, kurşun geçirmez ve ses geçirmez. O yüzden istediğiniz kadar çılgık atabilirsiniz."

Hassan saçlarımı geriye doğru çekiyor ve ben de kendimi olacaklara hazırlıyorum. Sonum beni tanımlamıyor. Bu, yaşadığım hayatın sadece bir parçası.

Hassan elbiselerimi çekiştirirken ve ben onunla mücadele ederken kendime tekrar tekrar bunu söylüyorum. Sonra başka bir çift elin beni tuttuğunu hissediyorum. Ellerim bağlıyken ikisini de

uzakta tutamam.

Kasa kapısı tekrar açılıyor ve hepimiz dönüyoruz. Grayson'ın güvenlik görevlilerinden birini görmeyi bekliyordum ama onun yerine her gece rüyamda gördüğüm karanlık, yoğun bakışları gördüm.

"Nix."

PHOENIX

Kasanın kapısını açtığımda neler olduğunu tam olarak anlamam biraz zaman alıyor. Grayson Kennedy'yi kıstırmış, Hassan da onun arkasına geçmiş, aletini çıkarmış ve kıyafetlerini yırtıyor. Kapıyı arkamdan kapatırken gözleri benim üzerimde, bir şey söylememi ya da yapmamı bekliyorlar.

Sikeyim.

Kennedy, Hassan'la birlikte ortadan kaybolduğunda içimden bir ses onu takip etmemi söyledi. Bir yanım, her ne yapıyorlarsa onun başına geleceğini düşündü. Ama onu hala seven yanım peşinden gitmemi söyledi.

Hassan acımasızdır ve Kennedy gibi bir kadını mahvetmek için elinden geleni ardına koymayacaktır.

Hemen konuşmuyorum, seçeneklerimi tartıyorum ve ikimizi de buradan nasıl canlı çıkarabileceğimi düşünüyorum. Kennedy'nin yüzünden akan kana bakılırsa çoktan birkaç darbe almış.

Bakışlarım Hassan ve Grayson arasında gidip geliyor ve gözlerimi Kennedy'den uzak tutmaya çalışıyorum. Onu kurtarmak için burada olduğumu belli edemem. "Burada neler oluyor?"

Hayatım ona bağlı. Ne kadar inkar etmek istesem de onu seviyorum. Ancak dava bitene kadar beni kontrol altında tutması, zaten karmaşık olan ilişkimize bir katman daha ekliyor.

"Bir sorunla karşı karşıyayız," diyor Hassan, sanki önünde yarı çıplak bir kadın bağlı değilmiş gibi. Belki onun dünyasında bu tür şeyler her zaman oluyordur ama benim dünyamda olmadığı kesin.

Grayson sert bir kaş çatmayla bana doğru yürüyor ve ben kendimi hazırlıyorum. Daha o konuşmadan ne olacağını biliyordum. Bu odada en son bulunduğumuzda bir söz vermişti ve bunu paraya çevirmek istiyor. Birisi buradan canlı çıkamayacak.

"Ona kefil oldun," diye homurdanıyor, elini Kennedy'ye doğru sallıyor, ama bakışlarım ona sabitleniyor. "Onun için bahaneler uydurdun ve ben de görmezden geldim." Tam önümde durdu, gözleri küçük yarıklar halinde daralırken ayakkabılarının uçları benimkilere değiyordu. "Eğer hatalıysan senin için geleceğimi söylemiştim."

"Ben buradayım, orospu çocuğu." Grayson ya da Hassan'dan korkmuyorum. İkisi de genelde ellerini kirletmez. Bunun için adam tutarlar. Ama kasa kapısı kapanıp arkamdan kilitlenince, sadece dördümüz kaldık.

Hassan'ın gözleri tiksintiyle açılır. "Biliyor muydun? Bu amcığın bunca zamandır bizimle çalıştığını biliyor muydun?" Kennedy'nin saçını çekerek başını geriye doğru savurur.

Kennedy ağlıyor, gözleriyle yalvarıyor. Çok korkmuş. Sadece kendisi için değil, ikimiz için de. Onu tanıdığım kadarıyla, bunun dehşetten başka bir şey olduğunu sanmıyorum.

Omuzlarımı dikleştirerek, onu dışarı çıkarmadan önce kafasını biraz daha sikebileceğimi düşündüm. "Aminin dudaklarımdaki tatlı tadı dışında hiçbir şey bilmiyordum."

Hassan'ın patladığını neredeyse görebiliyorum. Aylardır becermek için uğraştığı ama bir türlü başaramadığı kadının herkes için değil, sadece kendisi için bir horoz olduğunu fark ediyor. Kadının

saçlarını elinin etrafına daha sıkı sararak daha yüksek sesle ağlamasına neden oluyor. "Ona iyi bak Grayson. O küçük orospuyu becerirken beni izlerken yerde kan kaybından ölmesine izin ver." Diğer eliyle sikini okşuyor ve her hamlede Kennedy'nin çıplak kıkına dokunduğundan emin oluyor.

Grayson hemen hareket etmiyor. Beni ölçüp biçiyor. Ona ters ters bakıyorum, deneyeceği her şeye hazırım. Ondan daha sert pisliklerle uğraştım. Gerektiğinde öldürdüm. Bu gurur duyduğum bir şey değil ama benimki gibi bir dünyada bazen hayatta kalmanın bir parçasıdır. Yarım on yıldır ellerimi temiz tuttum ama bu gece bu değişecek.

Vücudumdaki kan, damarlarımda hummalı bir hızla pompalanmaya başlıyor. Kalbim ayak uydurmak için hızla atıyor ve adrenalinim çoktan yükselmeye başladı. Daha fazla bekleyemem. Kennedy pamuk ipliğine bağlı ve öfkem açığa çıkmak üzere.

Hızla hareket ederek yumruğumu Grayson'ın çenesine indiriyorum ve kafasını geriye doğru savuruyorum. Ağzından her yöne kan sıçradı. Grayson kendini toparladı ve bana doğru geldi. Öncekinden daha sinirliydi. Haklı olarak. Tek bir darbeyle onu neredeyse kış üstü yere seriyordum.

Bana doğru savuruyor, sağ ve sol kroşe kombinasyonu yapıyor ve bir elinin önünden çekildiğimde, diğeri bana çarpıyor. Başım geriye savruluyor, çenemde çıtırdayan kemiklerinin hissi gerçek darbeden daha acı verici geliyor.

Manikçe gülüyorum. Ben hasta bir herifim ve benimle boy ölçüşemeyeceğini bilmesini istiyorum. Bunu biliyorum.

O bunu biliyor.

Ama bu onun tekrar üzerime gelmesini, vahşi bir adam gibi yönsüzce sallanmasını engellemiyor. Onun gibi adamlar nadiren yumruklarını kullanırlar. Hassan gibi ellerini temiz tutmayı seçerler. Kirli işlerini başkaları yapar ya da silah kullanırlar. Eller çok yakın. Yakın olmak onun zayıflıklarını ortaya çıkarır ve ben her birinden yararlanmayı planlıyorum.

Yumruğumu kaldırdım, onu yere sereceğini bildiğim bir darbe indirecektim ki Hassan, Grayson'ın arkasında belirdi. "Orada dur." Elinde bir silah vardı ve bana doğrultmuştu.

"Hasan," diyorum, biraz zaman kazanmak için yalvarıyorum.

Eğer bu sonumsa, öyle olsun, ama savaşmadan ölmeyeceğim. Bir adım öne çıktım ve Grayson yan tarafıma bir yumruk attı. İrkildim ama düşmedim. "Bunu konuşalım," diyorum Hasan'a dişlerimi sıkarak, Grayson'ın kahpe yumruğundan hafifçe nefes nefese kalmış bir halde.

Hassan'ın gözleri kısılır ve Kennedy'yi görmezden gelerek öne doğru bir adım atar. "Konuşacak bir şey yok, Nix. Eğer onu kurtarmaya çalışıyorsan, o zaman onunla birlikte çalışıyorsun demektir."

Ona bakıyorum, Hassan'ın arkasında yavaşça ilerliyor. Kimse ona dikkat etmiyor. Gözleri sadece benim üzerimde ve bunun böyle kalması için her şeyi yapacağım, vurulmak anlamına gelse bile.

Ellerimi yanlarıma indirip sırtımı dikleştiriyorum ve nihayet ciğerlerimi havayla dolduruyorum. "Beni on yıldır tanıyorsun, Hassan. Kim olduğumu çok iyi biliyorsun."

"Onu becerdin," diyor başıyla Kennedy'yi işaret ederek.

En azından Kennedy bana silahı ilk doğrulttuğunda oradaydı. Ama kimse arkasını dönmedi. Şu anda Hassan'ın bir metre kadar arkasında, yavaş ama sessizce ilerliyor. Onun hakkında bildiğim bir şey varsa o da dövüşebildiğidir. Dairemde onunla dövüştüğümde beni yere sermişti ve beni alt edebilirdi. Bu kadar küçük biri için yetenekli. Onu kim eğittiyse harika bir iş çıkarmış.

Korkmuş olmalıyım. Şu anda pek çok şeyden korkmalıyım. Bana doğrultulmuş bir silah var, sevdiğim kadın yarı çıplak ve bir psikopatın arkasında ilerliyor ve bir de Grayson var, Hassan çuvallarsa görevi devralmaya hazır. Çoğu erkek şu anda altına işiyor olurdu. Ama ben çoğu erkek değilim ve Kennedy de diğer kadınlar gibi değil.

"Onu becerdim," diye itiraf ediyorum isteyerek ve ona boktan bir sırıtış atmaktan kendimi alamıyorum. "Amı da çok güzeldi, Hassan."

Silahını bana doğru sallayarak ileri doğru yürüyor. Şakaklarına yakın damarlar dışarı fırlıyor. "Sen bir pisliksin, Nix. Ölmeyi en az onun kadar hak ediyorsun. Ama bunu yavaş bir ölümle yapacağım. Belki karnına bir darbe." Dudaklarını yalıyor, dilini alt dudağının üzerinde yavaşça gezdiriyor. "Onun güzel amının tadını çıkarırken beni izleyebilirsin."

Salak herif beni nereden vuracağını tartışıyor. Gözlerimi devirip ona bu işi hemen bitirmesini söylemek istiyorum ama sonra Kennedy o kadar yaklaştı ki...

Ve yapıyor da. Bacağını savuruyor ve Hassan'ı kışının üstüne düşürüyor. Silah ateş alır, ama tavana doğrultulmuştur. Hasan yere düşer ve Kennedy de onu takip eder. Kendini toparlamaya fırsat bulamadan Kennedy bacaklarını Hasan'ın boynuna doladı.

Grayson her şeye hazırlıksız yakalandı. Bunun olacağını biliyordum ama Kennedy'nin gücü ve akrobasisi beni bile şok etti. Grayson'ın gözleri bana kayıyor ve hareket etmeye fırsat bulamadan üzerine atılıyorum.

Vücudumun onunkine çarpma kuvveti onu geriye doğru savuruyor. Tökezleyip düşüyor ama ben de onunla birlikte gidiyorum. Üzerine oturuyorum, ellerimi boynuna doluyorum ve o kadar büyük bir güçle sıkıyorum ki yüzünün kızarması ve gözlerinin yanındaki kan damarlarının patlamaya başlaması uzun sürmüyor. Elleri parmaklarımı pençeliyor ve bacakları yeri tekmeliyor.

Hassan ve Kennedy arasında neler olduğunu bilmiyorum. Grayson'ı boğmakla meşgulüm ama henüz kafamdan vurulmadığım için Hassan'ı kontrol altına aldığını varsayıyorum. Vücudum otomatik pilotta ve ellerimi Grayson'ın boynundan son nefesini vermesi ve sonunda kaderine boyun eğmesi dışında hiçbir şey çekemiyor.

Ağzı açılıyor ve hava emmeye çalışıyor ama ben daha sert sıkıyorum, bu saçmalıktan çok sıkıldım ve sabırsızlanıyorum. Nefes borusu kavrayışımın altında çöküyor, son nefesini verirken çıkardığı çıtırtı beni neredeyse hiç etkilemiyor.

Hâlâ onun üstünde, ölü bedenine sarılmış bir halde, sonunda Kennedy ve Hassan'a doğru bakıyorum.

Bacaklarının arasında hareketsiz duruyor.

"Yaşıyor mu?" Soruyorum ve hasarı incelemek için bir dakika ayırıyorum.

"Hayır," diyor, elleri hâlâ arkadan bağlı bir şekilde yan yatarken.

Hay sikeyim. Onu bacaklarıyla boğarak mı öldürdün?

Şok oldum. Az önce çıplak ellerimle bir adamı öldürdüğüm gerçeğinden çok onun yeteneği karşısında şok oldum.

Sevdiğim kadın, bir zamanlar olduğunu düşündüğüm o küçük tatlı şey, elleri arkadan bağlı bir adamı öldürdü. Ayaklarıma tırmanıp onu oturur pozisyona getirirken bunun kafama dank etmesine izin verdim.

Ellerini çözmek için arkasına uzanırken bana "Emin olmak için kontrol et" dedi.

İstedğini yapıyorum, çünkü önce bunu yapmalıydım. İki parmağımı boğazına bastırdım ama hiçbir şey yoktu. "Onu sen mi öldürdün?" Kulağa daha çok soru gibi geliyor çünkü hâlâ şaşkınım.

"Şerefsiz bunu hak etti." Kıpırdanıyor, bağlarından kurtulmaya çalışıyor ama ben izlerken bana kızgınlığını homurdanarak belli ediyor. "Beni sadece izleyecek misin yoksa yardım mı edeceksin?"

Tahrik oldum ve korkudan altıma sıçtım. Bir dahaki sefere ziyafet çekmek için bacaklarının arasına daldığımda iki kez düşüneceğim. Yanlış bir hareket yaparsam beni nefes nefese bırakıp son nefesimi aldırabilir. "Özür dilerim," diyorum ve daha kolay erişebilmem için bana sırtını döndükten sonra düğüm üzerinde çalışıyorum. "Onlarla ne halt edeceğiz? Onları burada öylece bırakamayız."

"Yardıma ihtiyacımız olacak." Serbest kaldıklarında bileklerini ovuşturuyor. "Burada başka bir Greenlight ajanı daha var. Maruz kalmayı en aza indirmemize yardımcı olması için destek

çağırman gerekecek."

Kaşlarım havaya kalktı. "Senden bir tane daha mı var?"

"Evet." Yerden kalkıyor ve çıplak kığını fırçalıyor.

"Kim?"

Eteğini yukarı çekiyor ve kıyafetlerini yeniden düzenliyor. "Bilmiyorum, ama öğrenmek üzereyiz."

Grayson'ın cansız bedeninin başında durmuş, Kennedy'nin bir arama yapmasını ve kapının kilidini açarken şifreli konuşmasını izliyorum. Eğer bu iş doğru şekilde halledilmezse, hepimizin canı yanacak. Hiçbir şey bir hayatı ihanetten daha hızlı sona erdiremez ve Kennedy'nin gizli bir ajan olması ve benim boktan bir ağa yakalanmış olmam hiç yardımcı olmuyor.

Parmakları yanaklarında geziniyor, gözyaşlarını ve rimelini siliyor. "İki dakika içinde burada olacak."

Ona doğru yaklaşıyorum ve o gelmeden önce onunla bir dakika yalnız kalmak istiyorum. Uzanarak ellerimi kollarına doluyorum ve vücudunu kendime doğru çekiyorum. "Konuşmamız lazım."

"Sonra," dedi bana. "Şimdi vaktimiz yok."

"Şu andan başka zaman yok, Kennedy. Geçmişte her ne olduysa..." Sözümü kesiyorum ve başımı öne eğip ona yaklaşıyorum. "Hiçbirinin önemi yok. Seni öldüreceklerini düşündüğümde, peşinden gelmek zorundaydım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, dudakları neredeyse benimkilere değiyor, gözleri geniş ve karanlık. "Seni seviyorum, Kennedy. Bu berbat bir şey ama seni seviyorum."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Dudaklarım onunkilere çarpıyor, onu benim olarak kabul ediyorum. Bastırılmış her duygu öpüşmemizle ortaya çıkıyor. Dillerimiz birlikte hareket ediyor, biz inlerken birbirlerinininkine doğru kayıyor. Duyularım mı arttı yoksa vücudumda dolaşan adrenalin mi çöktü bilmiyorum ama bu öpücük daha önce yaşadığımız hiçbir öpüşmeye benzemiyor.

Kapı açıldığında geri çekiliyor ve ben de yerdeki iki ölü adam gibi nefes nefese kalıyorum. Bir gün, o benim ölümüm olacak.

Çatı katındaki diğer köstebeğin kim olduğunu merak ederek yavaşça dönüyorum ve sürpriz bir şekilde beklediğim son kişi çıkıyor karşıma. "Kurt mu?"

Milyon yıl geçse de Wolf'un gizli görevde olduğunu düşünmezdim. Belki o da benim gibi yakalandıktan sonra bu işe bulaşmıştır. Her iki durumda da, ağzımın açık kalmasıyla birlikte yaşadığım şokun yüzümden okunduğuna eminim.

İçeri girip Grayson ve Hassan'ı gördükten sonra kapıyı arkasından çarparak kapattı. "Bu çok boktan bir şey." Başını sallıyor ve önce Kennedy'ye bakıyor, sonra bakışlarını bana odaklıyor. "Bunu sen mi yaptın?" diye soruyor.

"İkimiz de yaptık."

Onaylarcasına homurdanıyor. "Şu pisliği temizleyelim. Onlara gerçekten ne olduğuna dair bir iz bırakamayız. Loft'ta kimliğinizi gizlediğinizden emin olmalıyız, yoksa Greenlight için yıllarca çalışmanız boşa gider."

"Doğru. Belki bunu bir cinayet-intihar gibi gösterebiliriz?" Kennedy, Wolf sihrini konuşturmaya başlamadan önce bunu söyler.

"Hmmm," diye mırıldanıyor çenesini kaşıyarak. "İşe yarayabilir. Sadece biraz..." Yukarı bakıyor ve bizim gözlerimiz de onu takip ederek odanın içinden geçen eski bir kirişi fark ediyor. "Birini asmak için biraz ipe ihtiyacımız var, sonra da diğerini silahla sahneleyebiliriz. Adli tabibi halledebiliriz ama bu binanın içindeki insanların birbirlerini öldürdüklerine inanmalarını sağlamalıyız."

"Bana uyar," diyorum çünkü Kennedy ve beni gelecekte herhangi bir sorundan arındırdığı sürece onlarla ne yapacağımız umurunda değil.

Eğer Loft'tan biri Kennedy'nin bir ajan olduğunu ve benim onu tanıdığımı ya da ona yardım ettiğimi öğrenirse, ikimizin de başına ödül konur. İsteyeceğim son şey onu daha fazla tehlikeye atmak ve inşa etmek için çok çalıştığım her şeyi mahvetmek.

"Ben varım," diyor hızla ve ben içeri girdiğimde bağlı olduğu yere doğru eğiliyor. "İpim var ve bir silahım var. Hadi işe koyulalım."

Önümdeki bu yaratık da kim?

KENNEDY

Önümüzdeki birkaç hafta tam bir kasırgaydı. Greenlight'ta insan öldürmek standart bir prosedür değil ve Nix, Wolf ve ben saatlerce süren görüşmeler yapmak zorundayız.

Teşkilat dışındakiler için bir cinayet-intihar olay yeri hazırladık. Hassan'ın pantolonunu aşağıda bırakma fikrini, ikisi arasında kötü giden bir sevgili kavgası olabileceği sorusunu gündeme getirmek için buldum. Bu benim o orospu çocuğuna son orta parmağımdı.

İnsanları sadece en korkunç durumlarda öldürmem gerektiğine göre, onun hayatını söndürdüğüm için pişmanlık duyuyormuş gibi davranmaya daha çok çalışmalıydım. Kesinlikle vahim olarak nitelendirilebilirdi - Hassan ve Grayson'ın bu konuda söyleyecek bir şeyleri varsa, o bodrumdan canlı çıkmamın hiçbir yolu yoktu. Ama Greenlight'ın Olivia'yla beni Hassan'ın kışını kurtarmak için denizaşırı ülkelere gönderdiğini, çünkü üst düzey yetkililerin onu daha büyük hedeflere ulaşmak için kullanmak istediğini düşünürsek, onu öldürmenin neden tek seçeneğim olduğunu açıklamam gerekiyordu.

Nix şu anda Greenlight'la eşit sayılıyor. Sahada bir ajanın hayatını kurtarmak bir kaynağa en büyük övgüleri kazandırır. Ancak Greenlight'taki kısa süreli görevinin sona ermesinden dolayı neredeyse *hayal kırıklığına* uğramış gibi görüldüğünü fark ettim.

Coco, Greenlight için stajyer programına kaydolmaya karar verdi. Casus olma ve kıyafet giyme hayalinden asla vazgeçmedi. Orada bulunduğu kısa süre içinde başarılı oldu. Nix onunla gurur duyuyor ve kararını yüzde yüz destekliyor. Önümüzdeki altı ay içinde eğitimini tamamlayacak ve sonra dünyaya salınacak.

Şu anda olduğu gibi, Hassan-Grayson soruşturmasının sonuçlanmasını onun evinde akşam yemeğiyle kutladıktan sonra beni başka bir boyutta becerdiği zaman. Terliyim, doymuşum ve muhtemelen biraz da sarhoşum ve o konuştuğunda neredeyse uyuyakalmışım.

"Seks ticareti umurunuzda mı?"

Başımı yastıktan kaldırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Greenlight'ı mı kastediyorsun? Evet, böyle bir şeyle ilgili bir ipucumuz olsaydı kesinlikle önemserdik."

Parmak ucunu omurgamın hizasında gezdirmeye devam ediyor, vücudumu harap ettikten hemen sonra nazik dokunuşu hoş. Şikayet ettiğimden değil, istediği zaman beni mahvedebilir.

"Ama arkasında siyasi bağlantıları olan bir kişi varsa bunu görmezden mi geliyorsunuz?" diye soruyor.

Şimdi sonuna kadar oturuyorum. "Hayatta olmaz. Benimle dalga mı geçiyorsun? Böyle bir yerde asla çalışmam."

Sözümü kesiyor, ağzının bir köşesi gülümseyerek yukarı kalkıyor. "Tamam, Ken. Anladım. Yine de oldukça bağlantılı konuşuyorum."

Ona ters ters bakıyorum, ay ışığında yüz ifadesinin çizgilerini zar zor seçebiliyorum. "Nazlanmayı bırak. Bana ne bildiğini söyle."

Başını sallıyor. "Bu sana pahalıya patlayacak."

"Oh, öyle mi? Bence karşılığını bu yatakta çok iyi aldın. Aslında son iki haftadır her gece."

"Doğru. Ama artık benim orospum olduğun için o bacakları istediğim zaman açabiliyorum. Ve seni her seferinde sertçe boşaltıyorum."

Üzerine çıkıyorum, kalçalarına biniyorum ve onu inletecek kadar kıpırdatıyorum. "Sen sadece

bana *kaltağın* de."

"Sanırım yaptım." Bana hınzırca seksi bir sırıtış atıyor ve kıcıma şaplak atıyor. "Nix!"

"Kennedy." Kalçalarımı kavlıyor, parmak uçlarını kıç yanaklarıma batırıyor. "Kahretsin, kaltağımın güzel bir kıcı var."

"Sen bir pislisin."

"Evet, ama ben *senin* göt deliğinin." Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Beni seviyorsun," diyor usulca.

"Evet, seviyorum. Ve beni seviyorsun, *Ashton*." Yasal adı Ashton Nixon ve ben ona hâlâ yüzde doksan dokuz oranında Nix diye hitap etsem de, bana bunu söyleyecek kadar güvenmesi hoşuma gidiyor.

"Kakao Çakıllarından Daha Fazlası."

Gülüyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. "Söyle bakalım."

Hafifçe iç geçiriyor ve kaşlarının arasında sadece endişelendiğinde ortaya çıkan kırıksıklığı görüyorum. "Reşit olmayan çocukların satışıyla ilgili olduğumu düşündüğüm bazı trafikler görüyorum. ABD'de değil,

Yine de."

Kaşlarımı çattım. "Kahretsin. Yetkimiz olmayabilir."

"Biraz araştırma yaptım ve site ABD'nin Rusya Büyükelçisi'nin ofisinden yönetiliyor."

Sertçe nefes alıyorum ve doğruluyorum. "Bu...
vay canına." "Evet."

"Bütün günlerini bilgisayarlarının başında bu hack sitelerinde geçiren insanlarımız var ve geceleri işi devralan başka insanlarımız da var. Acaba böyle bir şey gördüler mi? Ben hiçbir şey duymadım."

Nix başını sallar. "Sizin adamlarınız siyah şapka dünyasının yüzeyini bile çizemez. Karmaşıktır ve bu tür yerlere erişmenizi sağlayacak türden bağlantılar kurmak yıllar alır."

"En azından Rae'ye söyleyebilir miyim, böylece onu bulmaya çalışsınlar?"

Omuz silkiyor. "Bunu yapamayacaklar. Birinin sitenin kanıtlarını elde etmek için sunucu odalarına erişmesi gerekiyor. Ya da onlarla iletişim kurmak için kullanmalı ve bu şekilde sızmaya çalışmalı."

"Biri mi?" Ses tonumdaki umuda engel olamıyorum.

Nix'in kısık kahkahası bana şu anda kalçalarımın arasında ateşli bir erkek olduğunu hatırlatıyor. Birden kendimi tamamen iyileşmiş ve daha fazlası için hazır hissediyorum.

"Bazen kötü şeyler olduğunu gördüm," diyor, gülümsemesi soluyor. "Bunun gibi, görmezden geldiğim için kendimi kötü hissettiğim şeyler. Reşit olmayan kızlardan hoşlanan bir pislğin banka hesabını temizleyebilirim ama bu onun bunu tekrar yapmasını engellemez."

"Ama bunu durdurabilseydiniz... sahada çalışıp seks ticareti çetesi gibi bir şeyi sona erdirebilseydiniz, durdurur muydunuz?"

"Doğru ortakla yapardım."

Gülümsüyorum, kalbim heyecanla çarpıyor. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Bence Olivia ve ben harika bir takım oluruz."

"Göt herif." Kucağından kayıyorum ama kalçalarımın tutup beni geri

itior. "Şaka yaptığımı biliyorsun."

Omuz silkiyorum ve ona bıkkın bir bakış atıyorum. "Seni affetmem için iki muhteşem orgazm yaşamam gerekecek."

"Tamamdır."

"Vaka bazında bizim için saha çalışması yapar mısınız?"

Gülüyor, başparmağını göğüs kafesimin üzerinde gezdiriyor ve sonra karnıma doğru iniyor. "Greenlight patronlarının bunu kabul edeceğinden emin değilim."

"Bana zaten senin istekli olup olmayacağını sordular."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Ve sen de dedin ki?"

"Davaya bağlı olduğunu düşündüğümü söyledim. Ve diğer çalışmalarınızı görmezden gelme isteklerine..."

"İşte benim kızım."

"Bu görevi alabiliriz. Silahlarla ilgili bazı saha testlerini geçmeniz gerekecek-"

"Kolay. Silah derslerini ben verebilirim."

"Ve fiziksel uygunluk, ki bunu başaracağından eminim. Ve tüm anlaşmaları imzala."

Düşünüyor. "Duruma göre, değil mi? Bu işi yapıyoruz ve sonra onlar için ne zaman çalışacağıma ben mi karar vereceğim?"

"Doğru. Ama bence avantajlarını öğrendikten sonra-"

"Avantajlar, ha?" Başparmağını gergin meme ucumun üzerinde gezdiriyor. "Bana daha fazlasını anlat."

"Birkaç hafta boyunca yoğun Rusça dil eğitimi almamız gerekecek. Muhtemelen birlikte kalacağız."

Meme ucumu sıkıyor. "Bu güzel bir avantaj. Sana Rusça sikimi yalamanı söyleyebilirim." "Ben de sana Rusça siktir git diyebilirim."

Beni kucağından indiriyor ve bir eliyle sikini sararak bana bakarken okşuyor. "Kimseyi kandıramazsın. Hiçbir şey seni yatakta sana emir vermemden daha fazla azdıramaz."

Bakışları kararırken nabzım hızla atıyor. "Hoşuma gidebilir." "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diyor. "Şimdi."

Ters dönüyorum, kıcıımı havaya kaldırırken vücudum beklentiyle uğulduyor. Nix birkaç kez tokatlıyor, tam da benim sevdiğim şekilde, *sertçe*. Oyun tokatlarını sevmiyorum ve neyse ki o da sevmiyor.

İçime kayıyor, kalçalarımı kavrarken inliyor ve taşakları bana çarpıyor. O da oyun oynamıyor. Nix yatakta her zaman yoğun ve ben buna bayılıyorum.

Her hamlesini karşılamak için kalçalarımı geriye itiyorum, inlemelerimiz ve homurdanmalarımız odayı dolduruyor. Bileklerimi tutup arkamdan kavradığında zevkle inliyorum ve yanağımı yatağa bastırıyorum. Bu kadar güvendiğim bir adama sahip olmak mutluluk verici. Başka hiç kimse beni istesem de kurtulamayacağım bir pozisyona sokmamıştı ama Nix'e üzerimde bu kontrolü vermek hoşuma gidiyor.

Güven onu tahrik ediyor ve beni de tahrik ediyor. İkimizin de ne kadar az insana güvendiğini düşünürsek, bu büyük bir mesele.

Şimdi bana daha hızlı çarpıyor, yaklaşıyor. Seks yaptığımız tüm zamanlarda -ki çok oldu- hiç ilk o gelmedi. Yine de onu zorlamayı ve bunu gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimi görmeyi seviyorum.

"Amıma gir, Nix," diyorum, beni tam doğru yerimden vururken inliyorum.

Göz ucuyla onu görebiliyorum, yüzüm şilteden hafifçe yukarı dönük. Yüz ifadesi odaklanmış, gözleri kapalı ve ağzı hafifçe açık. Bu oyunu kazanmak için daha kirli bir şey gerekecek.

"Benim küçük tatlı amımı seviyorsun, değil mi? Göster bana. Daha sert sik beni, Nix." İçime o kadar derin giriyor ki haykırıyorum.

"Onu bana ver," diye yalvarıyorum. "Önce sen. Sert gel, bebeğim. Boşalmanı istiyorum."

"Ah, *siktir*." Homurdanıyor ve saçından bir avuç alıp beni geri çekiyor. "Kes şu saçmalığı."

"Asla." Dönüyorum ve ağzına karşı konuşuyorum. "Ben senin açgözlü küçük fahişenim, hatırladın mı? Senin boşalman için açgözlüyüm."

Dudak halkamı dişlerinin arasına alıp çekiştiriyor, aynı anda başparmağını klitorisime bastırıyor. Her itişinde çıkardığı ölçülü homurtular dayanabileceğimden çok daha fazla ve kenara düşüyorum, hatta geliyorum

İlk seferinde yaptığımdan daha zor.

Kalçalarımı tutup son bir kez içime gömüldüğünde, uzun bir iniltiyle geldiğinde, yeni bir kuralım olduğundan emin oluyorum - artık mecbur olduğum için tarladaki erkeklerle yatmak yok. Bu konuda çalışacağım. Nix'e aşığım ve bu, ondan başka kimsenin bana dokunmasına izin vermeyecek kadar derin, tüketen bir aşk.

"Tanrım, kadın." Yatağa geri düşüyor, zor nefes alıyor. "Bu edepsiz konuşmaların bir gün beni öldürecek."

"Hoşuna gitti."

"Buna bayılıyorum. Ama bir daha ilk ben gelirim lanetleneyeceğim." "Ne centilmenlik ama."

Yan tarafıma uzanıp avucumu göğsüne koyuyorum. "Demek bu Rusya olayını yapıyoruz, öyle mi?"

Bana bakmak için başını çeviriyor. "Evet. Ama Greenlight'ın bizi yerleştirdiği lanet olası bir Super 8 motelde kalmayacağım. Masraflarımızı ben karşılayacağım."

"Anlaştık." Sırıtmadan duramıyorum.

"Ortak." "Bu kulağa hoş geliyor."

"Ben de."

Elini saçlarımda gezdiriyor ve ben de gözlerimi kapatarak onun nadiren gördüğüm yumuşak tarafının tadını çıkarıyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta bana Nix'e ne kadar ihtiyacım olduğunu gösterdi. Onun hacklenmesi gibi, bizim ilişkimiz de her zaman siyah ve beyaz olmayacak. Gri alanlar olacak. İkimiz de zaman zaman uzlaşmak ve diğer tarafa bakmak zorunda kalacağız.

Yine de ben hazırım. Greenlight'taki işim amcam, ailemin geri kalanı ve silah ve uyuşturucu ticaretinin kurbanı olmalarını engellemeyi umduğum insanlar için.

Ama Nix sadece benim için. Benim ona, onun da bana olan aşkında gri bir şey yok. Ve arkamda olmasını tercih edeceğim kimse yok.

Son...

Artık her yerde bulunabilen Kirli İş'in önsözünü okumak için sayfayı çevirin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.